

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุพัตรา พรหมเรนทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา
พฤษภาคม 2550

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
สุพัตรา พรหมเรนทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา

พฤษภาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
ของ
สุพัตรา พรหมเรนทร์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)
วันที่.....เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2550

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ สพ.ญ.นภาพร มัชฌิมานุกร)

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์จุฑามาศ เทพชัยศรี)

..... กรรมการ
(อาจารย์บุปผา ปลื้มสำราญ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สพ.ญ.นภาพร มัชฌิมานุกร)

..... กรรมการ
(อาจารย์บุปผา ปลื้มสำราญ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทรงพล ต่อนี่)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความกรุณาอย่างสูง จาก รองศาสตราจารย์ ส.พ.ญ.นภาพร มัชฌิมามกุล ประธานที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ อาจารย์บุปผา ปลื้มสำราญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาในการให้ความรู้ คำแนะนำ พร้อมทั้งตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำปริญญานิพนธ์ ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ จุฑามาศ เทพชัยศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทรงพล ต่อนี้ รองศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วรรณรัตน์ อาจารย์ ดร.พรรณี บุญประกอบ และรองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี้ ขวัญบุญจัน ที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้เขียนเอกสารและงานวิจัยทุกชิ้นที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและอ้างอิง ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโทสุศึกษาภาคพิเศษ ปี 2545 ทุกคนที่ให้งำลังใจตลอดเวลา โดยเฉพาะอาจารย์พัชรพรรณ ตริศศักดิ์ศรี ที่ให้การช่วยเหลือในทุกๆ เรื่องตั้งแต่เริ่มศึกษาจนจบการศึกษา

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฝ่ายมัธยมรวมทั้งอาจารย์และนักเรียนที่ได้กรุณาทำแบบสอบถามเพื่อทำการปรับคุณภาพเครื่องมือ และท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน อาจารย์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา พี่ๆ น้องๆ ของสาธิตปทุมวัน รวมทั้งนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมือทำแบบสอบถามเป็นอย่างดี จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

ขอขอบคุณ พ.จ.อ.สมเกียรติ พรหมเรนทร์ และลูกๆ หลานๆ ที่ให้ทั้งกำลังใจและกำลังใจทรัพย์ ที่ให้ผู้วิจัยสามารถฟันฝ่าอุปสรรคทุกอย่างให้สำเร็จลงไปด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของคุณแม่ที่ให้ความรัก ความเข้าใจ ความห่วงใย แก่ผู้วิจัยเสมอมา และขอโน้มรำลึกถึง พระคุณครู อาจารย์ ที่วางรากฐานให้ผู้วิจัยมีความรู้ ความสามารถครบถ้วนนี้

สุพัตรา พรหมเรนทร์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	2
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า.....	7
ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ.....	7
การพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น.....	17
พฤติกรรมทางเพศ.....	20
การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	30
การเห็นคุณค่าในตนเอง.....	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	37
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	37
งานวิจัยในประเทศ.....	39
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	43
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	44
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	45
เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย.....	45
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การจัดกระทำและการวิเคราะห์.....	49
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	67
สังเขป ความหมาย สมมติฐานและวิธีการดำเนินการค้นคว้า.....	67
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	67
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	68
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	68
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	69
อภิปรายผล.....	71
ข้อเสนอแนะ.....	78
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	76
บรรณานุกรม	77
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก.....	84
ภาคผนวก ข.....	94
ภาคผนวก ค.....	106
ประวัติย่อผู้วิจัย	111

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549.....	44
2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่างจำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของ การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	56
3 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่า ในตนเอง.....	59
4 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรที่ศึกษา ความรู้ความรู้อันเกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าใน ตนเองและการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	63
5 เปรียบเทียบความแตกต่างของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยจำแนกตาม เพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร.....	64
6 เปรียบเทียบความแตกต่างพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยจำแนกตามระดับการ ศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร.....	65

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
7 ความสัมพันธ์ของความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเองกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร.....	66
8 ค่าสถิติพื้นฐาน การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศการเห็นคุณค่าในตนเอง และการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นรายข้อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร	107
9 ค่าสถิติพื้นฐาน การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นรายข้อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร	108
10 ค่าสถิติพื้นฐาน การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นรายข้อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร	109

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	5
2	ภาพแสดงโครงสร้างภายในและภายนอกของอวัยวะสืบพันธุ์เพศหญิง.....	10
3	ภาพแสดงอวัยวะสืบพันธุ์ของเพศชาย.....	13
4	กระบวนการภายนอก กระบวนการภายใน กระบวนการตอบสนอง สิ่งเร้า การรับรู้ และปฏิกิริยาตอบสนอง.....	31

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
สุพัตรา พรหมเรนทร์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา
พฤษภาคม 2550

สุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร.
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนคริน
ทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ส.พ.ญ.นภาพร มัชฌิมานุ
อาจารย์บุปผา ปลื้มสำราญ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
ตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้
เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าใน
ตนเอง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 293 คน
ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบและ
แบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อหาค่าเฉลี่ย
ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าสถิติที (t-test) ค่าสถิติเอฟ (F-test)
และค่าความสัมพันธ์โดยทดสอบค่าสัมประสิทธิ์ ของเพียร์สัน (Pearson product moment
correlation coefficient)

ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับต่ำ
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มี เพศ ระดับการศึกษา ต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของ
ผู้ปกครอง ต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน
3. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทาง
เพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

SEXUAL RISK BEHAVIORS OF JUNIOR HIGH SCHOOL PATUMWAN
DEMONSTRATION SCHOOL SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY
BANGKOK.

AN ABSTRACT
BY
SUPATRA PROMRIAN

Presented in Partial fulfillment of the Requirements
For the Master of Science degree in Health Education
At Srinakharinwirot University
May 2007

Supatra Promrian. (2007). *Sexual Risk Behaviors of Junior High School Patumwan Demonstration School Srinakharinwirot, University, Bangkok*. Thesis For Master of Education degree (Public Health). Bangkok. Graduate School, Srinakharinwirot, University. Thesis advisors : assoc. Prof. Dr. Napaporn Madhyamankura. Mrs. Bubpha Pruemsamran.

The purpose of research was to study the sexual risk behavior of junior high school students at Patumwan Demonstration School, Srinakharinwirot University, Bangkok. According to variables, level of study, academic achievement, parental career, sex education, awareness of sexual risk behavior offense and self esteem.

The sample population was 293 junior high school students of the academic year 2549 at Patumwan Demonstration School, chosen by the sample Randomized Sampling. The instruments used for data collecting the tests and questionnaires designed by the researcher. The obtained data were analyzed in form of percentage, mean, standard deviation, t-test F-test and Pearson's correlation coefficient.

The results of the research were :

1. Junior high school students had low level of sexual risk behavior.
2. School students at varied in their sex and level of study were significantly different in their sexual risk behavior at the 0.5 level,
3. While those of academic achievement and parental career were not different in their sexual risk behavior.
4. Sex education the awareness of sexual risk behavior offense self esteem of students had negative relation to the sexual risk behavior.

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันสังคมประเทศไทยเป็นสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร จึงรับอิทธิพลของอายุธรรมตะวันตกที่ลัทธิไหลเข้ามาอย่างไม่หยุดยั้งมีการตีพิมพ์หนังสือ และผลิตสื่อต่างๆ ทางเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อประเภทยั่วปลุกเร้าอารมณ์เพื่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศที่เรียกว่า สีนค้ำ เพศพาณิชย์ออกมาอย่างแพร่หลาย ซึ่งคนทุกเพศทุกวัยสามารถแสวงหาประสบการณ์จากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ได้สะดวกเป็นเหตุให้คนไทยมีเจตคติ ค่านิยม และความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างผิดๆ รวมทั้งมีการแสดงออกทางเพศไม่ถูกต้องเหมาะสม (จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์. 2543 : 6) ทำให้แบบแผนวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของความเป็นไทยสูญหายไป

เพศเป็นสัญชาติญาณอย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์ เพราะมนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมด้วยเพศ ครั้นเมื่อเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ความเจริญเติบโตทางเพศเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สติปัญญาและสังคม เพศจึงเป็นเรื่องที่ทุกคนต้องผ่านประสบการณ์ด้วยตนเองอย่างเลี่ยงไม่ได้ เพราะเรื่องเพศเป็นธรรมชาติของมนุษย์อย่างแท้จริง (สุชาติ โสมประยูร ; และ วรณี โสมประยูร. 2541 : 3)

พฤติกรรมเกี่ยวกับเพศเป็นสิ่งที่ธรรมชาติกำหนดให้มีขึ้นในมนุษย์ เพื่อให้มีการสืบเผ่าพันธุ์ของมนุษย์มิให้สูญหาย พฤติกรรมดังกล่าวจะเริ่มขึ้นเมื่อมนุษย์เจริญเติบโตจนถึงวัยหนึ่งเรียกว่า “วัยรุ่น” วัยนี้เป็นวัยสำคัญของชีวิตก่อนเป็นผู้ใหญ่ ช่วงนี้วัยรุ่นจะมีร่างกายเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว เนื่องจากต่อมใต้สมองขับฮอร์โมนออกมากกระตุ้นการเจริญเติบโตของอวัยวะเพศ กระตุ้นการสร้างเซลล์สืบพันธุ์และกระตุ้นการสร้างฮอร์โมน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จะส่งผลให้ลักษณะทางเพศของวัยรุ่นเด่นชัดขึ้น ในขณะที่วัยก่อนฮอร์โมนเหล่านี้ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และความรู้สึกทางเพศมีอารมณ์อ่อนไหวง่าย โกรธง่ายมีความรู้สึกรุนแรง วิตกกังวลและต้อร้น ขาดเหตุผล จากการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์และสังคมของเด็กวัยนี้ ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเป็นครั้งเด็กครึ่งผู้ใหญ่ และส่งผลให้วัยรุ่นสับสนในบทบาทของตนเอง โดยบางครั้งจะเลียนแบบผู้ใหญ่ในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศนึกถึงการมีครอบครัว มีอาชีพและต้องการแสวงหาอิสระเสรี การแต่งกายตามสมัยนิยมและการรับวัฒนธรรมใหม่ๆ แปลกๆ ได้รวดเร็ว โดยเฉพาะวัยรุ่นในเมืองจะได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ มาก (อาภาภรณ์ เตชรัตน์. 2546 : บทนำ) หากไม่ได้เตรียมตัวอย่างถูกต้องเหมาะสม ตั้งแต่วัยเด็กอาจทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสม เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นำไปสู่ปัญหาสุขภาพและปัญหาสังคมได้

จากการสำรวจสถานการณ์สุขภาพของเด็กวัยเรียน (กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. 2545 : ออนไลน์) พบว่า วัยรุ่นในระบบโรงเรียนร้อยละ 22.6 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว (ผู้ชายร้อยละ 30.5 ผู้หญิง ร้อยละ 12.8) ช่วงอายุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุด คือ 15 – 17 ปี (ผู้ชายส่วนใหญ่อายุ 15 ปี ผู้หญิง 16 ปี) อายุน้อยที่สุดของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 10 ปี ส่วนใหญ่ร้อยละ 77 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่อุปถัมภ์ รองลงมาคือเพื่อนและหญิงขายบริการ ตามลำดับ วัยรุ่นชายร้อยละ 69 ตอบว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกด้วยความสมัครใจ ส่วนวัยรุ่นหญิง ร้อยละ 52.7 ตอบว่ามีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยไม่ตั้งใจ และร้อยละ 45.3 ตอบว่าด้วยความสมัครใจ (สำนักส่งเสริมสุขภาพ, 2545)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมทางเพศของกลุ่มวัยรุ่นมีความเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ การทำแท้งเถื่อน การทอดทิ้งเด็ก การเป็นโสเภณีเด็ก รวมถึงการขาดโอกาสทางการศึกษา ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ รวมทั้งขาดการเห็นคุณค่าในตนเองจึงอาจทำให้นักเรียนเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยนักเรียนเองไม่ได้ตั้งใจ หรือสิ่งแวดล้อมมีส่วนทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงได้

ในฐานะที่ผู้วิจัยมีบทบาทหน้าที่เป็นอาจารย์ประจำชั้นและเป็นอาจารย์สอนวิชาสุขศึกษา ระดับ ที่ 3 (มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3) โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร สังเกตพฤติกรรมเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่น มีพฤติกรรมเสี่ยงที่จะนำไปสู่ปัญหาต่อตนเองและสังคมได้ เช่น การประพฤติดัวไม่เหมาะสมเรื่องเพศ การเที่ยวกลางคืน การแต่งกายไม่เหมาะสม ผิดระเบียบวินัยของโรงเรียน เป็นต้น ประกอบกับสถานที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ในแหล่งที่มีโอกาสเสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศ เช่น อยู่ในแหล่งที่มีวัยรุ่นมาชุมนุม รวมทั้งมีศูนย์การค้า โรงภาพยนตร์ สถานบันเทิงเรีงมย์ เป็นต้น

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กนักเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่น เพื่อนำผลการวิจัยมาวางแผนการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา รวมทั้งการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความรู้เรื่องเพศให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้เด็กนักเรียนเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะและพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เพื่อดำเนินชีวิตอย่างมีคุณภาพ เป็นเยาวชนที่พึงประสงค์ของชาติ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง

3. เพื่อหาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร กับตัวแปร การรับรู้ ความรุนแรง ของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทราบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
2. ให้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาและการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรแก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
3. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,014 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 293 คน ซึ่ง ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random Sampling) และกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างด้วยการคำนวณ โดยใช้สูตรของยามาเน่ (สุวิมล ติรกานันท์. 2543 : 154 อ้างมาจาก Yamane 1967. Statistics : An introductory analysis. P. 886)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 เพศ
 - 1.2 ระดับการศึกษา
 - 1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.4 อาชีพของผู้ปกครอง
 - 1.5 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ
 - 1.6 การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 1.7 การเห็นคุณค่าของตนเอง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่จะปฏิบัติหรือกระทำ พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การแต่งกายไม่เหมาะสม การแต่งกาย ที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มสุราหรือของมีเมา การดูภาพยนตร์ หนังสือ รวมทั้งสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุอารมณ์เพศ การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การแตะต้องสัมผัสร่างกายเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว

2. ระดับการศึกษา หมายถึง ชั้นปีที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2549 แบ่ง ได้ดังนี้

- 2.1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
- 2.2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
- 2.3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับคะแนนในปีที่ผ่านมา อยู่ในรูปของคะแนน ที่อาจารย์ประจำชั้นรายงานให้ผู้ปกครองทราบโดยแบ่งได้ดังนี้

- 3.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.00
- 3.2 คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 2.99
- 3.3 คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป

4. อาชีพของผู้ปกครอง หมายถึง ลักษณะของงานที่ผู้ปกครองยึดเป็นอาชีพ เพื่อหา รายได้เข้าครอบครัว โดยแยกได้ดังนี้

- 4.1 รับราชการ
- 4.2 รัฐวิสาหกิจ
- 4.3 พนักงานบริษัท
- 4.4 ประกอบอาชีพอิสระ
- 4.5 รับจ้างทั่วไป

5. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ หมายถึง ความสามารถทางสมองที่จะรับรู้ เข้าใจ วิเคราะห์และประเมินในเรื่องกายวิภาคและสรีระวิทยาของระบบสืบพันธุ์เพศชาย เพศหญิง สุข วิทยาเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ฮอโมนเกี่ยวกับเรื่องเพศ การมีสมรรถภาพทางเพศ ฯลฯ

6. การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การรับรู้ของ นักเรียนว่าการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศนั้น มีความรุนแรง มีอันตรายต่อร่างกายจิตใจและสังคม ซึ่งมีผลทำให้เกิดความกลัวต่อพฤติกรรมทางเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ การเป็นโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ การติดเชื้อ เอช ไอ วี การตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์

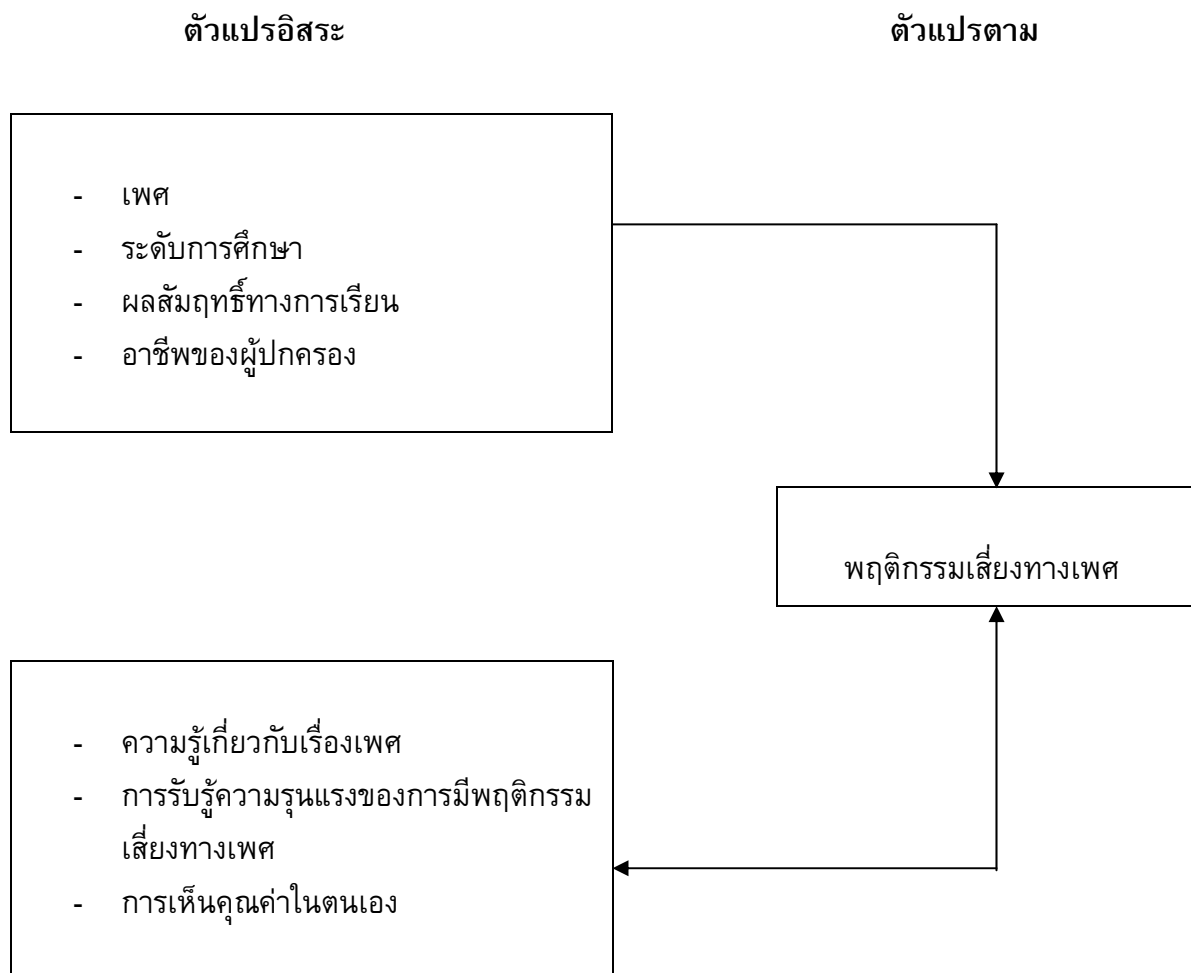
7. การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนมีความรู้สึกเชื่อมั่น เห็นคุณค่า และความสำคัญของตนเองที่กระทำให้เกิดการยอมรับนับถือจากกลุ่มเพื่อนและสังคม เป็น

ความสามารถที่ตนเองกระทำสิ่งต่างๆ ได้สำเร็จตามความปรารถนารวมถึงความล้มเหลวไม่สมหวังที่เกิดขึ้นในชีวิต

8. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตัวแปรต่างๆ ความสำคัญและขอบเขตของการศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงเขียนกรอบแนวคิดในการศึกษา ได้ดังนี้

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า



ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
4. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
5. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
6. การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
7. การเห็นคุณค่าในตนเอง จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
 - 1.1 ความรู้เกี่ยวกับเพศ
 - 1.2 การพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น
 - 1.3 พฤติกรรมทางเพศ
 - 1.4 การรับรู้ความรุนแรงการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 1.5 การเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 1.6 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น
 - 1.7 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 2.2 งานวิจัยในประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1.1 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ

1.1.1 ลักษณะและความหมายของเพศ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายไว้ว่า “เพศ” หมายถึง รูปที่แสดงให้เห็นว่าหญิงหรือชาย ซึ่งในที่นี้ถ้าหากจะมีการตีความกันแต่เพียงว่า “เพศ” คือ ลักษณะที่บอกให้ใคร ๆ รู้ว่าบุคคลนั้น ๆ เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายในลักษณะของรูปธรรมเท่านั้น ก็คงจะเป็นความหมายที่ค่อนข้างแคบมาก สำหรับความหมายของเพศในลักษณะนามธรรมนั้น “เพศ” หมายถึง “ความรู้สึกและความต้องการทางเพศ หรือกามารมณ์” เป็นคำที่ใช้บอกลักษณะทางจิตใจและอารมณ์อย่างหนึ่งของคนเรา (สุชาติ โสมประยูร และวรรณี โสมประยูร. 2541 : 3)

Kirkendall ได้อธิบายว่า เรื่องเพศมีความหมายและขอบเขตกว้างมาก เช่นเดียวกับคำว่า “ชีวิต” จึงไม่สามารถจะใช้คำอธิบายอย่างสั้น ๆ ได้ สรุปได้ดังนี้ (สุชาติ โสมประยูร และวรรณี โสมประยูร. 2541 : 4 อ้างมาจาก Lester A. Kirkendall, 1960 : 8)

1. เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งทำให้คนเราเกิดมีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จและความสามารถกระทำหรือแสดงพฤติกรรมในรูปต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุตามที่ได้ตั้งใจเอาไว้

2. เรื่องเพศเป็นแรงกระตุ้นหรือเครื่องเร้าใจอันทรงพลังยิ่ง ทำให้เพศชายและเพศหญิง เกิดมีความสนใจซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยทำให้การประกอบกิจการต่าง ๆ เป็นไปอย่างราบรื่น

3. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเพศใดจะสำคัญยิ่งหย่อนไปกว่านั้น

4. เรื่องเพศเป็นธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกายและจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้งและถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทสำคัญที่สุดให้เห็นได้ในชีวิตรักและการครองเรือน

5. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถดลบันดาลให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกันจากช่วงชีวิตหนึ่งไปยังอีกช่วงชีวิตหนึ่ง โดยกระบวนการทางการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องนี้จะช่วยทำให้ลักษณะชีวิตหลายสิ่งหลายอย่างของพ่อแม่สามารถสืบทอดไปสู่ลูกได้

(ชัยวัฒน์ บัญพวงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นະวิโรจน์ 2527 : 70)

ได้กล่าวว่า เรื่องเพศเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต โดยเริ่มตั้งแต่วัยทารก และมีพัฒนาการเป็นไปตามขั้นตอนในแต่ละวัย การศึกษาเรื่องเพศจะทำให้เข้าใจพฤติกรรมทางเพศ

พจนานุกรม เวบสเตอร์ (จันทรวิภา ดิลกสัมพันธ์. 2543 : 1-2 ; อ้างอิงจาก Webster's Encyclopedia Unabridged Dictionary of English Language 1994 : 1307) ได้ให้ความหมายของคำว่า เพศ ไว้ โดยสรุปได้ 4 นัย คือ

1. การแบ่งสิ่งมีชีวิตโดยเฉพาะมนุษย์แบ่งออกเป็นเพศชาย และเพศหญิง
2. ลักษณะโครงสร้างทางร่างกายของสิ่งมีชีวิตซึ่งเกิดจากการสัมพันธ์ของมารดา โดยการแยกและการรวมกันทางโครโมโซมเพศจนแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงเป็นชายหรือหญิง
3. เป็นขอบเขตพฤติกรรมระหว่างบุคคล โดยเฉพาะระหว่างชายและหญิงที่เกี่ยวข้อง โดยตรงกับการอยู่ร่วมกัน
4. เป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์และการแสดงออกของสัญชาตญาณทางเพศนี้จะอยู่ในรูปของการมีเพศสัมพันธ์

จากที่กล่าวสรุปได้ว่า เพศ หมายถึง ลักษณะที่บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นชายหรือหญิงแล้ว เพศยังเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ รวมถึงพฤติกรรมต่างๆของชายและหญิงเกี่ยวกับความสนใจมีเพศสัมพันธ์ การปรับตัวให้เข้ากับสังคม ตลอดจนพัฒนาการทางร่างกายของแต่ละคน จนมีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์และเป็นเรื่อง que ทุกคนไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

1.1.2 บทบาทที่สำคัญของเรื่องเพศ

Sigmund Freud (สุชาติ โสมประยูร และวรรณิ โสมประยูร. 2541 : 4)

จิตแพทย์ชาวออสเตรีย ผู้ให้กำเนิดวิชาจิตวิเคราะห์ศาสตร์ (Psycho Analysis) เชื่อว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตของคนเรา เพราะเรื่องเพศเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้นในคน เขาจึงได้ตั้งทฤษฎีเช็กส์ปกครองโลกเอาไว้ (Sex governs the world) ท่านได้ศึกษาชีวิตโดยอาศัยปัญหาทางเพศเป็นหลัก และยังได้กล่าวยืนยันไว้ด้วยว่าเรื่องความรู้สึกทางเพศนี้ มนุษย์มีมาตั้งแต่เกิดแล้ว ไม่ใช่มีเมื่อตอนโตหรือเป็นเรื่องจำกัดอยู่เพียงในวงของผู้ใหญ่นั้น เช่น เขาเชื่อว่าแรงผลักดันทางเพศเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เด็กชอบดูดนิ้วมือ เป็นต้น

Dr.Mary S.Calderone (จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์ 2543 : 3 อ้างมาจาก สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร 2525 : 4) นักการแพทย์และนักการสาธารณสุขชาวอเมริกัน ได้กล่าวถึงเรื่องเพศสั้น ๆ อย่างชัดเจนและน่าสนใจว่า “เรื่องเพศไม่ใช่สิ่งที่ท่านทำแต่เป็นสิ่งที่ท่านเป็นอยู่” (Sex is not something you do, but something you are) กล่าวคือ ไม่เห็นด้วยกับคนทั่วไปที่เข้าใจว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องของการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆ ของความสัมพันธ์ระหว่าง ชาย – หญิง หรือเพศสัมพันธ์เท่านั้น แต่ได้เน้นถึงสาระสำคัญที่ว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องของชีวิตและความเป็นอยู่ที่ทุกคนกำลังเผชิญอยู่หรือแสดงออกมาให้เห็นได้โดยตลอด

1.1.3 ความรู้เรื่องเพศ (Sex Information)

(สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2541 : 5-7) ได้กล่าวว่า ลักษณะหรือธรรมชาติของความรู้เรื่องเพศ หากกล่าวโดยสรุปแล้วอาจแบ่งอย่างคร่าว ๆ ออกมาตามเนื้อหาที่ประกอบกันเป็นความรู้ได้ 4 ลักษณะด้วยกัน

1.1.3.1 ลักษณะทางชีววิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับกายวิภาคและสรีรวิทยาของร่างกายของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ เช่น โครงสร้างและหน้าที่ของอวัยวะต่าง ๆ ในระบบการสืบพันธุ์ของเพศชายและเพศหญิง ลักษณะทางพันธุกรรมที่เกี่ยวข้องกับเพศ การเจริญเติบโตทางเพศในด้านร่างกาย (Bio-sexual development หรือ Physical sexual development) การมีหนองและขนรักแร้ เสียงแตก การมีประจำเดือน การสืบพันธุ์หรือการร่วมประเวณี การปฏิสนธิ การตั้งครรภ์ การคลอดบุตร ฯลฯ

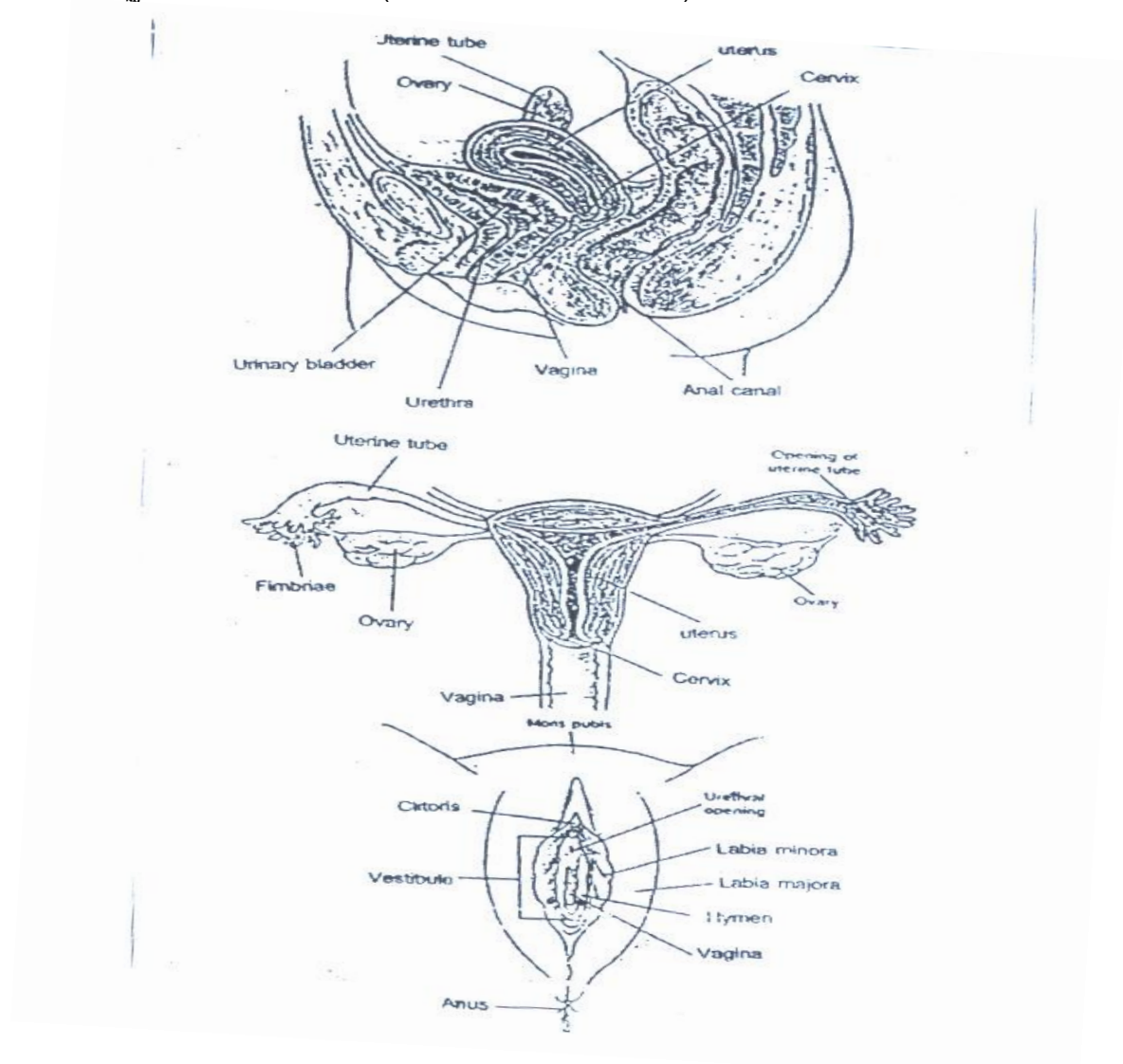
1.1.3.2 ลักษณะทางสุขวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับสุขภาพ การระวังรักษาร่างกายให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บหรือความผิดปกติทางเพศ เช่น ข้อควรระวังรักษาและสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศ ข้อควรปฏิบัติขณะมีประจำเดือน การตรวจเลือดก่อนแต่งงาน กามโรค ความผิดปกติของอวัยวะเพศ ฯลฯ

1.1.3.3 ลักษณะทางจิตวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับจิตใจและอารมณ์ เช่น ความเจริญเติบโตทางเพศในด้านจิตใจ (Psycho – sexual development) การเปลี่ยนแปลงทางด้านจิตใจและอารมณ์เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น แรงดันทางเพศ การระบายอารมณ์ทางเพศ ทศนคติต่อเพศตรงข้าม ความรัก ความต้องการหรือความรู้สึกทางเพศ ความผิดปกติทางด้านจิตใจและอารมณ์ ฯลฯ

1.1.3.4 ลักษณะทางสังคมวิทยา ได้แก่ เรื่องที่เกี่ยวกับการปรับตัวให้เข้ากับสังคม และมาตรฐานความประพฤติหรือกฎเกณฑ์ทางสังคม เช่น ความเจริญเติบโตทางเพศในด้านสังคม (Socio-sexual development) ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เพศสัมพันธ์ อิทธิพลของเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม การเกี่ยวพาราสี การเลือกคู่ครอง การแต่งงานชีวิตสมรสหรือชีวิตครอบครัว การวางแผนครอบครัว ประเพณีและวัฒนธรรมต่าง ๆ

1.1.4 กายวิภาคและสรีรวิทยาของระบบสืบพันธุ์

ระบบอวัยวะสืบพันธุ์เพศหญิง ประกอบไปด้วย 2 ส่วน คืออวัยวะสืบพันธุ์ภายนอก (External genital organs) และอวัยวะสืบพันธุ์ภายใน (Internal genital organs) โดยมีเยื่อพรหมจารี (Hymen) เป็นตัวกั้นระหว่างอวัยวะสืบพันธุ์ภายนอกและอวัยวะสืบพันธุ์ภายใน ดังปรากฏตามภาพประกอบ 1 (Arther. 1960 : 615 – 616)



ภาพประกอบ 2 ภาพแสดงโครงสร้างภายในและภายนอกของอวัยวะสืบพันธุ์เพศหญิง

จากภาพประกอบ 1 อธิบายส่วนประกอบต่างๆ ได้ดังนี้

1.1.4.1 อวัยวะสืบพันธุ์เพศหญิงภายนอก (External genital organs)

ประกอบด้วย

หัวเหน่า (Mons pubis) มีลักษณะเป็นเนิน อยู่ตอนบนบริเวณกระดูก หัวเหน่าใต้ท้องน้อย ส่วนนอกเป็นผิวหนัง ส่วนในเป็นไขมันเมื่อเด็กหญิงเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นจะมีขน (Pubic hair) เกิดขึ้นบริเวณนี้

แคมใหญ่ (Labia majora) เป็นกลีบเนื้อนุ่มต่อมาจากหัวเหน่าข้างละกลีบ ปกคลุมด้วยผิวหนังมีขน ภายในประกอบด้วยไขมัน กล้ามเนื้อเรียบ เส้นประสาทและเส้นเลือด

แคมเล็ก (Labia minora) เป็นกลีบเล็กอยู่ด้านในของแคมใหญ่ เป็นผิวที่อ่อนนุ่มไม่มีขนและจะมีเลือดมาเลี้ยงมากมาย ภายในจะมีต่อมบาธอลิน (Bartholin's) ซึ่งทำหน้าที่ขับน้ำเมือกออกมาหล่อลื่นผนังช่องคลอดขณะเกิดความรู้สึกทางเพศ ตอนบนของแคมเล็กจะบรรจบกันที่บริเวณคลิตอริส (Clitoris) ซึ่งเป็นที่รวมของปลายประสาทจึงเป็นจุดที่มีความไวต่อความรู้สึกทางเพศมากที่สุดของผู้หญิง

เวสทิบูล (Vestibule) เป็นบริเวณระหว่างแคมเล็กทั้งสองข้าง ในบริเวณนี้จะมีช่องเปิดของท่อปัสสาวะ ช่องคลอด และรูเปิดของต่อมบาธอลิน

ช่องปัสสาวะ (Urethral opening) เป็นรูเปิดของท่อปัสสาวะอยู่เหนือช่องคลอด

ปากช่องคลอด (Vaginal opening) เป็นรูเปิดของช่องคลอด ซึ่งติดต่อกับระหว่างอวัยวะเพศส่วนนอกกับปากมดลูก มีหน้าที่สำคัญคือใช้ในการร่วมเพศและคลอดบุตรและเป็นทางผ่านของประจำเดือนออกสู่ภายนอก ที่ปากช่องคลอดจะมีเยื่อบาง ๆ ปกคลุม เรียกว่า เยื่อพรหมจารี (Hymen)

ฝีเย็บ (Perineum) คือบริเวณที่อยู่ระหว่างปากช่องคลอดกับทวารหนัก (Anus) ซึ่งจะมีเส้นประสาทที่ไวต่อการกระตุ้น ฝีเย็บจะมีการฉีกขาดเมื่อเวลาคลอดบุตร

1.1.4.2 อวัยวะสืบพันธุ์เพศหญิงภายใน (Internal genital organs)

ประกอบด้วย

ช่องคลอด (Vagina) อยู่ระหว่างช่องปัสสาวะและช่องทวารหนัก เป็นทางผ่านของประจำเดือนออกสู่ภายนอก และเป็นทางผ่านของตัวอสุจิ (Sperm) เพื่อเข้าไปพบกับไข่ (Ovum) ในบริเวณปีกมดลูก (Uterine tube) และเป็นทางผ่านของทารกตอนคลอด ผนังของช่องคลอดประกอบด้วย กล้ามเนื้อ เนื้อเยื่อพังผืด ซึ่งมีลักษณะเป็นรอยย่น เรียกว่า รูกี้ (Rugae) และมีเส้นประสาทและเส้นเลือดมาเลี้ยงมากมาย

มดลูก (Uterus) มีลักษณะคล้ายผลชมพู ขนาดประมาณ

6 - 8 × 4 × 2 เซนติเมตร ผนังของมดลูกจะเป็นกล้ามเนื้อที่หนาและแข็งแรงมาก ภายในเป็นโพรงแคบๆ เยื่อบุด้านในของมดลูกจะมีเส้นโลหิตไปหล่อเลี้ยงอยู่เป็นจำนวนมาก ส่วนที่ติดกับช่องคลอด มีลักษณะเป็นปากมดลูก (Cervix) ในระยะตั้งครรภ์มดลูกจะขยายตัวโตขึ้นเพื่อให้เป็นที่อยู่ของทารกได้ มดลูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนตัวมดลูก (Body) เป็นส่วนที่ใหญ่ของมดลูก ส่วนบนจะอยู่เหนือระดับปีกมดลูกขึ้นไป เรียกว่า ส่วนยอด (Fundus) ภายในจะเป็นโพรงติดต่อกับท่อของปีกมดลูก

ส่วนคอมมดลูก (Isthmus) เป็นส่วนของมดลูกที่มีลักษณะคอดเล็กก่อนถึงปากมดลูก

ส่วนปากมดลูก (Cervix) เป็นส่วนล่างสุดของมดลูก ภายในเป็นท่อติดกับโพรงด้านบนของมดลูก และด้านล่างของช่องคลอด ภายในท่อนี้จะมีมูกซึ่งเปลี่ยนไปตามระดับฮอร์โมนจากรังไข่ โดยมูกจะใสกว่าปกติในระยะใกล้ไข่ตก และจะเหนียวขึ้นในระยะที่ไข่ตกแล้ว ผนังของมดลูกยังแบ่งได้เป็น 3 ชั้นคือ

ผนังชั้นนอก เรียกว่า เพอริมีเทรียม (Perimetrium) เป็นส่วนของผนังช่องท้องที่ลงมาคลุมทับอยู่

ผนังชั้นกลาง เรียกว่า ไมโอมีเทรียม (Myometrium) ส่วนนี้ประกอบด้วยกล้ามเนื้อเรียบ ในขณะที่มีการตั้งครรภ์ กล้ามเนื้อจะมีจำนวนมากขึ้น

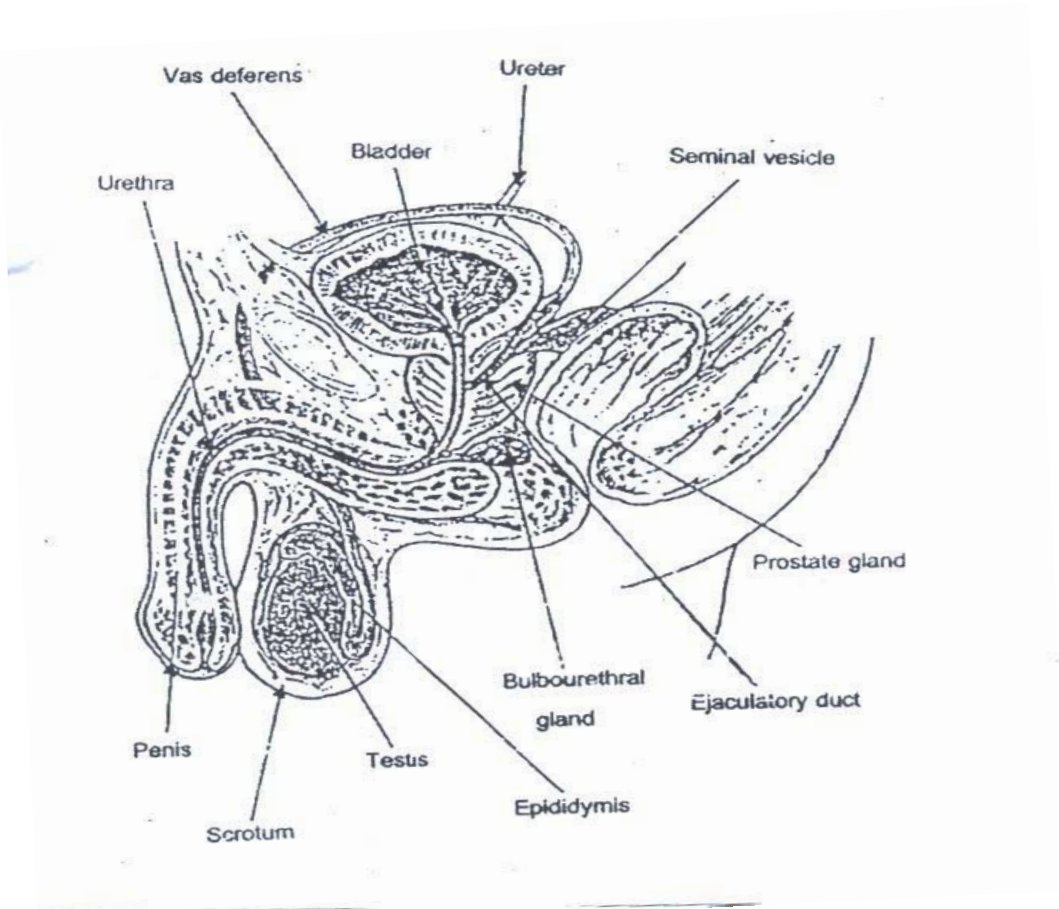
ผนังชั้นใน เรียกว่า เอ็นโดมีเทรียม (Endometrium) เป็นชั้นที่สำคัญที่สุด ซึ่งจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามอิทธิพลของฮอร์โมนจากรังไข่ โดยผนังชั้นในหรือที่เรียกว่าเยื่อบุมดลูกนี้จะหลุดออกมากับประจำเดือน และหลังจากนั้นจะมีการสร้างเยื่อบุมดลูกขึ้นมาใหม่เป็นวงจรเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าไข่ในรังไข่จะหมดไป

ท่อน้ำไข้วหรือท่อนำไข่ (Uterine tube หรือ Fallopian tube หรือ Oviduct) เป็นท่อที่ต่อกับโพรงมดลูกมี 2 ข้าง มีเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2-3 มิลลิเมตร ยาวข้างละ 9-10 เซนติเมตร ตอนปลายอยู่ชิดกับรังไข่ (Ovary) ซึ่งโอบนอกคล้ายปากแตร เรียกว่า ฟิมเบรีย (Fimbria) ส่วนประกอบของปีกมดลูกจะมีกล้ามเนื้อที่บีบรัดตัวอยู่เสมอด้านในจะมีขนละเอียด (Cilia) คอยพัดโบกไข่ให้เข้าสู่มดลูก เป็นตัวพาอสุจิเพื่อไปผสมกับไข่ และนำไข่ที่ผสมแล้วส่งต่อไปยังมดลูก

รังไข่ (Ovary) เป็นต่อมเพศซึ่งมีหน้าที่ผลิตเซลล์เพศหญิงหรือไข่ (Ovum) รังไข่มีขนาด 4 × 2 × 1.5 เซนติเมตร มีอยู่ด้วยกันสองข้าง ซ้าย ขวา ข้างละต่อมและเชื่อมโยงกับมดลูกได้โดยทางปีกมดลูกหรือท่อน้ำไข้ว (Uterine tube หรือ Fallopian tube) โดยมีเส้นเอ็นที่เรียกว่า โอวาเรียนลิกกาเมนต์ (Ovarian Ligament) ยึดติดกับมดลูกด้านหน้าและด้านหลังของรังไข่และติดกับผนังช่องท้อง ภายในรังไข่จะประกอบด้วยถุงเล็ก ๆ ที่เรียกว่า ฟอลลิเคิล (Follicle) เป็นจำนวนมาก ในระยะก่อนวัยรุ่น (Puberty) ฟอลลิเคิล จะผลิตฮอร์โมน ฟอลลิคูลฮอร์โมน (Follicular hormone) เพื่อทำให้อวัยวะสืบพันธุ์เจริญขึ้นแต่ยังไม่มีไข่สุกหรือตกจากรังไข่

และเมื่อถึงวัยที่เริ่มมีประจำเดือน 11-14 ปี ฟอลลิเคิล (Follicle) ในรังไข่จะเจริญเต็มที่และแตกปรีออกให้ไข่ตกออกมาเดือนละ 1 ฟอง เรียกว่า การตกไข่ (Ovulation) ซึ่งจะประมาณวันที่ 14 ของรอบเดือน แล้วฟอลลิเคิลจะกลายเป็น คอร์ปัส ลูเตียม (Corpus luteum) ซึ่งจะให้ออร์โมน โปรเจสเตอโรน (Progesterone) ออกมา และมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเยื่อบุมดลูก

ระบบอวัยวะสืบพันธุ์เพศชาย ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ อวัยวะสืบพันธุ์ภายนอก (External genital organs) และอวัยวะสืบพันธุ์ภายใน (Internal genital organs) ดังปรากฏตามภาพประกอบ 2 (Arther. 1990 : 607)



ภาพประกอบ 3 ภาพแสดงอวัยวะสืบพันธุ์ของเพศชาย

จากภาพประกอบ 2 อธิบายส่วนประกอบที่สำคัญได้ดังนี้

1.1.4.3 อวัยวะสืบพันธุ์เพศชายภายนอก (External genital organs)

ประกอบด้วย

องคชาต (Penis) มีลักษณะเป็นแท่งทรงกระบอก ยื่นออกมาจากร่างกายตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าของถุงอัณฑะ บริเวณโคนฝังอยู่ในกระดูกเชิงกราน ประกอบด้วยกล้ามเนื้อ

(erectile tissue) ซึ่งมีลักษณะคล้ายฟองน้ำ สามารถยืดและหดได้ และภายในองคชาตมีหลอดปัสสาวะอยู่โดยตลอดและมีช่องเล็ก ๆ เปิดอยู่ที่ตอนปลาย ซึ่งจะใช้เป็นทางเคลื่อนของปัสสาวะ และน้ำอสุจิออกมาสู่ภายนอก บริเวณตอนปลายขององคชาตจะขยายใหญ่มีเส้นประสาท และเส้นโลหิตมาหล่อเลี้ยงอยู่เป็นจำนวนมาก เรียกว่า หัวองคชาต (Glans penis) ซึ่งจะมีความไวต่อความรู้สึกมาก องคชาตจะแข็งตัวและมีขนาดโตขึ้นมาก ในขณะที่ผู้ชายมีอารมณ์ทางเพศ โดยการที่โลหิตจะไปคั่งอยู่เต็มกล้ามเนื้อขององคชาต และในส่วนล่างขององคชาตจะมีหนังหุ้มปลาย (Prepuce)

ถุงหุ้มอัณฑะ (Scrotum) เป็นถุงที่อยู่ด้านหลังองคชาต อยู่ใต้กระดุกหัวเหน่า ภายในถุงบรรจุลูกอัณฑะไว้ ถุงนี้มีหน้าที่รักษาอุณหภูมิให้พอดีกับการเจริญเติบโตของตัวอสุจิซึ่งอยู่ภายในลูกอัณฑะ

1.1.4.4 อวัยวะสืบพันธุ์เพศชายภายใน (Internal genital organs)

ประกอบด้วย

ลูกอัณฑะ (Testis) เป็นต่อมเพศซึ่งมีหน้าที่ผลิตเซลล์เพศชาย หรือตัวอสุจิ (Sperm) ซึ่งอัณฑะนี้เปรียบเทียบกับรังไข่ ต่อมอัณฑะมีอยู่สองข้าง ขวาและซ้าย ข้างละต่อมและบรรจุอยู่ในถุงอัณฑะ (Scrotum) ภายในอัณฑะเต็มไปด้วยหลอดเล็ก ๆ ขดอยู่เป็นจำนวนมาก เรียกว่า ท่อเซมินิเฟอรัส (Seminiferous tubule) ซึ่งมีหน้าที่สร้างตัวอสุจิ (Sperm) หลอดภายในต่อมอัณฑะแต่ละข้างจะมาเปิดสู่หลอดที่โตขึ้น เพื่อเป็นทางให้ตัวอสุจิออกมาจากอัณฑะได้ที่ด้านหลังของต่อมอัณฑะแต่ละข้างมีกลุ่มของหลอดเล็ก ๆ อีกมากมายขดไปขดมา เรียกว่า ก้านอัณฑะ (Epididymis) สำหรับให้เป็นที่ยึดชั่วคราวของตัวอสุจิที่เจริญเติบโตเต็มที่ และที่ก้านอัณฑะแต่ละข้างนี้จะเชื่อมโยงติดต่อกับถุงสำหรับเป็นที่เก็บตัวอสุจิ เรียกว่า ถุงเก็บน้ำอสุจิ (Seminal vesicle) จากถุงเก็บอสุจิจะมีหลอดเล็ก ๆ ต่อไปเชื่อมเข้ากับหลอดปัสสาวะภายในต่อมลูกหมาก นอกจากนี้จะมีกลุ่มเซลล์เล็กๆ กระจ่ายแทรกอยู่ระหว่างท่อ เซมินิเฟอรัส กลุ่มเซลล์นี้เรียกว่า เลดิกเซลล์ (Leydig cell) ทำหน้าที่สร้างฮอร์โมนเพศชาย ที่เรียกว่า เทสโทสเตอโรน (Testosterone)

ต่อมลูกหมาก (Prostate gland) ต่อมลูกหมากนี้จะสร้างของเหลวชนิดหนึ่งเพื่อผสมกับอสุจิ ซึ่งถูกส่งมาจากก้านอัณฑะ ถุงเก็บน้ำอสุจิ และต่อมลูกหมากจะช่วยกันทำให้เกิดของเหลวชั้นสีขาวมีฤทธิ์เป็นด่าง ซึ่งมีตัวอสุจิผสมอยู่ด้วยเรียกว่า น้ำอสุจิ (Semen) สำหรับเด็กชายเมื่ออายุประมาณ 13-14 ปี เซลล์เพศจะเจริญเติบโตเต็มที่ และเมื่อถูกเก็บสะสมไว้เป็นจำนวนมากก็อาจจะถูกขับออกมาจากร่างกาย ที่เรียกว่า ฝันเปียก (Seminal emission หรือ Wet dream) นอกจากนี้ น้ำอสุจิยังถูกขับออกมาในขณะที่ร่วมประเวณี หรือมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง น้ำอสุจิที่ถูกขับออกมาแต่ละครั้งมีประมาณ 1 ช้อนชา และจะมีตัวอสุจิผสมออกมาด้วยประมาณ 4-5 ร้อยล้านตัว

ถุงน้ำกาม (Seminal vesicle) เป็นถุงพองเป็นกระเปาะมี 2 ถุงตั้งอยู่พื้นฐานกระเพาะปัสสาวะทางด้านหลัง ถุงนี้ทำหน้าที่สร้างน้ำกาม ซึ่งมีลักษณะเป็นเมือกเป็นสีขาวขุ่นข้น น้ำกามที่สร้างขึ้นนี้จะมีอาหารไวคอยเลี้ยงดูตัวอสุจิ เมื่ออยู่นอกร่างกายเพื่อคอยไข่ที่จะมาผสม

ต่อมขั้วเมือก (Bulbourethral gland) เป็นต่อมที่มีลักษณะกลม มีขนาดเท่าเมล็ดถั่วลันเตา มี 2 ต่อมน้อยอยู่ตรงส่วนล่างของต่อมลูกหมาก มีหน้าที่ขับน้ำเมือกใส ๆ ไปยังองคชาตเมื่อมีความรู้สึกทางเพศ และยังมีหน้าที่ชำระล้างกรดของน้ำปัสสาวะที่เคลือบท่อปัสสาวะภายในองคชาตเพื่อไม่ให้ตัวอสุจิไม่ตายในขณะที่เคลื่อนออกมา

1.1.5 ต่อมที่ควบคุมการเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศ

ต่อมพิทูอิทารี (Pituitary gland) เป็นต่อมไร้ท่อตั้งอยู่บริเวณใต้สมองแบ่งได้เป็น 3 ส่วน คือ ส่วนหน้า ส่วนกลาง และส่วนหลัง โดยแต่ละส่วนผลิตฮอร์โมนต่างกัน เพื่อส่งไปกระตุ้นและควบคุมการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ และต่อมไร้ท่ออื่น ๆ ต่อมพิทูอิทารี จึงเป็นต่อมไร้ท่อสำคัญที่สุดของร่างกาย และมีผู้เรียกต่อมนี้อีกว่า “Master Gland” ต่อมพิทูอิทารี ในส่วนหน้าจะทำหน้าที่ควบคุมการผลิตเซลล์เพศ ซึ่งได้แก่ อสุจิและไข่ รวมทั้งควบคุมการทำงานของต่อมเพศชาย (อัณฑะ) และต่อมเพศหญิง (รังไข่) อีกด้วย ฮอร์โมนเกี่ยวกับเพศ (Gonadotropin) มี 4 ชนิด ได้แก่

1. Follicle stimulating hormone หรือเรียกชื่อย่อว่า FSH เป็นฮอร์โมนที่มีหน้าที่กระตุ้นรังไข่เพื่อเร่งให้ไข่สุก และมีหน้าที่กระตุ้นหลอดเล็ก ๆ ในอัณฑะ (Seminiferous tubules) เพื่อผลิตตัวอสุจิ ซึ่งต่อมพิทูอิทารีเป็นตัวผลิตฮอร์โมนนี้

2. Luteinizing hormone หรือเรียกชื่อย่อว่า LH เป็นฮอร์โมนเพศซึ่งมีหน้าที่ควบคุมรังไข่ในการผลิตและใช้ฮอร์โมนเพศ 2 ชนิด คือ Estrogen และ Progesterone ซึ่งรังไข่เป็นผู้ผลิตฮอร์โมนเพศทั้งสองชนิดนี้

3. Interstitial cell-stimulating hormone หรือเรียกชื่อย่อว่า ICSH เป็นฮอร์โมนเพศซึ่งมีหน้าที่กระตุ้น Interstitial cell (หรือ Leydig cell) เป็นเซลล์ที่กระจายอยู่ภายในหลอดเล็ก ๆ ของอัณฑะให้ผลิตและใช้ฮอร์โมนเพศ Testosterone ได้อย่างเหมาะสม โดย Interstitial cell เป็นผู้ผลิตฮอร์โมน Testosterone

4. Luteotropic hormone หรือเรียกชื่อย่อว่า LTH เป็นชื่อฮอร์โมนเพศซึ่งรวมเอาฮอร์โมนเพศ 2 ชนิดเข้าไว้ด้วยกัน คือ Lactogenic hormone และ Prolactin ซึ่งช่วยกระตุ้นให้เต้านมผลิตน้ำนมได้ตามที่ร่างกายของหญิงต้องการ

นอกจากนี้รังไข่ยังสามารถสร้างฮอร์โมนเพศหญิงจาก ฟอลลิเคิล และจากคอปัสลูเทียม ได้แก่

1. เอสโตรเจน (Estrogen) เป็นฮอร์โมนเพศหญิงที่สร้างขึ้นจากเซลล์ที่ล้อมรอบฟอลลิเคิล มีหน้าที่สำคัญในการควบคุมการเจริญเติบโต และการทำหน้าที่ของอวัยวะเพศหญิง รวมทั้งยังมีหน้าที่ควบคุมการทำงานอื่น ๆ ภายในร่างกายอีกหลายอย่าง ดังนี้

ผลต่อมดลูก ทำให้มีการเจริญเติบโตของกล้ามเนื้อมดลูก และเพิ่มการทำงานของมดลูก

กระตุ้นให้รังไข่ผลิตไข่ออกมาเดือนละ 1 ฟอง เป็นประจำ และควบคุมการมาของประจำเดือนร่วมกับฮอร์โมนโปรเจสเตอโรน

ควบคุมหน้าที่การผลิตฮอร์โมนเพศและฮอร์โมนอื่น ๆ โดยทำงานร่วมกับต่อมใต้สมอง

มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศหญิงมาก โดยจะคอยควบคุมลักษณะประจำเพศขั้นที่สองให้เป็นไปตามปกติ เช่น มีเต้านมโตขึ้น และสะโพกขยายมีรูปร่างสมเป็นเพศหญิง โดยมีไขมันกระจายไปเกาะใต้ผิวหนังมากขึ้น มีขนที่รักแร้ และบริเวณอวัยวะสืบพันธุ์ เป็นต้น

ผลต่ออวัยวะอื่น ๆ เช่น ทำให้มีการเจริญของกระดูก ซึ่งเอสโตรเจนจะลดการทำลายของกระดูก ทำให้เนื้อกระดูกยาวขึ้น

2. โปรเจสเตอโรน (Progesterone) เป็นฮอร์โมนเพศที่สร้างขึ้นจากคอปัสสุเทียม มีหน้าที่ในการช่วยกระตุ้นให้ผนังมดลูกเตรียมพร้อมในการรองรับไข่ที่ผสมแล้วให้มาฝังตัวอยู่เพื่อให้ไข่ที่เจริญเติบโตต่อไป ถ้าไข่ไม่ได้รับการผสมพันธุ์ไข่ก็จะสลายตัว ภายในท่อรังไข่ที่เยื่อผนังมดลูกซึ่งเตรียมพร้อมอยู่แล้ว จะสลายตัวรวมกับโลหิตที่ไปหล่อเลี้ยงและไหลออกมาภายนอก เรียกว่า ประจำเดือน คอปัสสุเทียมที่อยู่ภายในรังไข่จะสลายตัวตามไปด้วย จึงไม่มีการผลิตฮอร์โมนนี้อีก แต่ถ้าหากไข่ได้รับการผสม คอปัสสุเทียมก็จะไม่สลายตัวและจะทำการผลิตฮอร์โมน โปรเจสเตอโรน ออกมาอีกเพื่อช่วยให้ไข่ที่มีการเจริญเติบโตเป็นทารกในครรภ์ต่อไป

3. ลูกอัณฑะ มีหน้าที่สร้างฮอร์โมนเพศชายที่สำคัญคือ เทสโทสเตอโรน (testosterone) มีโครงสร้างเป็นพวกสเตียรอยด์ สร้างจากเลดิกเซลล์ (leydig ' scell) ในอัณฑะเป็นส่วนใหญ่และอาจสร้างได้บ้างจากเปลือกต่อมหมวกไต เช่นเดียวกับฮอร์โมนเพศหญิง นอกจากนี้ยังพบว่า เซลล์ตัวนี้ยังสร้างเอสโตรเจนได้ด้วย

ฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน เป็นฮอร์โมนที่ทำให้เกิดลักษณะเฉพาะเพศขั้นที่สองในเพศชาย คือ มีการเจริญเติบโตและการทำงานในอวัยวะเพศชาย ทั้งภายในภายนอกให้สมบูรณ์ ทำให้มีการขยายใหญ่ ยาวของอวัยวะสืบพันธุ์ภายนอก มีสีเข้มขึ้น ฤๅน้ำกามจะขยายใหญ่ และขับสารที่เป็นอาหารของตัวสุจิออกมาเลี้ยงตัวสุจิที่สร้างจากอัณฑะ ระดับฮอร์โมนในปัสสาวะจะต่ำลงในคนอายุมากขึ้น และพบว่ามันจะสัมพันธ์กับการโตขึ้นของต่อมลูกหมาก ดังนั้น จึงเข้าใจว่าเทสโทสเตอโรนที่พอเหมาะ จำเป็นสำหรับการเจริญเติบโตและการทำหน้าที่ตามปกติของต่อมลูกหมากด้วย เทสโทสเตอโรนมีผลทำให้เกิดหนองคราบในไพบีนา มีขนตามตัวและแขนขา ขนจะขยายและยาวขึ้น ทำให้ต่อมน้ำมันใต้ผิวหนังทำงานมากขึ้นและมีไขมันสะสมบริเวณหน้าท้อง แต่ไม่สะสมที่สะโพกหรือที่เต้านมอย่างในเพศหญิง นอกจากนี้ยังทำให้กล้ามเนื้อขยายใหญ่และยาว จึงเกิดเสียงห้าวในเพศชาย

1.2 การพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น

มยุรี ภูงามทอง (2533 : 49 – 50) ได้กล่าวถึง การพัฒนาการตอนต้นของวัยรุ่น (อายุ 12-15 ปี) ว่าการเจริญเติบโตของร่างกายจะเป็นไปอย่างรวดเร็ว เป็นระยะเข้าสู่วัยแตกหนุ่มแตกสาว ผู้ชายจะเริ่มมีหนวดเครา เสียงห้าว ร่างกายสูงใหญ่และมีขนที่รักแร้ และที่ลับ การพัฒนาการทางเพศจะเกิดขึ้น คือ ผู้ชายสามารถหลั่งน้ำอสุจิได้ ภายในระยะเวลา 2 ปี ของระยะนี้ เด็กชายส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสุขสุดยอดทางเพศ มีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง สำหรับผู้หญิงก็มีลักษณะแสดงความเป็นหญิง คือ มีหน้าอก มีเอว สะโพกผาย มีขนตามที่ลับเกิดขึ้น การพัฒนาการทางเพศจะเกิดขึ้นคือ การมีประจำเดือน จะทำให้มีความข้องใจเกี่ยวกับอวัยวะเพศของตนเองมากขึ้น เด็กหญิงในวัยนี้ ส่วนใหญ่จะหลีกเลี่ยงการสำรวจอวัยวะเพศของตนเอง วนิตา พันธุ์สอาด (2543 : 3-4) ได้กล่าวถึง วัยเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นและวัยรุ่นตอนกลางไว้ดังนี้

1.2.1 วัยเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น

วัยรุ่นหญิง มีอายุระหว่าง 11 – 13 ปี และวัยรุ่นชายมีอายุระหว่าง 13-15 ปี ในช่วงระยะนี้ ร่างกายของวัยรุ่นจะมีการเติบโตและมีการพัฒนาอย่างมากโดยเฉพาะพัฒนาการทางด้านเพศ วัยรุ่นหญิงจะเห็นได้ชัดเจนจากการเริ่มมีประจำเดือนเป็นครั้งแรก และจะมีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศ (Pubic hair) ในวัยรุ่นชายยังเห็นไม่ชัดเจนนัก แต่สภาพร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงไป เช่นอวัยวะเพศและลูกอัณฑะมีขนาดใหญ่ขึ้น มีเสียงแตกห้าว มีขนบริเวณอวัยวะเพศ ถึงแม้ว่าร่างกายของวัยรุ่นในระยะนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงไปมากแต่ทางด้านความคิดความรู้สึกแล้ววัยรุ่นยังคิดว่าตนเองเป็นเด็กอยู่ ระยะนี้เป็นช่วงของการเตรียมความพร้อมเพื่อเข้าสู่วัยรุ่นอย่างเต็มตัวต่อไป

1.2.2 วัยรุ่นตอนกลาง

วัยรุ่นหญิงมีอายุระหว่าง 13-15 ปี และวัยรุ่นชายมีอายุระหว่าง 15-17 ปี ช่วงนี้ การเจริญเติบโตทางร่างกายดำเนินไปอย่างค่อยเป็นค่อยไป และสิ้นสุดเมื่อถึงวุฒิภาวะ วัยรุ่นชายเริ่มมีการหลั่งของน้ำอสุจิ วัยรุ่นเริ่มยอมรับสภาพการเปลี่ยนแปลงของร่างกายมากขึ้น และการพัฒนาการทางสติปัญญาจะพัฒนาตามพัฒนาการของร่างกายไปเรื่อย ๆ วัยรุ่นมีความคิดความอ่านลึกซึ้งมากขึ้น พยายามหาความเป็นตัวของตัวเอง และพยายามทำตัวเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ซึ่งการพัฒนาการทางด้านสติปัญญานี้จะแตกต่างกันตามบุคคลและสภาพแวดล้อม (วิทยา นาควัชระ, 2544 : 206) มีความเห็นว่า การพัฒนาการทางเพศในวัยรุ่นนั้น น่าจะได้แยกออกมาเห็นได้ชัด เพราะจะมีบทบาทสำคัญมากในการพัฒนาบุคลิกภาพของวัยรุ่นต่อไปและจะเป็นตัวการที่จะผลักดันวัยรุ่นให้เกิดเป็นปัญหาได้มาก เนื่องจากฮอร์โมนทางเพศทำงานมากขึ้นในช่วงวัยรุ่น อิทธิพลของฮอร์โมนทางเพศนี้ มีผลต่อลักษณะทางกายวิภาคของร่างกายทั่ว ๆ ไป และลักษณะทางเพศทุติยภูมิ (Second sex characteristic) และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น คือ ไปกระตุ้นจิตใจให้เกิดแรงขับทางเพศ (Sexual drive) ให้สูงขึ้น จะเห็นได้ว่าในวัยรุ่นนี้มีพลังงานมากทั้งพลังงานฝ่ายกาย

พลังงานทางจิต และพลังงานทางเพศ พลังงานทางเพศที่มีมากขึ้นมานั้น จะทำให้วัยรุ่นเริ่มสนใจกิจกรรมหรือปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของตนเองมากขึ้น เช่น การเกิดการแข็งตัวของอวัยวะเพศ การมีประจำเดือน ฯลฯ และอาจจะลงมือทดลองทำพฤติกรรมทางเพศด้วยความรู้สึกอยากรู้ อยากเห็น ตื่นเต้น กลัว ๆ กล้า ๆ และเพื่อเป็นการปลดปล่อยพลังงานทางเพศที่มีอยู่มาก ๆ ที่เราพบเห็นกันบ่อย ๆ ก็ได้แก่ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์. 2543 : 72-74 : อ้างมาจาก อเนก อารีพรอด และสุวิทนา อารีพรอด 2539 : 89-96) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น (อายุ 12-15 ปี) ว่า ระยะนี้เด็กจะมีความสัมพันธ์กับสังคม วัฒนธรรม และชีววิทยาของร่างกาย เด็กจะเข้าสู่วัยแตกหนุ่มแตกสาวและมีพัฒนาการทางร่างกาย ตลอดจนมีพัฒนาการเกี่ยวกับลักษณะทางเพศและการพัฒนาเกี่ยวกับหน้าที่ทางเพศเกิดขึ้นด้วย ซึ่งเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ เมื่อเด็กชายย่างเข้าสู่วัยรุ่นหรืออายุราว 14 ปี อัณฑะซึ่งเป็นต่อมเพศของชายจะได้รับการกระตุ้นจากต่อมใต้สมองให้ทำหน้าที่ผลิตเซลล์สเปิร์ม และผลิตฮอร์โมนเพศชาย คือฮอร์โมนเทสโตสเตอโรน อันเป็นฮอร์โมนที่มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศ ทั้งลักษณะทางเพศขั้นที่ 1 (Primary sex characteristic) คือ อวัยวะในระบบสืบพันธุ์มีการเจริญเติบโต มีขนาดใหญ่ขึ้น เช่น องคชาติต่อมลูกหมาก รวมทั้งอัณฑะเริ่มมีการผลิตน้ำกามจากต่อมลูกหมาก ถุงน้ำกาม และต่อมขับน้ำเมือก เริ่มมีการผลิตอสุจิจากอัณฑะ จนทำให้เกิดการเคลื่อนของน้ำอสุจิออกมาภายนอกในร่างกาย ในขณะที่เรียกว่า “ฝันเปียก” และยังส่งผลไปถึงพัฒนาการลักษณะทางเพศขั้นที่ 2 (Secondary sex characteristic) เช่น เสียงแตก นมขึ้นพาน มีหนวด มีเครา มีขนขึ้นตามร่างกาย และอวัยวะสืบพันธุ์ เป็นต้น

ส่วนเด็กหญิงที่ย่างเข้าสู่วัยรุ่น รังไข่ซึ่งเป็นต่อมเพศของหญิงก็จะเริ่มทำงานในเวลาใกล้เคียงกับเด็กชาย โดยต่อมใต้สมองจะส่งฮอร์โมนมากระตุ้นการทำงานของรังไข่ให้สร้างเซลล์สเปิร์ม และผลิตฮอร์โมนเพศหญิง ได้แก่ ฮอร์โมนเอสโตรเจนและฮอร์โมนโปรเจสเตอโรน ซึ่งฮอร์โมนทั้ง 2 ชนิด นี้จะทำหน้าที่ควบคุมพัฒนาการของลักษณะทางเพศ ขั้นที่ 1 (Primary sex characteristic) คือ มีการสุกของไข่ และการมีประจำเดือน และพัฒนาการของลักษณะทางเพศขั้นที่ 2 (Secondary sex characteristic) เช่น เต้านมโตขึ้น มีไขมันบริเวณสะโพก ผิวหน้าเต่งตึง มีขนตามตัวน้อยลง เป็นต้น

การพัฒนาที่สำคัญของเด็กชายในวัยนี้คือ การสามารถหลั่งน้ำกามได้ และสิ่งนี้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับความสุขทางเพศของเขา ภายในเวลา 2 ปี ของระยะแตกหนุ่ม เด็กผู้ชายส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสุขสุดยอดทางเพศ และประสบการณ์นี้ทำให้เกิดการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งจะเกิดบ่อยและสม่ำเสมอในวัยนี้จนถึงปลายวัยรุ่น นอกจากการสำเร็จความใคร่ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำตามลำพังไม่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นในสังคม เขายังอาจมีกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้ามด้วยทั้งๆ ที่เขายังเกี่ยวข้องกับเพศเดียวกันอย่างมาก

สำหรับผู้หญิงในวัยนี้พัฒนาการที่สำคัญ คือ การมีประจำเดือน แต่เป็นสิ่งที่

เด็กผู้หญิงไม่ชอบ การมีเลือดออกมาเป็นระยะ ๆ ทำให้ความขงใจเกี่ยวกับอวัยวะเพศของตนเองมีมากขึ้น ทั้งยังเป็นเครื่องบอกว่าเขาจะตั้งครรภ์ได้ถ้ามีการร่วมเพศ เพราะฉะนั้นเด็กผู้หญิงส่วนใหญ่ในวัยนี้จะหลีกเลี่ยงการสำรวจอวัยวะเพศของตนเอง และสำเร็จความใคร่จนถึงจุดสุดยอดทางเพศน้อยมาก หรืออาจกระทำโดยบังเอิญเพียงครั้งเดียวไม่บ่อยหรือสม่ำเสมอเหมือนผู้ชาย แต่อย่างไรก็ตามสังคมของเขาก็เหมือนของเด็กผู้ชาย คือสมาคมกันในหมู่เพื่อนเพศเดียวกัน

พฤติกรรมทางเพศ เช่น การกอดจูบ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หรือการร่วมเพศกับเพศตรงข้ามในวัยนี้จะไม่ค่อยมี แต่อาจเกิดขึ้นได้เมื่อมีความวิตกกังวลหรือรู้สึกผิด (สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. 2531 : 48-51) ได้กล่าวถึง การเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายและจิตใจทางเพศของวัยรุ่น (อายุประมาณ 13-19 ปี) ไว้ว่า เด็กหญิงจะเริ่มวัยรุ่นในอายุระหว่าง 13-15 ปี และเด็กชายจะเริ่มวัยรุ่นเมื่ออายุ 15 ปี โดยเด็กหญิงจะมีอัตราการเจริญเติบโตทางด้านร่างกายในช่วงนี้เร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ร่างกายมีความพร้อมในการผลิตเซลล์เพื่อการสืบพันธุ์ คนทั่วไปจึงตัดสินการเข้าสู่วัยรุ่นโดยพิจารณาถึงปรากฏการณ์ครั้งแรกที่เกี่ยวกับเซลล์เพศเป็นสำคัญ กล่าวคือ มักเข้าใจกันกว่าเด็กชายเข้าสู่วัยรุ่นเมื่อวันที่มีการหลั่งอสุจิกครั้งแรก (อายุประมาณ 14 ปี) และเด็กหญิงเข้าสู่วัยรุ่นเมื่อวันที่มีประจำเดือนครั้งแรก (อายุประมาณ 13 ปี) แต่ปรากฏการณ์ทั้งสองอย่างนี้เกิดขึ้นไม่ใคร่จะแน่นอนนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการหลั่งอสุจิของเด็กชายอาจเกิดขึ้นช้ากว่าการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของลักษณะประจำเพศขั้นที่สองเป็นเวลานานก็ได้ ถ้าเด็กชายคนนั้นหลั่งน้ำอสุจิกครั้งแรกโดยการฝันเปียก มักจะพบในรายที่ไม่เคยทำสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หากสรุปถึงความเจริญเติบโตด้านร่างกายทางเพศเพียงอย่างเดียว และเปรียบเทียบระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงแล้ว โดยทั่วไปเด็กหญิงเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นหรือมีความสามารถในการสืบพันธุ์ได้เร็วกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี สำหรับการมีประจำเดือนครั้งแรกของเด็กหญิงก็ยิ่งเร็วกว่าการหลั่งน้ำอสุจิของเด็กชายประมาณเกือบ 1 ปี แต่ถ้าหากจะพิจารณาเกี่ยวกับความเจริญเติบโตด้านจิตใจทางเพศประกอบการเข้าสู่วัยรุ่นด้วยแล้ว ผลอาจจะกลับกลายเป็นเรื่องตรงกันข้ามก็ได้ เพราะเด็กชายและเด็กหญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เช่น อายุประมาณ 14-15 ปี ปรากฏว่า เด็กชายมักแสดงพฤติกรรมทางเพศในเชิงเกี่ยวพาราสีบ้างแล้ว แต่ตรงกันข้ามเด็กหญิงยังไม่ใคร่จะประสีประสาในเรื่องเพศเหล่านี้เท่าใดนัก เป็นต้น เด็กวัยรุ่นก็เริ่มมีความรู้สึกหรือมีอารมณ์ทางเพศเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ (วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความรู้สึกทางเพศสูงที่สุด) สิ่งหนึ่งซึ่งมักเกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่นโดยทั่วไปก็คือ การใช้มือลูบคลำ หรืออวัยวะสืบพันธุ์ของตัวเอง เพื่อให้เกิดความรู้สึกพอใจ เมื่อทำบ่อยขึ้นก็จะบานปลายเป็นการบำบัตหรือการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองโดยไม่ได้ตั้งใจ ขณะที่มีความรู้สึกทางเพศถึงจุดสุดยอด (Climax) นั้น เด็กวัยรุ่นชายมีอวัยวะสามารถผลิตเซลล์เพศได้แล้ว ก็จะมีน้ำอสุจิ (Semen) เคลื่อนออกมาทางช่องปัสสาวะด้วย การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองนั้น พบได้ทั้งในเพศชายและเพศหญิง แต่ส่วนใหญ่จะพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง

จากที่กล่าวมา อาจสรุปได้ว่า การพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นตอนต้น ใน

เด็กชายมีการหลั่งน้ำอสุจิ มีอาการฝันเปียก และมีอารมณ์ทางเพศ มีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และมีความสนใจเพศตรงข้าม ส่วนเด็กหญิง เริ่มมีประจำเดือน รักสวย รักงาม มีอารมณ์ทางเพศ มีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง แต่น้อยกว่าเด็กชาย แต่ยังคงคบเพื่อนเพศเดียวกัน

1.3 พฤติกรรมทางเพศ (Sex Behavior)

ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์ และคณะ. (2524 : 70) ได้กล่าวว่าเรื่องเพศเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้นตลอดชีวิต โดยเริ่มตั้งแต่วัยทารกและมีพัฒนาการเป็นไปตามขั้นตอนในแต่ละวัย การศึกษาเรื่องเพศจะทำให้เข้าใจพฤติกรรมทางเพศ

พฤติกรรมทางเพศ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการประพฤติปฏิบัติหรือมีกิจกรรมทางเพศอันเนื่องมาจากค่านิยม ความรู้ที่ได้รับการถ่ายทอดและเรียนรู้จากสังคม รวมถึงแนวทางในการปฏิบัติต่อเรื่องเพศ ทั้งในด้านกายวิภาคและด้านพฤติกรรมการแสดงออกทั้งด้านชีววิทยา สุขวิทยา สังคมวิทยาและจิตวิทยา

เรื่องเพศเป็นเรื่องที่ละเอียดลึกซึ้ง เป็นผลสืบเนื่องที่ต้องสร้างความเข้าใจตั้งแต่วัยทารก แต่ความสนใจของผู้ใหญ่มักจะให้ความสนใจเฉพาะในช่วงวัยรุ่น เพราะเป็นระยะที่เด็กแสดงพฤติกรรมสนใจจริงจังกับเพศตรงข้าม พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นมีดังนี้

1. การรักและสนใจเพศตรงข้าม วัยรุ่นมักจะสนใจเพศตรงข้ามรุ่นเดียวกับตน วัยรุ่นในอายุระหว่าง 15 – 18 ปี จะเริ่มมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้าม ลักษณะความรักเพศตรงข้ามที่พบบ่อย คือ ความลุ่มหลงแต่ฝ่ายเดียว โดยเฉพาะกับคนที่เขาไม่มีวันสมปรารถนาในความรัก แต่ความรักเช่นนี้จะเกิดขึ้นชั่วคราวเท่านั้น (อนเนก อาร์พรรค. 2525 : 110)

2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความพึงพอใจทางเพศด้วยการกระตุ้นจับต้องอวัยวะเพศจนเกิดความสุข ความพอใจ พฤติกรรมเช่นนี้เป็นเรื่องธรรมดาอย่างหนึ่งของพัฒนาการทางเพศในมนุษย์ วัยรุ่นจำนวนมากเมื่อมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง จะเกิดความรู้สึกขัดแย้งภายในจิตใจเกี่ยวกับศีลธรรม ว่าตนเองกระทำถูกหรือผิด ฉะนั้นผู้ใหญ่ควรบอกให้เด็กเข้าใจว่า การสำเร็จความใคร่เป็นเรื่องธรรมดา ไม่มีพิษภัย และมีประโยชน์ต่อการพัฒนาการทางเพศของเด็ก แต่ต้องกระทำโดยพอเหมาะพอควร ไม่หมกมุ่นจนเกินไป และต้องสามารถยับยั้งชั่งใจ ได้เมื่ออยู่ในภาวะที่ไม่ควรทำ จิตแพทย์ถือว่าการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นสิ่งจำเป็น สำหรับควบคุมความกดดันทางเพศ หรือช่วยในการปรับตัวทางเพศ

3. การสนใจเรื่องเพศ เด็กในวัยหนุ่มสาวจะสนใจเรื่องเพศ เพราะเป็นระยะที่ตนจะมีความรู้สึกทางเพศ ความสนใจเริ่มแสดงให้เห็นจากความพิถีพิถันในการแต่งกาย การแสดงกริยาที่ดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม การสนใจซื้อหาหนังสือเรื่องรักร่ำมาอ่าน บางทีก็แสดงความสนใจแอบดูเพศตรงข้ามในเวลาหรือสถานที่ลับเฉพาะที่เรียกว่า ถ้ำมอง (Peeping Tom)

4. รักร่วมเพศ (Homosexuality or Lesbian) ระยะวัยรุ่นเป็นระยะการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ความรู้สึกทางเพศที่ยังเขินอายหรือไม่แน่ใจตนเองที่จะแสดงความสนใจเพศตรงข้าม จึงหันมาระบายความสนใจกับเพื่อนเพศเดียวกันของตน

บรูคส์กัน และเฟอร์สเทนเบอร์ก (Brooks – Gunn and Furstenberg, in Muss. 1990 : 245-248) ได้แบ่งปัจจัยที่ทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแตกต่างกัน ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านชีวภาพ พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากฮอร์โมนเพศ โดยมีปัจจัยทางด้านสังคมเป็นตัวกระตุ้นในการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ เช่น เด็กผู้หญิงที่เข้าสู่ส่วภาวะทางเพศเร็ว มีแนวโน้มที่จะเป็นอิสระจากบิดามารดา มีการนัดหมายกับเพศตรงข้าม และมีเพศสัมพันธ์ก่อน เด็กผู้หญิงที่เข้าสู่ส่วภาวะช้ากว่า
2. ปัจจัยทางด้านครอบครัว ได้แก่ ค่านิยมในเรื่องเพศของบิดามารดา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องเพศล้วนมีอิทธิพลต่อการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ ที่เร็วหรือช้าของวัยรุ่น
3. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะบรรทัดฐานในเรื่องเพศของกลุ่มเพื่อน จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก
4. ปัจจัยทางการศึกษา พบว่า วัยรุ่นที่มีผลการเรียนไม่ดี และมีระดับการศึกษาต่ำ จะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่า วัยรุ่นที่ยังคงศึกษาอยู่ซึ่งโดยมากจะเป็นผู้ที่มีความรู้ไม่เพียงพอ
5. ปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม การศึกษา ตลอดจนบริการของรัฐและสังคมที่จัดให้แก่วัยรุ่นในการได้มีโอกาสเรียนรู้เรื่องเพศนับเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่แตกต่างกัน

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

จากการศึกษาพบว่า มีผู้ให้ความหมายของ “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ” ไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

เลิศลักษณ์ บุญรอด. (2543 : 5) ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง พฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มสุรา หรือของมีเมา การใช้สารเสพติด การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือถือแขน และการกอดจูบ การชักนำของเพื่อนต่อการมีเพศสัมพันธ์

พัชรินทร์ สิมะราช. (2544 : 12) ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคเอดส์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้น การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการหรือคู่นอนโดยไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย การมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน และการมีเพศสัมพันธ์ขณะมีอารมณ์มาจากเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือการใช้สารเสพติด

พัชรินทร์ สิมะราช. (2544 : 42-43) ได้ศึกษาถึงความหมายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่าสิ่งแวดล้อมมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่น ส่วนหนึ่งมาจากการ

เปิดบริการของสถานเริงรมย์ เช่น ซ่องโสเภณี โรงฉายหนังลามก สถานที่โจรกรรม ฯลฯ ที่มีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ (สุชา จันทรเฒ. 2528 : 40-45) อีกทั้งสื่อมวลชน ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นด้วย ได้แก่

1.หนังสือพิมพ์ เป็นแหล่งที่ให้ข่าวสารความรู้แก่วัยรุ่นทั้งทางดีและทางเลว วัยรุ่นมักจะหาความรู้ในสิ่งต่างๆ จากหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์ไทยส่วนมากมักจะคิดถึงประโยชน์ของตนมากกว่าที่จะช่วยให้สังคมดี โดยจะเห็นได้จากหนังสือพิมพ์ที่ขายดีที่สุดและครองลงมาของประเทศมักจะลงรูปเปลือย และบรรยายข้อความยั่วอารมณ์ทางเพศโดยไม่คำนึงถึงว่าผู้อ่านส่วนหนึ่งยังเป็นวัยรุ่น และอาจจะกระทำอะไรผิดๆจากการอ่านหนังสือพิมพ์

2.หนังสืออ่านเล่น หนังสือที่วางขายในท้องตลาด มีเป็นจำนวนมากที่เป็นหนังสือเกี่ยวกับเพศ หนังสือยั่วอารมณ์ หนังสือลามก และไม่ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับเพศที่ถูกต้อง ให้บทเรียนที่เลวทางด้านภาษา ชักจูงเด็กให้มีพฤติกรรมก้าวร้าว หรือมีที่ทำนารังเกียจต่างๆ รวมทั้งเรื่องเพศด้วย ก่อให้เกิดความขัดแย้งทางจิตใจของวัยรุ่น

3.วิทยุ เป็นบริการที่ได้ยินแต่เสียง แต่ก่อให้เกิดความจดจำข้อความหรือเนื้อหา เนื้อความได้มากกว่าหนังสือพิมพ์ มักจะอยู่ในรูปของละครทางวิทยุและเพลงต่างๆ

4.ภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ สอนให้รู้จักเทคนิคในการทำ ความผิดและการแสดงแบบอย่างความประพฤติไม่ดี ซึ่งวัยรุ่นรับมาอย่างไม่รู้สึกตัว นักวิชาการโดยทั่วไปเชื่อว่า สื่อมวลชนมีอำนาจในการจูงใจเป็นพิเศษ เนื่องจากได้เห็นและได้ยินไปพร้อมกัน จึงทำให้เราอารมณ์ได้ง่าย จึงมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นไทยมากขึ้นในปัจจุบัน การคล้อยตามของวัยรุ่นเป็นไปอย่างกว้างขวางรวดเร็ว และเสนอข่าวไปในทำนองเกี่ยวกับเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ตลอดจนเพลงต่างๆ ล้วนเกี่ยวพันไปในเรื่องเพศทั้งสิ้น ผลตามมาก็คือระยะ 2 – 3 ปีมานี้ ปรากฏว่ามีอาชญากรรมทางเพศมากขึ้นและผู้เป็นอาชญากรรมส่วนใหญ่มักจะเป็นวัยรุ่น สื่อมวลชนช่วยเผยแพร่ค่านิยมและแบบแผนความประพฤติ แนวโน้มใหม่ให้แก่วัยรุ่นสาว การแสดงออกทางเพศ ค่านิยมความบริสุทธิ์ของหญิง ความรู้เรื่องคุมกำเนิดสำหรับวัยรุ่นบางกลุ่ม มักจะมีการแสดงความรักอย่างเปิดเผย เช่น ในโรงภาพยนตร์ สวนสาธารณะ ในงานที่จัดตามที่ต่างๆ มักจะมีวัยรุ่นไปแสดงความรักอย่างอิสระ จึงเกิดเป็นปัญหาต่อสังคมอย่างมากมาย วัยรุ่นที่ไม่ได้เรียนแต่ทำงานอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น ทำงานบาร์ ต้องใช้ชีวิตกลางคืนก็เป็นสาเหตุหนึ่งของการกระทำผิดทางเพศ

จากที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่จะปฏิบัติหรือกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่การแต่งกายไม่เหมาะสม การแต่งกายที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มสุราหรือของมีเมา การดูภาพยนตร์ หนังสือ รวมทั้งสื่อที่กระตุ้นและยั่วอารมณ์เพศ การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การแตะต้องสัมผัสร่างกายเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว

1.4 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นนั้นมีแนวคิดในรูปแบบองค์รวมที่พิจารณาองค์ประกอบทางด้านชีวจิตสังคม โดยแนวคิดนี้เชื่อว่า บุคคลประกอบด้วยองค์ประกอบทางกาย จิตใจ และสังคมทำความเข้าใจในวิถีของบุคคลหรือพฤติกรรมจะต้องพิจารณาปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นและเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์กับสิ่งแวดล้อม ดังนั้น แนวคิดนี้จึงถูกนำมาประยุกต์ในการศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น รายละเอียดของแต่ละปัจจัย (ปวีณา สายสูง. 2541 : 16-23) ดังนี้

1.4.1 ปัจจัยทางด้านชีววิทยา (biological factor) เป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเป็นอย่างมาก ตามแนวคิดชีวจิตสังคมได้แบ่งปัจจัยทางชีววิทยาได้ดังนี้ คือ

อายุ เป็นที่ทราบกันว่า อัตราการเจริญเติบโตของวัยรุ่นจะเพิ่มขึ้นหรือลดลง ย่อมเป็นไปตามระยะหรือกระบวนการตามวัย กล่าวคือ เมื่อวัยรุ่นมีอายุมากขึ้นพัฒนาการต่างๆ จะมีการเปลี่ยนแปลงไป เช่น พัฒนาการทางด้านสังคมจะมีความต้องการเป็นอิสระและต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลในสังคมมากขึ้น พัฒนาการด้านร่างกายจะมีขนาดรูปร่างและสัดส่วนเปลี่ยนแปลงไป ที่สำคัญเมื่อวัยรุ่นอายุมากขึ้นจะมีแรงขับทางเพศ ซึ่งเป็นส่วนผลักดันให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมหรือความสัมพันธ์ระหว่างเพศขึ้น

เพศ เมื่ออยู่ในวัยเด็กพบว่า เด็กชายและเด็กหญิงจะมีความแตกต่างกันทางด้านร่างกาย เมื่อแรกเกิดเด็กชายจะโตกว่าเด็กหญิงเล็กน้อย แต่ในระยะต่อมาเด็กหญิงจะเจริญเติบโตเร็วกว่าเด็กชาย เมื่อคิดโดยเฉลี่ยแล้วเด็กหญิงจะเจริญทางเพศไปสู่วุฒิภาวะและโตกว่าเด็กชายประมาณ 1-2 ปี และเมื่อเข้าสู่ระยะวัยรุ่นเพศหญิงและเพศชายจะมีลักษณะความแตกต่างกันทางเพศอย่างเห็นได้ชัดเจน เรียกพัฒนาการทางเพศระยะนี้ว่า ลักษณะทางเพศขั้นที่ 2 ในระยะนี้วัยรุ่นจำนวนมากมักมีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัว ซึ่งถ้าการปรับตัวของวัยรุ่นมีปัญหาจะเกี่ยวข้องกับการเริ่มมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพได้ที่ดีที่สุด โดยเฉพาะเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพสูงกว่าเพศหญิง

วุฒิภาวะ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญทางชีววิทยาเช่นกัน กีเซล (Gesell) นักจิตวิทยาพัฒนาการอธิบายว่า วุฒิภาวะสำคัญที่สุดในการพัฒนาทุกด้านของมนุษย์ โดยวุฒิภาวะหมายถึง ภาวะเจริญเติบโตเต็มที่ถึงขีดสุดในด้านต่างๆ เช่น วุฒิภาวะทางกาย วุฒิภาวะทางอารมณ์ วุฒิภาวะทางเพศ และวุฒิภาวะทางสังคม ซึ่งวุฒิภาวะในด้านต่างๆ เหล่านี้จะไม่เท่ากัน พัฒนาการบางอย่างจะถึงระดับวุฒิภาวะเร็วกว่าพัฒนาการด้านอื่นๆ เช่น พัฒนาการทางเพศจะถึงระดับวุฒิภาวะในระยะวัยรุ่นตอนต้น ส่วนพัฒนาการร่างกายจะถึงระดับวุฒิภาวะเมื่ออายุประมาณ 17- 21 ปี ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยรุ่นเร็วหรือช้าเกินไปอาจเกิดปัญหาในการปรับตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งวุฒิภาวะทางเพศเร็วกว่าย่อมต้องการมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศก่อนผู้ที่ย่าง

เข้าสู่ภาวะทางเพศช้า อย่างไรก็ตามการที่วัยรุ่นจะเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้นั้นจำเป็นต้องมีหลายปัจจัยเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยที่ครอบคลุมถึงสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัววัยรุ่น ซึ่งปัจจัยดังกล่าว ได้แก่ ปัจจัยทางด้านจิตสังคมที่มีอิทธิพลให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.4.2 ปัจจัยทางด้านจิตสังคม (Psychosocial factor) โดยธรรมชาติของมนุษย์แล้วจะมีความต้องการทางจิตสังคมที่ถูกพัฒนาขึ้น เพื่อควบคุมพฤติกรรมมนุษย์ ในปัจจุบันสภาพแวดล้อมในสังคมมีอิทธิพลเหนือจิตใจและอารมณ์ของวัยรุ่น เนื่องจากโดยธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ทั้งจากสิ่งแวดล้อมและการสังเกตพฤติกรรมทางเพศของบุคคลในสังคม ดังนั้นการที่จะศึกษาเพื่อทำความเข้าใจถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงปัจจัยที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยเฉพาะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัววัยรุ่น ตามทฤษฎีชีวิตจิตสังคมจึงแยกศึกษาปัจจัยทางด้านจิตสังคมออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.4.2.1 ด้านสังคม ประกอบด้วย

สถานที่พักอาศัย การที่คนเราจะเกิดพฤติกรรมเช่นใด เป็นอิทธิพลของสภาพแวดล้อมนั้นๆ โดยถ้าอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีสิ่งยั่วยุต่างๆอาจส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเรียนรู้รูปแบบที่พบไปปฏิบัติได้

แหล่งบันเทิงเรีงรมย์ เนื่องจากในปัจจุบันสิ่งแวดล้อมรอบๆตัวมีอิทธิพลเหนือจิตใจและอารมณ์ของวัยรุ่น โดยเฉพาะแหล่งบันเทิงที่มีแนวโน้มมากขึ้นเรื่อยๆส่งผลให้วัยรุ่นซึ่งโดยธรรมชาติแล้วมีความอยากรู้อยากเห็น และอยากทดลองในสิ่งใหม่ๆ ตัดสินใจเข้าไปในแหล่งบันเทิง และอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้อง

สิ่งพิมพ์และสื่อที่กระตุ้นความรู้สึทางเพศ ในปัจจุบันถือว่าเป็นยุคของข้อมูลข่าวสาร สื่อมวลชนมีอิทธิพลและบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น จะเห็นได้จากสื่อที่ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นเรื่องเพศของวัยรุ่นในปัจจุบัน มักเป็นสื่อที่มีลักษณะยั่วเย้า และกระตุ้นความต้องการทางเพศของวัยรุ่น เช่น วิดีโอ หนังสือภาพเปลือย หรือนิตยสารประเภทปลุกใจ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า สิ่งพิมพ์และสื่อที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ มีส่วนกระตุ้นให้วัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้อยากทดลองทำตามสื่อที่ได้ดู อาจนำซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้

1.4.2.2 ด้านครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันหนึ่งที่มีอิทธิพลอย่างสูงต่อการส่งเสริมพัฒนาการของวัยรุ่น โดยเป็นส่วนสำคัญที่จะกำหนดลักษณะนิสัยและพฤติกรรมเสี่ยงด้านสุขภาพของวัยรุ่น ตามแนวคิดด้านจิตสังคมได้แยกปัจจัยครอบครัวออกเป็น 2 ปัจจัย ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เป็นที่ทราบกันว่าถ้าภายในครอบครัวบิดามารดามีความเข้าใจในความต้องการของวัยรุ่นและปรับตัวให้อยู่ในภาวะที่เหมาะสมเพื่อเกิดความสัมพันธ์ที่ดีจะช่วยให้บุคคลในครอบครัวมีกำลังใจในการดำรงชีวิต สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้อย่างมั่นใจ ในทางตรงข้ามครอบครัวที่มีการทะเลาะเบาะแว้งระหว่างกันจะทำให้วัยรุ่น

เรียนรู้และเลียนแบบความสัมพันธ์เหล่านี้ไปปฏิบัติ นอกจากนี้ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวก็เป็นส่วนหนึ่งที่ไม่อาจมองข้ามไป เนื่องจากการมีรายได้มากเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นมีความสามารถในการใช้จ่ายในการเที่ยวสถานบันเทิงต่างๆ อันนำไปสู่การมีโอกาที่จะเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้เช่นกัน

1.4.2.3 ด้านกลุ่มที่มีอิทธิพล

โดยธรรมชาติของวัยรุ่นจะมีลักษณะที่ต้องการมีความสัมพันธ์กับเพื่อนรุ่นเดียวกันมากกว่าบุคคลในวัยอื่น กลุ่มเพื่อนจะมีบทบาททำให้วัยรุ่นมีมโนภาพเกี่ยวกับตน การรวมกลุ่มในวัยรุ่นมีความสำคัญต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก วัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มที่ดีจะช่วยให้มีโอกาสได้พัฒนาทักษะทางสังคม ในทางตรงข้ามเมื่อวัยรุ่นอยู่ในกลุ่มที่ไม่ดีจะส่งผลให้วัยรุ่นมีปัญหาในด้านการปรับตัว เป็นที่ยอมรับว่าอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือคู่รักเป็นปัจจัยทางสังคมที่นำไปสู่พฤติกรรมที่พึงปรารถนาของวัยรุ่น อิทธิพลนี้จะมีผลไม่เฉพาะต่อค่านิยมของวัยรุ่นเท่านั้น หากยังมีผลต่อการโน้มน้าวชักจูงให้เกิดพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสูบบุหรี่ การมีเพศสัมพันธ์ รวมทั้งการตั้งครรภ์ ดังนั้นจึงทำให้วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ถ้าได้รับการชักจูงจากกลุ่มเพื่อนหรือคู่รัก

1.5 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่น หมายถึง การปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเสียชีวิต พิการทุพพลภาพ เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยทั้งทางตรงและทางอ้อม (อรอุษา จันทวิรุจ. 2544 : 23 ; อ้างอิงจาก Mc Cary, et al. 1993 : 131) เนื่องจากนักเรียนยังขาดประสบการณ์ชีวิต รวมทั้งการพัฒนาความคิดและสติปัญญายังไม่ดีพอที่จะเข้าใจถึงผลเสียที่จะตามมาทั้งในระยะสั้น และระยะยาวจากพฤติกรรมนั้นๆ โดยพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหาการติดยาเสพติด ปัญหาการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ปัญหาการฆ่าตัวตาย และปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นต้น จากพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ ที่กล่าวมา ปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นปัญหาที่มีความสำคัญต่อชีวิตของวัยรุ่นปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะมีผลกระทบต่อนตนเองและสังคม และเป็นปัญหาที่ทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นในปัจจุบัน

สรุปได้ว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การปฏิบัติที่มีผลต่อพฤติกรรมของนักเรียนที่จะทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ซึ่งในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้รวบรวมพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ศึกษาในขอบข่าย 6 ด้าน (ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. 2545 : 20-29) คือ

1.5.1 การใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและการดื่มของมึนเมา

เนื่องจากสังคมไทยในปัจจุบันพฤติกรรมการดื่มสุราเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เราพบเห็นโดยทั่วไปในสังคม การศึกษาของ อาภา ศิริวงศ์ ณ อยุธยา เมื่อปี 2544 ศึกษาเกี่ยวกับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์พบว่า มีคนไทยที่ดื่มสุราจนเป็นนิสัย 1.6 ล้านคน และถ้านับผู้ดื่มสุรา

ในปริมาณและสัดส่วนต่างๆ รวมไปถึงสุราเดือนมีมากถึง 26 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้มีเด็กวัยรุ่นรวมอยู่ด้วย (สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์. 2545 : 10) เพราะวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่กำลังเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และสร้างเอกลักษณ์ของตนเอง มีความขัดแย้งและมีความเครียดอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสรีระ อารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ เป็นวัยที่ต้องการการดูแลเอาใจใส่ ต้องการแบบอย่างที่ดีในการเลียนแบบ ชอบอยู่กับเพื่อนเป็นกลุ่ม และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ในวัยนี้ถ้ามีเหตุการณ์หรือสภาวะแวดล้อมที่ทำให้จิตใจไม่สบายหรือถูกเพื่อนชวน อาจเป็นการผลักดันให้วัยรุ่นหันเข้าหาสุรา นอกจากนี้ยังพบว่า มีพฤติกรรมการดื่มสุราและของมีเมาในช่วงเทศกาล งานสังสรรค์ของกลุ่ม และนิยมไปเที่ยวตามสถานบันเทิงต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่มีการจำหน่ายเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ หลังจากดื่มส่วนใหญ่จบลงด้วยการมีเพศสัมพันธ์ (สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์. 2544 : 5) ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์เมื่อปริมาณในร่างกายมากขึ้นทำให้ความสามารถในการเรียนรู้ สมาธิ และการรับรู้สิ่งต่างๆ ลดลง ขาดการยับยั้งชั่งใจ ความรู้สึกกลัวลดลง กล้าแสดงพฤติกรรมในลักษณะต่างๆ มากขึ้นจนบางครั้งแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว กล้าแสดงความรู้สึกทางเพศหรือกล้าแสดงพฤติกรรมทางเพศที่เคยเก็บกดไว้ ดังนั้นการดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์เข้าไปจึงทำให้มีโอกาสเกิดเพศสัมพันธ์ขึ้นระหว่างนักเที่ยวกลางคืนด้วยกัน

ส่วนพฤติกรรมการเสพยาประเภท ยาอี และยาหลิ่ว ก็เป็นที่ยอมรับเช่นกัน วัยรุ่นมีความเชื่อว่า มีสรรพคุณกินแล้วและกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ แต่ความจริงทำให้ผู้เสพยามีอาการหลอนประสาท เพราะยาไปกระตุ้นเซลล์ประสาทซึ่งทำหน้าที่ในการผลิตสารเซโรโตนินออกมามากขึ้นกว่าปกติ เมื่อเสพยาเข้าไปจะมีการเคลิบเคลิ้ม กระตุ้นการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อ สาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นติดยาประเภทนี้อาจจะอาศัยในชุมชนที่มีการใช้ยา มีการเที่ยวเตร่กลางคืน หรือถูกหลอกลวงให้เสพยาหรือมีการหลงเชื่อผิดๆ เพราะความอยากรู้อยากเห็นของวัยรุ่น ทั้งที่รู้ว่าโทษเป็นอย่างไรคิดว่าตนเองเข้มแข็งพอที่จะไม่ติด ตลอดจนความโก้เก๋ แสดงถึงการยอมรับของกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้วัยรุ่นที่ใช้ยาส่วนใหญ่ขาดการควบคุมตนเอง ไม่มีความละเอียดต่อเพศตรงข้ามจึงกล้าแสดงพฤติกรรมทางเพศออกมา พบว่าร้อยละ 90 ที่เมายาจะมีเพศสัมพันธ์หลังการเที่ยวกลางคืน (สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์. 2544 : 5) ฉะนั้นการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์และมีการเสพยาเป็นพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ จากการศึกษาของ (สร้อยวลัย สุขดา. 2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ พบว่านักศึกษาร้อยละ 74.5 มีการดื่มสุราหรือเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ พบในเพศชาย ร้อยละ 83.5 เพศหญิงร้อยละ 69.7 การดื่มสุราเป็นสาเหตุทำให้ไปเที่ยวหญิงบริการ และจากการศึกษาของ (ประพิมพ์พร อันพาพรหม. 2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า นักเรียนเคยดื่มก่อนมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 79.5 ประเภทเครื่องดื่ม คือ ไวน์ร้อยละ 35.77 เบียร์ร้อยละ 33.18 และสุราร้อยละ 29.98 สาเหตุของการดื่ม คือ อยากรอง ร้อยละ 48.97 เพื่อนชวนร้อยละ 37.93 นอกจากนี้

พบว่า มีนักเรียนเคยใช้สารเสพติดร้อยละ 8.2 ซึ่งสาเหตุมาจากอยากลองร้อยละ 50 และเพื่อนชวนร้อยละ 39.58

ดังนั้นจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมา การดื่มสุราและการใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของวัยรุ่นส่งผลต่อระบบประสาท จะออกฤทธิ์การทำงานของระบบประสาทส่วนกลาง ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนไป ขาดความยับยั้งชั่งใจ จะมีพฤติกรรมการแสดงออกในลักษณะต่างๆ ที่ผิดแปลกกว่าปกติ กล้าแสดงพฤติกรรมทางเพศที่เก็บกด การกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศอาจนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ ฉะนั้นการใช้สารเคมีกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและการดื่มของมึนเมาจึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

1.5.2 การเที่ยวสถานบันเทิงหรือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ

แหล่งสถานบันเทิงและสถานบริการทั้งหลาย เช่น คอฟฟี่ช็อป บาร์ ไนต์คลับ คาราโอเกะ เป็นสถานที่ที่บุคคลทั่วไปรวมทั้งวัยรุ่นใช้เป็นแหล่งบริการในช่วงเวลาว่างคั่น ในช่วงว่างจากการทำงานและเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นพฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่นทั้งที่อยู่ในระบบการศึกษา และนอกระบบขอบประพจน์ การที่วัยรุ่นไปเที่ยวเตร่ในสถานที่เช่นนี้ เป็นปัจจัยเสี่ยงทำให้วัยรุ่นมีโอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม และเป็นพฤติกรรมเสี่ยงนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ตั้งใจได้ ดังงานวิจัยต่อไปนี้ คือ จากการศึกษาของ (สร้อยวลัย สุขดา.2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการเที่ยวสถานเริงรมย์ ร้อยละ 78.5 โดยเพศชายมีการเที่ยวสถานเริงรมย์ร้อยละ 85.4 เพศหญิงร้อยละ 74.8 และจากการศึกษาของ(ประพิมพ์พร อันพาพรหม.2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนเคยเที่ยวสถานเริงรมย์ร้อยละ 52.7 สถานเริงรมย์ที่ไปเที่ยวมากที่สุด คือ เชนร้อยละ 39.64 ผับร้อยละ 38.62 สาเหตุการเที่ยวสถานเริงรมย์ส่วนใหญ่มาจากเพื่อนชักชวนร้อยละ 48.56 อยากลองร้อยละ 34.5

ดังนั้น จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การเที่ยวสถานบันเทิงหรือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจเป็นสิ่งที่วัยรุ่นอยากลอง และการเที่ยวผ่นเวลาว่างคั่นทำให้มีโอกาสใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม รวมทั้งบรรยากาศของสถานที่ก่อให้เกิดอารมณ์เคลิบเคลิ้มเป็นการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจึงนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ฉะนั้นการเที่ยวสถานบันเทิงและสถานพักผ่อนหย่อนใจเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

1.5.3 การรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อสาธารณะในลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

โลกในยุคปัจจุบัน อาจเรียกได้ว่าเป็น ยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นยุคที่มีวิวัฒนาการของข้อมูลข่าวสารด้วยเทคโนโลยีทันสมัย ทำให้สามารถถ่ายทอดข่าวสารต่างๆรวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเพศผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ตได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะใน

สังคมเมือง วัยรุ่นจึงมีโอกาสนับสัมผัสกับสื่อมวลชนแขนงต่างๆ ซึ่งสื่อต่างๆนั้นมีอิทธิพลต่อความคิด และพฤติกรรมของวัยรุ่นทั้งในทางบวกและทางลบ แต่สิ่งที่น่าห่วงใย คือ มีสื่อมวลชนไม่น้อยที่ จัดทำโดยหวังเพียงผลทางธุรกิจโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่เกิดแก่วัยรุ่น สิ่งที่ปรากฏ คือ วัยรุ่นได้ สัมผัสสื่อที่ให้ข้อมูลข่าวสารที่ไม่เหมาะสม เช่น ภาพโป๊ เปลือย อาจนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศก่อน เวลาอันสมควรได้โดยง่าย หนังสือและวิดีโอประเภทยั่วต่อความรู้สึกทางเพศของวัยรุ่นปรากฏอยู่ในท้องตลาดจำนวนมากมาย จากการศึกษารายชื่อของสร้อยวลัย สุขดา (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยม ทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาได้รับอิทธิพลจากสื่อด้านต่างๆ คือ สื่อสิ่งพิมพ์ วิดีทัศน์ และอินเทอร์เน็ตที่ปลูกเร้าอารมณ์ ทางเพศ ทำให้อยากรู้ อยากลองหาประสบการณ์แปลกใหม่ และจากการศึกษาของ (ประพิมพ์พร อัน พาวพรหม.2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนเคยใช้สื่อ กระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากถึงร้อยละ 78.8 ประเภทสื่อที่ใช้มากที่สุด คือ หนังสือร้อยละ 24.54 วิดีทัศน์ร้อยละ 23.96 ภาพยนตร์ร้อยละ 19.79 โทรทัศน์ร้อยละ 16.66 และอินเทอร์เน็ตร้อยละ 14.24 แหล่งของสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศของนักเรียนได้มาโดยการยืมเพื่อนหรือคนรู้จักร้อยละ 54.52 การซื้อร้อยละ 21.93 สาเหตุของการใช้สื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศของนักเรียนมาจาก อยากลอง ร้อยละ 49.76 เพื่อนชักชวนร้อยละ 41.02

ดังนั้น จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า ตามพัฒนาการตามวัย ของวัยรุ่นนั้น นิสัยอยากลองทำให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างรวดเร็ว การที่ได้วัยรุ่นเรียนรู้ ข้อมูลข่าวสารในเรื่องเพศจากสื่อต่างๆ เช่น การอ่านหนังสือลามก การดูภาพยนตร์การร่วมเพศ การดูวิดีโอทัศน์ สื่ออินเทอร์เน็ตที่เร้าอารมณ์ทางเพศ จึงนำไปสู่การมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้ ง่าย ฉะนั้นการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อสาธารณะลักษณะกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจึงเป็นพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

1.5.4 การแตะต้องสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงขู้สาว

ความสัมพันธ์ของวัยรุ่นมักเริ่มต้นกับการเที่ยวกับเพื่อนทั้งสองเพศเป็นกลุ่ม จากนั้น จะเป็นการนัดเที่ยวกับคู่รักพร้อมกันหลายๆคู่ และสุดท้ายจะเป็นการนัดพบกับคู่รักตามลำพัง เพื่อที่จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดสนิทสนมและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยพฤติกรรมจะเริ่มต้นจากการจับ มือถือแขน การจูบ การโอบกอด และวัยรุ่นชายอาจมีพฤติกรรมที่เกินเลยขอบเขต โดยการแตะต้อง สัมผัสสลับคลำร่างกายของฝ่ายหญิง ซึ่งการที่วัยรุ่นหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามแตะต้องตัวและมี การเล้าโลมได้จะเป็นขั้นแรกที่จะนำไปสู่การได้เสียกันในที่สุด ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ (ประพิมพ์พร อันพาวพรหม.2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียน เคยจับมือถือแขนคู่รักหรือเพศตรงข้ามร้อยละ 66.8 โดยมีสาเหตุมาจากความรักความเสน่หาร้อย ละ 29.3 นักเรียนเคยกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้ามร้อยละ 40.8 ส่วนมากเกิดจากรักความ

เสนหาร้อยละ 25.9 สถานที่ที่นักเรียนกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม คือ ที่พักร้อยละ 58.90 โรงภาพยนตร์ร้อยละ 21.46 ที่สาธารณะร้อยละ 11.87 ที่อื่นๆร้อยละ 5.02 และสถานศึกษาร้อยละ 2.74 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ (อรอุษา จันทรวีรจ.2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีการแต่งงานต้องสัมผัสชายหญิงในเชิงชู้สาวมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 25.3 ในขณะที่นักเรียนที่ไม่มีการแต่งงานระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาวมีเพศสัมพันธ์เพียงร้อยละ 1.7

ดังนั้นจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อาจกล่าวได้ว่า การแต่งงานสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาว โดยมีสาเหตุมาจากความรักความเสน่หาทำให้พัฒนาไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ฉะนั้นการแต่งงานสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาวจึงเป็นพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

1.5.5 การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพัง

ปัจจุบันสังคมไทยยอมรับอิทธิพลในเรื่องต่างๆจากประเทศตะวันตกมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการมีนั้ดระหว่างชายหญิง ทำให้วัยรุ่นไทยในปัจจุบันมีโอกาสคบหากัน ใกล้ชิด และสนิทสนมกันมากขึ้น แต่การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพังก่อซึ่งปัญหาได้โดยเฉพาะปัญหาทางเพศ เพราะเกิดการเคลิบเคลิ้มกับบรรยากาศ ประกอบกับวัยรุ่นเป็นช่วงที่กำลังมีแรงขับทางเพศมาก จะเริ่มสนใจเพศตรงข้าม และจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้วัยรุ่นและเยาวชนชายหญิงมีโอกาสพบปะพูดคุย มีอิสระในการคบเพื่อนต่างเพศ มีกิจกรรมต่างๆที่จะต้องทำร่วมกันมากขึ้น ทำให้เกิดความใกล้ชิดและก่อให้เกิดการคบหาในลักษณะที่เรียกว่าคู่รัก ซึ่งการมีคู่รักนั้นเป็นค่านิยมหนึ่งทำให้นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังเป็นพฤติกรรมที่นับว่าเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ (ประพิมพร อันพาพรหม. 2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนเคยจับมือถือแขนกับคู่รักหรือเพศตรงข้ามร้อยละ 66.8 โดยมีสาเหตุมาจากความรักความเสน่หาร้อยละ 29.3 อยู่ตามลำพัง 2 คน ร้อยละ 21.87 สำหรับสถานที่ที่นักเรียนอยู่กับเพศตรงข้ามหรือคู่รัก คือ ที่สาธารณะร้อยละ 35.37 โรงภาพยนตร์ร้อยละ 33.05 ที่พักร้อยละ 20.21 สถานที่ศึกษา 9.9 ฉะนั้นวัยรุ่นที่มีคู่รักและอยู่กับเพศตรงข้ามอาจมีการเสี่ยงต่อพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ เพราะชายหญิงเมื่อมีความรักและใกล้ชิดกัน มีการนัดเที่ยวตามลำพังสองต่อสองโอกาสที่จะถูกเนื้อต้องตัวกันมีมาก ประกอบกับวัยรุ่นมีแรงขับทางเพศมาก และถ้าขาดการยับยั้งชั่งใจจะมาซึ่งการร่วมเพศ เมื่อมีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นแล้วจะเกิดปัญหาต่างๆตามมา

ดังนั้นดังนั้นจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การอยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังในสถานที่ต่างๆ เช่น ที่สาธารณะ โรงภาพยนตร์ สถานบันเทิง ทำให้มีโอกาสใกล้ชิดกันเกิดถูกเนื้อต้องตัวกัน เกิดอารมณ์ทางเพศและนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ฉะนั้นพฤติกรรมการ

อยู่กับเพศตรงข้ามตามลำพังเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่อยู่ไม่ประเพณีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

1.5.6 การแต่งกายล่อแหลม

การแต่งกายของวัยรุ่นมักมีรูปแบบการแต่งกายที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสารทำให้ข้อมูลเกี่ยวกับการแต่งกาย หรือแฟชั่นของวัฒนธรรมตะวันตกแพร่เข้ามาอย่างรวดเร็ว วัยรุ่นชอบลองและอยากเรียนรู้ จึงยอมรับสิ่งใหม่ๆ อย่างง่ายดาย จากรายงานการวิจัยของบริษัทศูนย์วิจัยไทยพาณิชย์ปี 2542 ได้รายงานไว้ว่า วัยรุ่นมักแต่งกายตามแฟชั่น แต่บ่งบอกถึงความเป็นตัวของตัวเอง นอกจากนี้มักพบว่าวัยรุ่นหญิงจะมีการแต่งกายตามแฟชั่นด้วยเสื้อผ้าที่เปิดเผยเนื้อตัวมากขึ้น ซึ่งการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบันนั้นมักจะใส่เสื้อผ้าเล็กรัดรูป เหวลอย เสื้อสายเดี่ยว เสื้อเกาะอก และกระโปรงสั้น เป็นการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับโอกาส อาจนำไปสู่ปัญหาสังคมและปัญหาอาชญากรรม รวมไปถึงพฤติกรรมเสี่ยงที่ส่งผลให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้ง่าย ดังตัวอย่างงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการแต่งกายของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน คือ จากการศึกษาของสร้อยวลัย สุขดา (2543 : บทคัดย่อ) ศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาเคยมีพฤติกรรมแต่งกายล่อแหลม เช่น การสวมเสื้อเกาะอก เสื้อสายเดี่ยว กระโปรงสั้น การสวมกางเกงรัดรูปของเพศชาย ซึ่งลักษณะการแต่งกายนั้นเพศชายร้อยละ 22.6 และเพศหญิงร้อยละ 31.5 ซึ่งการแต่งกายที่ล่อแหลมจะก่อให้เกิดคดีล่วงละเมิดทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

ดังนั้นจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีหนึ่งงานวิจัยสรุปว่า การแต่งกายที่ล่อแหลมจะก่อให้เกิดคดีล่วงละเมิดทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้

1.6 การรับรู้ความรุนแรงการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ได้มีผู้ให้ความหมายการรับรู้ไว้หลายท่านดังนี้

Sartain และคณะ อ้างถึง ไน ฉันทนา กล่อมจิต (2526) ให้ความหมายการรับรู้เป็นกระบวนการตีความหมายของสิ่งเร้า โดยการค้นหาและสร้างความหมายขึ้นมาจากสิ่งเร้านั้น ซึ่งจะต้องอาศัยประสบการณ์หรือความรู้เดิม และถ้าหากว่าประสบการณ์หรือความรู้เดิมมีความแน่นอนถูกต้องชัดเจน และมีปริมาณมากก็จะทำให้การแปลความหมายต่างๆ ได้สะดวกถูกต้อง นอกจากนี้หากประสบการณ์หรือความรู้เดิมแตกต่างกันย่อมจะทำให้คนเรามีการรับรู้ที่แตกต่างกันได้

มาลี สนธิเกษตริณ (2519) ให้ความหมายว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลได้เรียนรู้สิ่งต่างๆ ซึ่งอยู่รอบตัวเราและในตัวของเราเอง โดยอาศัยประสาทสัมผัส คือ การเห็น การได้ยิน การ

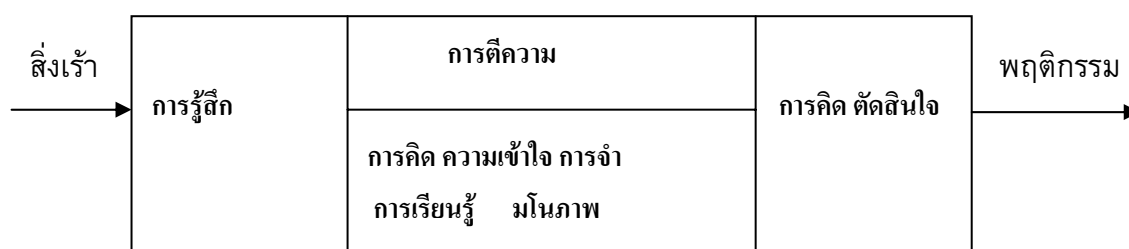
รู้สึก การสัมผัส การลิ้มรส การได้กลิ่น เป็นต้น โดยวิธีการที่สิ่งเร้าจะส่งไปสู่สมองก็จะเลือกแต่สิ่งที่จะรับรู้และจัดระเบียบหรือหมวดหมู่ของสิ่งที่รับรู้ส่งออกมาสู่ภายนอก

ชม ภูมิภาค (2516) ให้ความหมายว่า การรับรู้เป็นการแปลความหมายจากสิ่งเร้า เป็นกระบวนการหาความหมายของสิ่งเร้า

ลักขณา สิริวัฒน์ (2530) ให้ความหมายว่า การรับรู้เป็นการแปลหรือการตีความแห่งความสัมผัสที่ได้รับออกมาเป็นสิ่งที่เรารู้สิ่งใดที่มีความหมายอันเป็นสิ่งที่รู้จักและเข้าใจ

สุชา จันทน์เอม (2531) กล่าวว่า การรับรู้ คือ การตีความหมายจากการสัมผัสในการรับรู้ นั้นเราไม่เพียงแต่มองเห็นได้ยินหรือได้กลิ่นเท่านั้น แต่เราต้องรับรู้ได้ว่าวัตถุ หรือสิ่งที่เรารับรู้นั้นคืออะไร มีรูปร่างอย่างไร อยู่ทิศทางใด ไกลกว่าเรามากน้อยแค่ไหน เป็นต้น ทั้งหมดนี้เป็นการใส่ความหมายให้กับสิ่งต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในการรับสัมผัส และในแง่ของพฤติกรรม การรับรู้เป็นกระบวนการที่เกิดแทรกอยู่ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองต่อสิ่งเร้า

กฤษฎา ศักดิ์ศรี (2530) ให้ความหมายว่า การรับรู้เป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวระหว่างความเข้าใจ การคิด การรู้สึก ความจำ การเรียนรู้ การตัดสินใจ การแสดงพฤติกรรม เขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้



ภาพประกอบที่ 4

นอกจากนี้ King (1981 อ้างถึงใน สังวาล แก้วประเสริฐ. 2532) ได้ศึกษาและรวบรวมแนวคิดต่างๆ เกี่ยวกับการรับรู้ และสรุปคุณลักษณะของการรับรู้ไว้ 4 ข้อ ดังนี้ คือ

1. การรับรู้เป็นเอกภาพ (Universal) King กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนสามารถรับรู้ต่อบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อมตั้งแต่เกิดจนตาย โดยจัดเรียงลำดับจากรูปร่างและให้ความหมายต่อสิ่งเร้า หลังจากนั้นก็จะเก็บไว้ในความทรงจำของแต่ละบุคคล เมื่อต้องเผชิญกับสิ่งเร้าเดิมอีกครั้ง มนุษย์ก็จะดึงประสบการณ์ในอดีตมาช่วยพิจารณา และให้ความหมายต่อสิ่งเร้าเช่นเดียวกับที่ผ่านมาซึ่งก็คือการรับรู้ของบุคคลนั่นเอง

2. การรับรู้เป็นสิ่งที่บุคคลเลือกเฉพาะสำหรับตนเอง (Selective and Subjective) ถึงแม้จะเป็นการรับรู้ในเหตุการณ์เดียวกัน แต่เราไม่สามารถสรุปได้ว่าแต่ละบุคคลจะรับรู้ในเหตุการณ์นั้นเหมือนกัน เนื่องจากบุคคลย่อมมีภูมิหลังและประสบการณ์ที่ต่างกัน

3. การรับรู้เป็นสิ่งที่แสดงออกในภาวะปัจจุบัน (Action oriented in the present) เนื่องจากข้อมูลที่มี อยู่ในสิ่งแวดล้อมตลอดเวลา ทำให้บุคคลต้องมีการรับรู้ในสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นและทำให้เกิดการเรียนรู้ควบคู่ไปด้วยเสมอ

4. การรับรู้เป็นปฏิสัมพันธ์ที่มีเป้าหมายแน่นอน (Transaction) เราสามารถสังเกตถึงการรับรู้ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ ก็ต่อเมื่อบุคคลมีการแสดงออกระหว่างหลายคนหรือภายในกลุ่ม จึงทำให้มองเห็นได้ชัดเจนว่าบุคคลนั้น มีการรับรู้ในสถานการณ์นั้นอย่างไร

จิราพร จิระสถิต (2542) ได้ให้ความหมายไว้ว่า กระบวนการแปลความหรือตีความหมายของสิ่งเร้าที่เข้ามากระตุ้น โดยอาศัยประสาทสัมผัส คือ การเห็น การได้ยิน การรู้สึก การสัมผัส การลิ้มรส และการได้กลิ่น โดยวิธีการที่สิ่งเร้าจะถูกส่งไปที่สมอง สมองก็จะเลือกแต่สิ่งที่รับรู้และจัดระเบียบหรือหมวดหมู่ของสิ่งที่รับรู้ ส่งออกมาสู่ภายนอก ซึ่งกระบวนการแปลความหรือตีความนี้ต้องอาศัยประสบการณ์และความรู้เดิม ถ้าหากว่าประสบการณ์และความรู้เดิมมีความแน่นอน ถูกต้อง ชัดเจน และมีปริมาณมาก ก็จะทำให้การแปลความหมายต่างๆ ได้ถูกต้อง หากประสบการณ์และความรู้เดิมแตกต่างกัน ย่อมทำให้คนเรามีการรับรู้ที่แตกต่างกันได้

1.6.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

ปัจจัยที่ทำให้การรับรู้ของแต่ละคนเป็นแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย ดังนี้

1. ลักษณะของสิ่งเร้า ลักษณะของสิ่งเร้าที่ก่อให้เกิดการรับรู้ดี เช่น สิ่งเร้าที่มีความเข้ม สิ่งเร้าที่มีการเปลี่ยนแปลง สิ่งเร้าที่มีความแตกต่างจากสิ่งอื่น สิ่งเร้าที่เกิดซ้ำบ่อยๆ

2. ปัจจัยอันเนื่องมาจากบุคคล สามารถแบ่งได้เป็น 2 ด้าน คือ

2.1 ด้านสรีรวิทยา ได้แก่ ความสมบูรณ์ในการทำหน้าที่ของระบบประสาทสัมผัสทั้งห้า และสมองหรือสติปัญญาของบุคคล

2.2 ด้านจิตใจ การรับรู้เป็นสิ่งที่ผู้รับเลือกสรรที่จะสัมผัสเฉพาะที่ต้องการ และแปลความหมายให้เข้ากับตนเอง โดยมีอิทธิพลมาจาก อารมณ์ เจตคติ ความต้องการความคาดหวัง ความจำ ความรู้เดิม ค่านิยม วัฒนธรรมประเพณี เป็นต้น

1.6.2 ความสำคัญของการรับรู้

1. มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้การเรียนรู้ก็เกิดขึ้นไม่ได้ สังเกตได้จากกระบวนการ ดังนี้

สิ่งเร้า → ประสาทสัมผัสกับสิ่งเร้า → ตีความและรู้ความหมาย → รับรู้ → เกิดการเรียนรู้

ในทำนองเดียวกันการเรียนรู้ก็มีผลต่อการเรียนรู้ครั้งใหม่ เนื่องจากความรู้ความจำเดิมจะช่วยแปลความหมายให้ทราบว่าคืออะไร

2. มีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์ และแนวโน้มของพฤติกรรม คือเมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึกและมีอารมณ์ พัฒนามาเป็นเจตคติแล้วพฤติกรรมก็ตามในที่สุด

1.6.3 ความรุนแรงของโรค

การรับรู้ความรุนแรงของโรค หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อความรุนแรงของโรคที่ผลต่อร่างกาย ก่อให้เกิดความพิการ เสียชีวิต ความลำบาก การใช้เวลาในการรักษาโรค เกิดโรคแทรกซ้อนหรือกระทบกระเทือนต่อฐานะทางสังคม (นิตยา โชตินอก. 2538 : 21) ซึ่งได้มาจากการเชื่อว่าบุคคลจะได้รับผลร้ายแรงจากการกระทำ หรือไม่กระทำพฤติกรรมบางอย่าง โดยใช้สื่อในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่คุกคามต่อสุขภาพ จากการศึกษาของมิกบีและชัตตัน (Mackay. 1989 : 26-27 ; citing Migbee. 1969 and Sutton. 1982) พบว่า โดยทั่วไป ข้อมูลข่าวสารที่ทำให้เกิดความกลัวสูง จะส่งผลให้บุคคลเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมได้มากกว่าข้อมูลที่ทำให้เกิดความกลัวเพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตามข้อมูลที่ทำให้เกิดความกลัวสูงอาจไม่มีผลต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมโดยตรงแต่หากใช้กระตุ้นหรือการปลุกเร้าร่วมกับการชูกิจจะส่งผลให้ข้อมูลนั้นมีลักษณะเด่นชัดขึ้น

การรับรู้ความรุนแรงของโรค จึงมีส่วนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและการนำไปสู่การปฏิบัติที่ถูกต้อง ดังนั้นการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจึงควรให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา โดยการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น มีการสำส่อนทางเพศ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ระหว่างเรียน การทำแท้ง การเป็นโสเภณีเด็ก และการเกิดอาชญากรรมทางเพศ เป็นต้น ซึ่งอาจทำให้มีอันตรายถึงชีวิตได้ การเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงของโรคจะทำให้ให้นักเรียนได้ตระหนักถึงอันตรายที่มีต่อสุขภาพและเกิดความกลัวต่อสิ่งที่คุกคามสุขภาพ

การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียน นอกจากจะให้ความรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแล้ว ควรให้นักเรียนมีความพึงพอใจในการแสดงพฤติกรรมที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์ต่อตนเองในการที่จะลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งเป็นการสร้างให้เกิดรางวัลภายในเพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (ศศิกัญจน์ เชียงทอง. 2543 : 48-49)

สรุปได้ว่า การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนว่าการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศนั้น มีความรุนแรง มีอันตรายต่อร่างกายจิตใจและสังคม ซึ่งมีผลทำให้เกิดความกลัวต่อพฤติกรรมทางเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ การเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การติดเชื้อ เอช ไอ วี การตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์

1.7 การเห็นคุณค่าในตนเอง

1.7.1. ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ได้มีผู้ให้คำจำกัดความและความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง ดังนี้

แสทซี่ (บุญญาภา แจ้งสี. 2544 : อ้างอิงจาก Sasse. 1978 : 48) ให้ความหมาย

ของการเห็นคุณค่าในตนเองว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่ต้องการได้รับความเชื่อถือตนเองมีความสำคัญและมีคุณค่าในตนเอง ต้องการยอมรับนับถือหรือการสนับสนุนจากผู้อื่นเพื่อที่จะได้เกิดความภูมิใจและนับถือตนเอง

แบรนเด็น (บุญญาภา แจ้งสี. 2544 : อ้างอิงจาก Branden. 1981 : 110-125) ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองว่าเป็นลักษณะของความเชื่อมั่นและการมีความนับถือตนเอง อันเกิดจากความมั่นใจในควมมีคุณค่าในตนเอง ความมั่นใจในความสามารถของตนที่กระทำสิ่งใดให้สำเร็จได้ตามความพอใจ

คาลฮัม (Calhoum. 1977 : 321) ให้ความหมายว่า เป็นความพึงพอใจภายในที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดมีต่อมโนทัศน์ของตนเอง

คูเปอร์สมิธ (อรชума พุ่มสวัสดิ์. 2539 : 27 ; อ้างอิงจาก Coopersmith_. 1984 : 5) ได้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ว่าเป็นการประเมินคุณค่าในตนเอง แสดงทัศนคติทั้งทางด้านบวกและด้านลบ เป็นการตัดสินคุณค่าแห่งตน ทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ ความสำคัญ ซึ่งสังเกตได้จากคำพูดและพฤติกรรมที่แสดงออกมา

เม็กเกิร์ท (บุญญาภา แจ้งสี. 2544 : อ้างอิงจาก Maggert_. 1996 : 81-103) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินคุณค่าของสิ่งต่างๆ การตัดสินคุณค่ามีวิวัฒนาการมาจากสูตรของการรับรู้ในตัวบุคคล เช่น ความสำเร็จของบุคคล หรือประสบการณ์ที่ล้มเหลวของบุคคล การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ วุฒิภาวะ พันธุกรรม และการเรียนรู้ทางสังคม

คาวาบาตะ และคนอื่นๆ (บุญญาภา แจ้งสี. 2544 : อ้างอิงจาก Kawabata and others. 1999 : 280-284) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองโดยทั่วไปมีความหมายถึง การประเมินที่สะท้อนการรับรู้ของบุคคลเกี่ยวกับบุคลิภาพและความสามารถส่วนตัว ถ้าบุคคลใดขาดความมั่นใจในตนเองบุคคลนั้นก็จะถูกรับรองหรือได้อิทธิพลจากแรงกดดันของสังคมในรูปของกลุ่มต่างๆ เช่น กลุ่มเพื่อน และสื่อสารมวลชน เป็นต้น

คลิง และคนอื่นๆ (บุญญาภา แจ้งสี. 2544 : อ้างอิงจาก Kling and others. 1999 : 280 -284) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง คือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลรู้สึกอย่างไร คิดอย่างไร และแสดงพฤติกรรมอย่างไร นอกจากนั้นการเห็นคุณค่าในตนเองยังสัมพันธ์กับการที่บุคคลสามารถปรับตัวได้ประสบความสำเร็จ เช่น การผ่านพ้นสถานการณ์ในชีวิตประจำวันต่างๆ ที่ท้าทายหรือทำให้เกิดความทุกข์ การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับความคิดซึ่งก็คือความเชื่อในตนเองและเป็นสิ่งที่ทำนายแบบแผนของความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของบุคคล เช่น บุคคลใดที่มีการรับรู้ตนเองว่ามีคุณค่าสูง บุคคลนั้นก็จะมีความเชื่อถึงความสำเร็จของตนเอง และปฏิเสธความล้มเหลว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะสามารถเผชิญกับข้อมูลและสะท้อนกลับทางด้านลบของตนเองได้ดีกว่าบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

นิพนธ์ แจ้งเอี่ยม(2519 : 6-7) ได้ให้ความหมายไว้ว่า เป็นการพิจารณาตัดสิน

ค่าของตนตามความรู้สึก และทัศนคติต่อตนเองของบุคคลในเรื่องการประสบความสำเร็จ หรือความล้มเหลว การปฏิเสธตนเอง คิดว่าตนเองมีคุณค่าในสังคม ตลอดจนได้รับการยอมรับจากสังคม จากบิดามารดา ผู้มีอาวุโสหรือมีอำนาจเหนือกว่า

มาศสวรรค์ พัฒนานุพงษ์ (2531 : 21) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลบรรลุความปรารถนาได้ด้วยตัวของเขาเอง มีความกระตือรือร้น ไม่ย่อท้อต่อความล้มเหลวและอุปสรรคใดๆ และมีความตระหนักว่าถ้าเขามีความรักและมีความเคารพนับถือผู้อื่น เขาจะได้รับสิ่งเดียวกันนี้เป็นการตอบแทน

วัฒนา มัคสมัน (2539 : 16) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลรับรู้ถึงลักษณะตนเอง ประเมินลักษณะตนเอง ให้คุณค่าตนเองจากผลการประเมิน แล้วยอมรับเชื่อมั่นและชื่นชมในคุณค่าของตน ในด้านความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และความมีคุณค่า และขณะเดียวกันก็ยอมรับข้อจำกัดของตนแล้วแสดงออกในรูปของความรู้สึก ทัศนคติต่อตนเอง อันมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมซึ่งผู้อื่นสามารถสังเกตและรับรู้ได้

พรทิพย์ ตั้งไชยวรรค์ (2540 : 13) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินคุณค่าของตนตามทัศนะ และความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อตนเอง ในเรื่องของความสามารถ ความสำคัญ การประสบความสำเร็จ การประสบความสำเร็จล้มเหลว การยอมรับว่าตนเองมีค่าในสังคม รวมถึงการยอมรับจากบุคคลอื่น เช่น บิดา มารดา ครู อาจารย์ และเพื่อน

รัตมี โพนเมืองหล้า (2543 : 32) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การประเมินตนเองตามความรู้สึกของตนเองว่า เป็นคนที่มีคุณค่า มีความสามารถ มีความสำคัญ มีการประสบความสำเร็จในการทำงาน รวมทั้งการยอมรับจากคนในสังคมที่มีต่อตน ตลอดจนการมีเจตคติที่ดีต่อตนเอง มีความคิดเกี่ยวกับตนเองในด้านบวก มีความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งบุคคลที่มีความภาคภูมิใจในใจตนเอง มองตนเองในแง่ดี ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกกับบุคคลอื่นในแง่ดีด้วย

อรอุมา สงวนญาติ (2544 : 10-11) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การพิจารณาตัดสินและประเมินค่าซึ่งตนเองตามความสำเร็จ และทัศนคติที่มีต่อตนเองทั้งในด้านดีและไม่ดีในเรื่องต่างๆ เช่น การประสบความสำเร็จ การประสบความสำเร็จล้มเหลว การปฏิเสธตนเอง การพึ่งตนเองคิดว่าตนเองมีค่าในสังคมตลอดจนได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นและสังคม

ชนัฐชาริ เขียวชอุ่ม (2549 : 14) การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การพิจารณาและประเมินคุณค่าของตนเองว่ามีความสามารถ มีความสำคัญ ประสบผลสำเร็จในการทำงาน มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อสังคมเป็นที่ยอมรับทั้งของตนเองและบุคคลอื่น มีความคิดเกี่ยวกับตนเองในด้านบวก มีความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเอง จะมองโลกตามความเป็นจริง มองโลกในแง่ดี ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีกับบุคคลอื่นๆ ด้วย

กล่าวโดยสรุป การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลพิจารณาประเมิน

คุณค่าตนเองในด้านความสามารถ ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ ทำให้ตนเองมีความรู้สึกว่าเป็นบุคคลที่มีคุณค่า มีความสามารถ มีความเชื่อมั่นเป็นที่ยอมรับนับถือทั้งของตนและบุคคลรอบข้าง (ระวีวรรณ กันวี. 2547 : 22)

1.7.2. ความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเอง

นิวแมน (Newman. 1986 : 281-286) ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลที่รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่ามีคนรัก ได้รับการยกย่อง หรือประสบความสำเร็จมักจะประเมินตนเองในด้านดี เห็นคุณค่าในตนเอง แต่ถ้าบุคคลใดมีความรู้สึกที่ไม่มีใครสนใจ ไม่ได้ได้รับการยอมรับ ถูกเหยียดหยามหรือไม่ประสบความสำเร็จจะทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่า ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้จะทำให้บุคคลนั้นขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ฉะนั้นความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกันจึงมีผลต่อความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล

อุมพร ตรังคมบัติ (2543 : 17) ได้กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้ชีวิตมีความสุขและประสบความสำเร็จ การเห็นคุณค่าในตนเองเปรียบได้กับภูมิคุ้มกันของร่างกาย ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง จะมีความเข้มแข็ง สามารถแก้ปัญหาได้ดี จัดการกับความกังวลและความเครียดที่เกิดขึ้นได้ หากพบกับความล้มเหลวก็ไม่ท้อแท้มีพลังต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ อันเข้ามาในชีวิตได้ หากมีความทุกข์เกิดขึ้นก็จะไม่จมอยู่ในความทุกข์นั้นนานเกินไป ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มักจะแก้ปัญหาได้ไม่ดี ล้มแล้วลุกขึ้นยาก ขาดพลังที่จะต่อสู้ เมื่อมีความทุกข์ ความกังวล ความเศร้า จะจมอยู่กับความรู้สึกดังกล่าวนาน พ้นตัวได้ยาก

เกียรติวรรณ อมาตยกุล (2540 : 4-8) ได้กล่าวไว้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดีให้กับตนเอง มีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง มองตนเองเป็นคนที่มีความสามารถ การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนเราเป็นอย่างมาก เช่น ทำให้มีความเป็นตัวของตัวเองสูง ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้เป็นคนที่มีความมุ่งมั่น มานะ พยายามในการทำงานจนประสบความสำเร็จ ทำให้เป็นคนที่มีความรู้สึกต่อตัวเองและผู้อื่นในด้านดี ไม่เหยียดหยามความรู้สึกของผู้อื่นให้ตกต่ำ เป็นคนที่มีบุคลิกลักษณะดี มีสุขภาพจิตดี เป็นคนมีเพื่อนมาก ในทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลใดที่ขาดการเห็นคุณค่าในตนเอง จะทำให้เป็นคนที่ไม่ชอบโยนความผิดของตัวเองให้ผู้อื่น เป็นคนที่ชอบหาความผิดพลาดของผู้อื่น เป็นคนที่ชอบหรือต้องการความเอาใจใส่และการยอมรับจากผู้อื่นสูง เป็นคนที่ไม่ค่อยมีเพื่อนโดยเฉพาะเพื่อนสนิท เป็นคนที่ชอบเอาชนะและเป็นฝ่ายถูกเสมอ บุคคลประเภทนี้มักจะใช้ทุกวิถีทางและใช้ความรุนแรงเพื่อที่จะทำให้ตนเองชนะ เป็นคนที่ติดสิ่งเสพติด เป็นคนที่ซึมเศร้าสิ้นหวังในชีวิต เป็นคนที่เห็นแก่ตัวและมีความต้องการทางวัตถุสูง เป็นคนที่ไม่ชอบตัดสินใจและเป็นคนที่ชอบผัดวันประกันพรุ่ง เป็นคนที่ชอบฟังฟังผู้อื่นอยู่เสมอ ชอบคุยโอ้อวดเกินจริง ยิ่งร้ายไปกว่านั้นคนที่ขาดการเห็นคุณค่า

ในตนเองยังเป็นคนที่พยายามฆ่าตัวตายเพื่อหลีกเลี่ยงหนี้สังคม ดังจะเห็นได้จากในสภาวะปัจจุบัน เศรษฐกิจตกต่ำ ผู้คนเกิดความเครียด พยายามหลีกเลี่ยงหนี้ปัญหา พยายามฆ่าตัวตายดังเห็นได้จาก ทางหน้าหนังสือพิมพ์ หรือทางวิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น

อารี พันธมณี (ม.ป.ป. : 96-97) ได้กล่าวไว้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญต่อการอบรมเลี้ยงดูเด็กในช่วงวัยเด็ก ซึ่งทำให้เด็กเกิดความเข้าใจและตระหนักถึงคุณค่าในตนเองรู้ว่าตนเองมีความสำคัญมีความเชื่อมั่นและมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เป็นการวางรากฐานบุคลิกภาพที่มีผลต่อชีวิตเด็กเพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นได้

สุพรรณิ จันทรวีเศษ (2539 : 11) กล่าวว่า การที่เรามีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองนั้น จะทำให้บุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ มีความเข้มแข็ง มีประโยชน์และมีความสำคัญต่อสังคม ในทางตรงข้ามบุคคลที่ไม่มีความภาคภูมิใจในตนเองจะรู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย ช่วยตนเองไม่ได้ รับรู้ตนเองในทางที่ไม่ดี คิดว่าตนเองไม่มีประโยชน์สิ้นหวัง ประเมินตนเองต่ำกว่าผู้อื่น ซึ่งจะส่งผลต่อการปรับตัวและบุคลิกภาพของบุคคลนั้นๆ ด้วย

ชนัฐาร์ เขียวชอุ่ม (2549 : 17) สรุปได้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสำคัญต่อบุคคลในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุข สามารถกระทำการต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเอง จะเห็นว่าตนเองมีความสำคัญ มีความสามารถ มีความเชื่อมั่นในตนเองผู้อื่น มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ทำให้มีสุขภาพจิตดีและมีบุคลิกภาพที่ดี สามารถปรับตัวได้ดี จะเห็นได้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง สมควรที่จะต้องปลูกฝังความรู้สึกเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับเด็กตั้งแต่เยาว์วัย ซึ่งเป็นการวางรากฐานทางบุคลิกภาพให้เด็กได้ตระหนักถึงคุณค่าในตนเอง เสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง และสามารถเผชิญกับปัญหาแก้ปัญหาและอุปสรรคได้เป็นอย่างดี ซึ่งความรู้สึกที่ดีต่อตนเองนี้ก็จะส่งผลต่อผู้อื่นในทางที่ดีด้วย

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเองนั้น ทำให้บุคคลสามารถกระทำการต่างๆ ได้เป็นอย่างดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถปรับตัวและบุคลิกภาพของตนเองได้ดี สามารถหลีกเลี่ยงปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่จะทำให้วัยรุ่นสามารถผ่านช่วงเวลาการดำเนินชีวิตให้ผ่านพ้นกับปัญหาเรื่องเพศในวัยรุ่นได้เป็นอย่างดีด้วย

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

วาลีย์ และคณะ (Wiley et al, 1997 : 45-49) ได้วิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชน เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาวิทยาลัย เท็กซัส (Using the youth risk behavior survey to compare risk behavior of Texas high school and college students) โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 6,015 คน และนักศึกษาในวิทยาลัยจำนวน 1,408 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งหมดมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 55.4 นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อย

ละ 59.0 และ 43.0 ตามลำดับ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุ 14 ปี หรือน้อยกว่า ร้อยละ 59.0 และ 43.0 และนักเรียนหญิงมีคู่นอน 4 คน หรือมากกว่าใน 3 เดือนที่ผ่านมา ร้อยละ 2.5 ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 54.0 ในนักเรียนหญิง และร้อยละ 38.4 ของกลุ่มตัวอย่างเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 5.4 มีการตั้งครรภ์ ร้อยละ 16.0 และยังพบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงในวิทยาลัยเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 85.2 และ 79.3 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 14 ปี หรือน้อยกว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยขณะร่วมเพศ ร้อยละ 55.0 และเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 5.0 และร้อยละ 23.0 เคยตั้งครรภ์ มีการใช้แอลกอฮอล์และยา ก่อนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 12.1

เฟอรินาวาตี (Ferinawaty, 1995 : 54-55) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 201 คน พบว่า นักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 29.4 อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมากที่สุด คือ ช่วงอายุ 16-18 ปี ร้อยละ 45.8 บุคคลแรกที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย คือ คู่รัก ร้อยละ 83.0 ซึ่งส่วนใหญ่ร้อยละ 39.0 จะไม่มีการใช้ถุงยางอนามัย ออร์และคณะ (Orr, et al., 1980 : 86-90) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ ด้วยวิธีการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาในระดับ 7, 8 และ 9 ในสหรัฐอเมริกา จำนวน 677 คน ร้อยละ 50.0 เป็นเพศชาย กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 12-16 ปี พบว่า ร้อยละ 55.0 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว เพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 70.0 ในขณะที่เพศหญิงมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 41.0 โดยประสบการณ์ทางเพศจะเพิ่มขึ้นตามอายุ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่า ร้อยละ 8.0 เคยติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเมื่อทดสอบความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า คนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ระดับมาก มีความสัมพันธ์กับการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ($r = 0.66$)

ลัสเตอร์ และสมอลล์ (Luster & Small, 1994 : 622-632) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13-19 ปี จำนวน 2,567 คน จาก 4 เมือง ในภาคตะวันตกกลาง พบว่า วัยรุ่นหญิง ร้อยละ 41.8 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว และการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะเพิ่มขึ้นตามอายุ ส่วนจำนวนคู่นอนนั้น พบว่า วัยรุ่นหญิง ร้อยละ 44.0 และวัยรุ่นชาย ร้อยละ 34.0 ที่มีคู่นอนเพียงคนเดียว ในขณะที่วัยรุ่นหญิง ร้อยละ 16.6 และวัยรุ่นชาย ร้อยละ 28.0 มีคู่นอนถึง 5 คน หรือมากกว่านั้น

เอ็กเกอร์และคณะ (Egger, et al., 1993 : 360-368) ศึกษาความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียน 4 แห่ง ในเมืองมานากัว ประเทศนิการากัว จำนวน 451 คน เป็นนักเรียนชาย 155 คน นักเรียนหญิง 296 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 64.0 นักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 90.0 นักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 50.0 อายุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชายอยู่ระหว่าง 10-21 ปี โดยเฉลี่ยอายุ 15 ปี ส่วนนักเรียนหญิงอยู่ระหว่าง 15-21 ปี โดยเฉลี่ยอายุ 17.40 ปี นักเรียนชาย ร้อยละ 60.0 มีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน ในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา ส่วนนักเรียนหญิง

มีเพียงร้อยละ 3.0 สำหรับการใช้อย่างอนามัยของนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักเรียนชายมีการใช้อย่างอนามัย ร้อยละ 49.0 ซึ่งมากกว่านักเรียนหญิงที่ใช้อย่างอนามัยเพียงร้อยละ 10.0 แต่มีเพียงร้อยละ 11.0 ของนักเรียนชายและร้อยละ 1.0 ของนักเรียนหญิงที่ใช้อย่างอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์

โดเนลและคณะ (Donald, et al., 1990 : 3155-3159) ได้ทำการศึกษา โดยการสำรวจ ความรู้ทัศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และโรคเอดส์ของ นักศึกษาของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในแคนาดา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายและหญิง อายุ 16-24 ปี จำนวน 5,541 คน พบว่า ร้อยละ 74.3 ของนักศึกษาชายร้อยละ 68.9 ของนักศึกษาหญิง เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน และร้อยละ 5.0 มีประวัติเคยติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เกี่ยวกับการใช้อย่างอนามัย พบว่า มีเพียงร้อยละ 24.8 ของนักศึกษาชาย และร้อยละ 15.6 ของนักศึกษาหญิงใช้อย่างอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์

คิปท์และคณะ (Kipke, et al., 1990 : 1149-1167) ได้รวบรวมการศึกษาต่างๆเกี่ยวกับการ มีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา พบว่า วัยรุ่นชายเคยมีเพศสัมพันธ์ประมาณ ร้อยละ 60.0 วัยรุ่นหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ประมาณ ร้อยละ 50.0 โดยเฉลี่ยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปี มีบางการศึกษา พบว่า อายุที่ต่ำสุดของการมีเพศสัมพันธ์เฉพาะในเขตเมืองเท่ากับ 12 ปี สำหรับ จำนวนคู่นอน พบว่า วัยรุ่นชาย ร้อยละ 39.0 เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงมากกว่า 2 คนภายใน 1 ปี ริชเตอร์และคณะ (Richter, et al., 1993 : 91-96) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ถุงยางอนามัย กับจำนวนคู่นอนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาในระดับ 9-12 ทั้งเพศชายและเพศหญิง ในรัฐแคลิฟอร์เนียทางใต้ จำนวน 3,893 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 66.0 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว โดยร้อยละ 19.0 มีจำนวนคู่นอน 1 คน ร้อยละ 21.0 มีจำนวนคู่นอน 2-3 คน และร้อยละ 26.0 มีจำนวนคู่นอน 4 คน หรือมากกว่านอกจากนี้ จากการตอบแบบสอบถามด้วยตนเองถึงการใช้อย่างอนามัยเมื่อเพศสัมพันธ์ครั้งสุดท้าย พบว่า นักเรียนหญิงมีแนวโน้มในการใช้อย่างอนามัยน้อยกว่า นักเรียนชาย

2.2 งานวิจัยในประเทศ

อาทิตย์ รุ่งเสรีชัย (2547 : 79) ศึกษาความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน กรุงเทพมหานคร จำนวน 426 คน เป็นนักเรียนชาย 218 คน และนักเรียนหญิง 208 คน พบว่า นักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำ

ทณาศักดิ์ บัณฑิตทรัพย์และหลักทรัพย์ ขจรไพธ (2544 : บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นการศึกษาาระบาดวิทยาเชิงพรรณนา ใน 20 จังหวัดทั่ว ประเทศ พบว่า เพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนหญิงมีแนวโน้มลดลงใน ปี 2540, 2541 แล เพิ่มขึ้นในปี 2542, 2543 โดยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ด้วยความสมัครใจและมีเพศสัมพันธ์กับ

บุคคลใกล้ชิด คือ แฟน หรือเพื่อนสนิท มากกว่าบุคคลอื่น โดยมีสัดส่วนค่อนข้างคงที่ในรอบทุกปี ในขณะที่พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย พบว่า การมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่น จะมีอัตราการใช้มากกว่าเมื่อเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหรือแฟน ซึ่งสอดคล้องกับการมีเพศสัมพันธ์ในรอบปีที่ผ่านมา และพบว่า การมีเพศสัมพันธ์เพื่อแลกเปลี่ยนตอบแทนมีแนวโน้มคงที่เช่นเดียวกัน

อรอุษา จันทวิรุจ (2544 : 116-120) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 250 คน เป็นนักเรียนชาย 213 คน นักเรียนหญิง 237 คน พบว่า นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศร้อยละ 79.3 ในขณะที่นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศร้อยละ 55.3 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ถึงร้อยละ 75.0 ซึ่งสูงกว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 63.4 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 2.0 -3.0 และมากกว่า 3.0 พบร้อยละ 62.3 และ 59.3 นักเรียนที่มีบิดามีอาชีพรับราชการ / รัฐวิสาหกิจ มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากที่สุด ร้อยละ 72.4 นักเรียนที่มีมารดามีอาชีพส่วนตัว / รับจ้าง / ค้าขาย มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่สูง ร้อยละ 69.6 และนักเรียนที่มีการรับรู้ต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำและปานกลาง มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อย และในกลุ่มนักเรียนที่มีการรับรู้ต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงมีแนวโน้ม ที่จะมีความเสี่ยงทางเพศน้อยด้วย

สุพรรณิ อินตะนัย (2540 : 68-70) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีวศึกษา การติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีวศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า ส่วนใหญ่ อาศัยกับบิดามารดา ร้อยละ 69.4 เมื่อมีปัญหาส่วนตัวและปัญหาทางเพศร้อยละ 37.1 และ 37.9 และปรึกษาเพื่อน รองลงมา คือ ร้อยละ 29.3 และ 28.9 จะปรึกษามารดา ส่วนใหญ่เคยอ่านหนังสือไป / หนังสือปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 55.8 และเคยดูเทปโทรทัศน์ / ภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 45.5 มีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนด้วยตั้งแต่ร้อยละ 87.6 ไม่เคยใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 59.3 เคยป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ร้อยละ 6.4 เหตุผลที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 50.8 ตอบว่าไม่สะดวก / ไม่ชอบ ร้อยละ 19.4 ให้เหตุผลว่าจะทำให้ความสุขทางเพศลดลง สำหรับแหล่งที่ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์ ส่วนใหญ่ได้จากโทรทัศน์ รองลงมาคือหนังสือพิมพ์เอกสารเผยแพร่ความรู้และวิทยุ มีความแตกต่างกันในเรื่องการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์และการรับรู้ความรุนแรงของการติดเชื้อ

จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539 : ก-ข) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 434 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่าง เคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 25.8 อายุต่ำสุดในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 8 ปี สูงที่สุด 19 ปี คู่เพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.8 คือเพื่อนหญิงและมีการใช้การคุมกำเนิดบ้างเป็นครั้งคราว ร้อยละ 55.4 โดยวิธีการคุมกำเนิดที่นิยมใช้มาก คือถุงยางอนามัย ร้อยละ 79.2 และกลุ่มตัวอย่างเคยป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 3.6 ไม่ใช้เลย ร้อยละ 52.5 สำหรับ

กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาก็เช่นกัน ใช้ทุกครั้งที่มีความสัมพันธ์เพียง ร้อยละ 5.0 และไม่ใช้เลยร้อยละ 60.5 และจากการศึกษาความสัมพันธ์ของการใช้ถุงยางอนามัย กับการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่า ผู้ที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยจะเสี่ยงต่อการป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ประมาณ 4 เท่าของผู้ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีความสัมพันธ์

กุลยา สาหรัยพรหม (2538 : 91-94) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ และสายอาชีพ ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี จำนวน 2,212 คน เป็นนักเรียนสายสามัญเพศชาย 568 คน เพศหญิง 575 คน และนักเรียนหญิงสายอาชีพเพศชาย 386 คน พบว่านักเรียนหญิงสายสามัญ และสายอาชีพเคยมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนร้อยละ 2.7 โดยส่วนใหญ่มีคู่นอนเพียง 1 คน ยกเว้นนักเรียนหญิงสายอาชีพเท่านั้นที่ ร้อยละ 0.5 มีจำนวนคู่นอนถึง 2 คน โดยร้อยละ 1.1 จะไม่มีการใช้ถุงยางอนามัยกับคู่นอนเลย สำหรับนักเรียนชายทั้งสายสามัญ และสายอาชีพ เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงหรือคู่นอน ร้อยละ 25.0 โดยส่วนใหญ่ นักเรียนชายสายสามัญร้อยละ 6.9 และนักเรียนชายสายอาชีพร้อยละ 19.4 มีจำนวนคู่นอนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่ 3 คนขึ้นไป ซึ่งร้อยละ 11.6 จะมีการใช้ถุงยางอนามัยเพียงบางครั้ง รองลงมาคือไม่ใช้เลยร้อยละ 9.2 สำหรับการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยร้อยละ 17.6 โดยจะมีการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งร้อยละ 11.9 รองลงมาคือการใช้ถุงยางอนามัยบางครั้งร้อยละ 3.9

จารุรัตน์ เจียมประชาชนรากร (2537 : 114-122) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชายกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1-3 จำนวน 514 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 33.1 บุคคลที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยมากที่สุด คือ คนรัก ร้อยละ 42.1 รองลงมา คือ เพื่อนหญิงและหญิงบริการทางเพศ ส่วนช่วงอายุที่เพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่มากที่สุด คือ ช่วงอายุ 13-15 ปี ร้อยละ 47.6 และบุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกส่วนใหญ่ คือ คนรัก ร้อยละ 50.0 รองลงมาคือเพื่อนหญิง และหญิงบริการ ร้อยละ 31.8 และ 16.4 ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมในการป้องกัน โดยการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่ คือไม่ใช้เลย ร้อยละ 36.5 ใช้ทุกครั้ง ร้อยละ 34.1 และบางครั้ง ร้อยละ 29.4

ชวนันท์ ไชยสิทธิ์และคณะ (2536 : 24-25) ศึกษาปัจจัยที่ผลต่อพฤติกรรมป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ โดยทำการศึกษาในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษา จาก 16 จังหวัด ใน 4 ภาค ทั่วประเทศ รวม 2,511 คน เป็นแฟนชาย ร้อยละ 49.1 หญิงร้อยละ 50.9 ส่วนใหญ่มีอายุ 16 ปี พบว่า นักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 39.2 เหตุผลของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ การชักนำของเพื่อนสนิท ร้อยละ 45.3 เมาสุรา ร้อยละ 14.5 ดูหนังโป๊ ร้อยละ 12.2 ใช้ถุงยางอนามัยเป็นประจำเมื่อมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 2.7 ใช้ถุงยางอนามัยเป็นบางครั้งเคยป่วยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 0.4 -1.2

อังสนา บุญธรรม (2535 : 122) ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตชนบทถึงเขตเมือง จังหวัด นครราชสีมา จำนวน 1,752 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 849 คน หญิง จำนวน 903 คน พบว่า นักเรียนชาย ร้อยละ 64.3 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก อายุ 15-16 ปี (อายุเฉลี่ย 15.4 ปี) อายุต่ำสุด 12 ปี เมื่อพิจารณาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ได้ดี คือ การดื่มสุรา การดูเทป โทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ

จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : ก-ข) ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่ม นักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ จังหวัดสุพรรณบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 836 คน พบว่า กลุ่มนักเรียนที่ทำการศึกษามีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 23.3 โดยเพศชายเคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ ร้อยละ 27.5 ของเพศชายที่ศึกษา ส่วนเพศ หญิงมีเพศสัมพันธ์กับคนรักร้อยละ 5.9 สำหรับอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 16 ปี ส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก เพราะอยากรลอง และเคยมีประวัติเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 24.0

จากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทย พบสัดส่วนของการเคยมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันตามกลุ่มที่ ศึกษาโดยส่วนใหญ่เพศชายมีสัดส่วนเคยมีเพศสัมพันธ์มากกว่าอยู่ในช่วงร้อยละ 25.8-66.0 โดย อายุต่ำสุดของวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่พบคือ 8 ปี สำหรับคู่ที่มีเพศสัมพันธ์ พบว่า วัยรุ่น ชายมากกว่าร้อยละ 50.0 มักมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการ รองลงมาคือ คู่รักหรือเพื่อนหญิงและยัง พบว่าสัดส่วนของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคู่รักหรือเพื่อนหญิงเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ ยังพบว่าวัยรุ่นชายมักจะมีเพศสัมพันธ์กับคู่ต่างเพศมากกว่า 1 คน ในขณะที่วัยรุ่นหญิงมักมี เพศสัมพันธ์กับคู่รักเพียงคนเดียวเท่านั้น ยกเว้น คณานวัยรุ่นหญิงที่มีสัดส่วนของการมี เพศสัมพันธ์กับชายมากกว่า 1 คน ถึงร้อยละ 8.0 ส่วนพฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัยพบว่า ส่วน ใหญ่เกินร้อยละ 50.0 ไม่ใช้ถุงยางอนามัยหรือใช้เพียงบางครั้ง จึงพบว่า วัยรุ่นเคยมีการติดเชื้อ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่ในช่วงร้อยละ 3.6-30.8 และเมื่อเทียบกับการศึกษาในต่างประเทศ พบว่า สัดส่วนและจำนวนคู่ของคู่ของการมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงจะต่ำกว่าการศึกษา ในต่างประเทศ ส่วนอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก พฤติกรรมการใช้ถุงยางอนามัย และประสบการณ์ ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) ผู้วิจัยได้นำแนวคิด และ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาเป็นแนวทางในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,014 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 293 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random Sampling) และมีวิธีการดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ ยามาเน่ (Yamane. 1967 : 886)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนประชากรทั้งหมด
	e	แทน	ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง = .05

จากการคำนวณค่าของจำนวนกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 293 คน จากประชากร 1,014 คน

2. หาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจาก 3 ชั้นปี โดยคิดเป็นสัดส่วนขนาดของประชากรทั้ง 3 ชั้นปี ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549

ชั้น	ประชากร (คน)			กลุ่มตัวอย่าง (คน)		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	132	188	320	46	54	100
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	169	181	350	48	52	100
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	166	178	344	37	56	93
รวม	467	547	1,014	131	162	293

ที่มา : งานทะเบียนวัดและประเมินผลการเรียนรู้ (2549). จำนวนนักเรียนในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

3. ทำการประชากรในแต่ละชั้นปีของประชากรทั้ง 3 ชั้นปี จากบัญชีรายชื่อของโรงเรียน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับสลาก

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ลักษณะของแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของผู้ปกครอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งเป็นแบบปรนัยเลือกคำตอบ (Multiple Choice) โดยมี 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 11 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับคือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 22 ข้อ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับคือ ปฏิบัติทุกครั้ง ปฏิบัติบางครั้ง ไม่ปฏิบัติ จำนวน 34 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษา ค้นคว้า ตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ
2. ศึกษาหลักเกณฑ์ และวิธีสร้างเครื่องมือจากตำราและงานวิจัย
3. สร้างแบบสอบถาม และกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบถาม ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมความรู้เรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเอง ได้แบบสอบถามความรู้เรื่องเพศ จำนวน 40 ข้อ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวน 17 ข้อ การเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวน 20 ข้อ และการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวน 40 ข้อ
4. นำแบบสอบถามให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาบัตรตรวจสอบ และนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง
5. นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ได้ข้อคำถามวัดความรู้เรื่องเพศ 35 ข้อ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวน 15 ข้อ การเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวน 20 ข้อ และการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวน 37 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย

ผู้วิจัยได้ให้เกณฑ์การให้คะแนนและการแปลความหมาย แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

- 1.แบบสอบถามส่วนบุคคลเกี่ยวกับ เพศ ระดับปีการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ใช้ข้อคำถามแบบสำรวจรายการ
2. แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ถ้านักเรียนตอบข้อที่ถูกได้ 1 คะแนน ถ้าตอบข้อผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน และมีเกณฑ์ประเมินผลโดยใช้เกณฑ์ ดังนี้ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 :9)

การแปลความหมายการประเมินความรู้ใช้เกณฑ์ประเมิน ดังนี้

คะแนนต่ำกว่า 7	คะแนน หมายถึง	มีความรู้ระดับต่ำ
คะแนนระหว่าง 8 - 11	คะแนน หมายถึง	มีความรู้ระดับปานกลาง
คะแนนระหว่าง 12 - 15	คะแนน หมายถึง	มีความรู้ระดับสูง

3.แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อเลือก	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
	คะแนน	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์การแบ่งช่วงการแปลผลของการแบ่งอันตรภาคชั้น (Class Interval) ของ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9) ดังนี้

- 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการรับรู้ความรุนแรง ระดับต่ำ
- 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการรับรู้ความรุนแรง ระดับปานกลาง
- 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการรับรู้ความรุนแรง ระดับสูง

4. แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อเลือก	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
	คะแนน	คะแนน
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์การแบ่งช่วงการแปลผลของการแบ่งอันตรภาคชั้น (Class Interval) ของ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9) ดังนี้

- 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับต่ำ
- 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง
- 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง

6. แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 3 ระดับ คือ ปฏิบัติทุกครั้ง ปฏิบัติบางครั้ง ไม่ปฏิบัติ

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อเลือก	ข้อความทางบวก	ข้อความทางลบ
	คะแนน	คะแนน
ปฏิบัติทุกครั้ง	0	2
ปฏิบัติบางครั้ง	1	1
ไม่ปฏิบัติ	2	0

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์การแบ่งช่วงการแปลผลของการแบ่งอันตรภาคชั้น (Class Interval) ของ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 9) ดังนี้

0.00 – 0.66	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำ
0.67 – 1.33	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง
1.34 – 2.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับสูง

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบว่าสอดคล้องกับสิ่งที่จะวัดหรือไม่ โดยผู้เชี่ยวชาญจะตรวจสอบในส่วนของแบบวัดความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเอง

2. ผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาว่าสอดคล้องกับสิ่งที่จะวัดหรือไม่ โดยพิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 17)

แน่ใจว่าสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด	ให้คะแนน	+1
ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่	ให้คะแนน	0
แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด	ให้คะแนน	-1

3. นำผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IC) ในแต่ละข้อถ้าข้อคำถามใดมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาสามารถนำไปใช้ได้ แต่ถ้าข้อคำถามใดมีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า 0.5 แสดงว่าข้อคำถามนั้นไม่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาไม่สามารถนำไปใช้ได้

4. วิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่คุณสมบัติคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้รับการคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

4.1 หาค่าความยากง่ายของแบบสอบถามเรื่องความรู้ โดยคิดจากสัดส่วนของนักเรียนซึ่งกลุ่มตัวอย่างของผู้ตอบข้อนั้นถูกแล้วเลือกข้อคำถามที่มีความยากง่าย .20 - .80

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 129) ซึ่งได้แบบสอบถามความรู้ จำนวน 35 ข้อ แล้วนำไปหาความยากง่าย พบว่า ได้ข้อคำถาม 15 ข้อ ที่มีความยากง่าย 0.41 – 0.89

4.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความรู้เป็นรายข้อโดยหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item to total correlation) โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบพอยท์ไบซีเรียล (Point Biserial Correlation) และเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 - .80 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 129) ได้ข้อคำถาม 15 ข้อ ที่ค่าอำนาจจำแนก 0.22 - 0.63

4.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item to total correlation) (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 117 - 118) แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จากจำนวน 15 ข้อ ใช้ได้ 11 ข้อ มีอำนาจจำแนก 0.29 – 0.51 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง จำนวน 20 ข้อ ใช้ได้ 11 ข้อ มีอำนาจจำแนก 0.17 – 0.47 และแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จากจำนวน 34 ข้อ มีอำนาจจำแนก 0.27 – 0.63

4.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เรื่องตัวแปรในการตอบแบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบัค (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 25) ซึ่งจากการนำแบบสอบถามไปหาความเชื่อมั่น พบว่า มีค่าความเชื่อมั่น ดังนี้ แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.78 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.90 แบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.78

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และนำแบบสอบถามไปทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูล และนัดหมายวันเวลาที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล
3. ผู้วิจัยตรวจสอบแบบสอบถามทุกฉบับให้มีความสมบูรณ์และเก็บรวบรวมแบบสอบถาม

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ตรวจสอบความเรียบร้อยของแบบสอบถามแล้วคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์ได้ 293 ฉบับ
2. ตรวจสอบให้คะแนนข้อความแต่ละข้อของแบบสอบถามแต่ละชุดตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่หาค่าร้อยละ ในส่วนที่ 1 ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง

4. วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ในส่วนที่ 2 ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

5. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยการทดสอบค่า t (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1

6. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม ขึ้นไป โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way Analysis of Variance) หรือทดสอบค่า เอฟ (F-test) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อ 2,3,4 ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของ นิวแมน – คูลส์ (Newman – Kuels Method)

7. วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 5,6,7 โดยใช้การ คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson' Product Moment Correlation coefficient)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 หาค่าร้อยละ โดยใช้สูตร

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P	แทน	ค่าร้อยละ
f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
n	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร

$$SD = \sqrt{\frac{W \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ SD	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังด้วยสอง
$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) โดยใช้วิธีของโรวินเนลลีและแฮมเบิลตัน (Rovinele Hambleton) โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 117)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถาม
$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดของผู้เชี่ยวชาญ
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบความรู้ โดยหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item Total Correlation) โดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบ

พอยท์ไบเซรียล (Point Biserial Correlation) โดยใช้สูตร ดังนี้ (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 117-118)

$$r_{pbis} = \frac{\bar{Y}_p - \bar{Y}_q}{S_y \sqrt{pq}}$$

เมื่อ r_{pbis}	แทน	ค่าอำนาจจำแนกประจำข้อ
$\bar{Y}_p$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของประชากรกลุ่มที่ตอบข้อนั้นถูก
$\bar{Y}_q$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของประชากรกลุ่มที่ตอบข้อนั้นผิด
S_y	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรวมทั้งหมด
p	แทน	ค่าความยากของแบบสอบถามข้อนั้น(สัดส่วนของประชากรที่ตอบข้อนั้นถูก)
q	แทน	ค่า $1 - p$ ซึ่งคือ สัดส่วนของนักเรียนที่ตอบข้อนั้นผิด

2.3 วิเคราะห์ความยากง่าย โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 129)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ P	แทน	ค่าความยากง่ายของคำถามแต่ละข้อ
R	แทน	จำนวนผู้ตอบข้อนั้นถูก
N	แทน	จำนวนผู้ตอบข้อนั้นทั้งหมด

2.4 วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความรู้ โดยใช้สูตร KR20 ของคูเดอริชาร์ดสัน โดยใช้สูตร ดังนี้ (สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. 2539 : 121)

$$r_n = \frac{n}{n-1} \cdot \frac{S_t^2 - \sum pq}{S_t^2}$$

เมื่อ r_n	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
n	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
S_t^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ
p	แทน	สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ

q แทน ค่า $1 - p$ ซึ่งคือ สัดส่วนของนักเรียนที่ทำผิดในแต่ละข้อ

2.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง โดยหาอัตราส่วนวิกฤติ t เป็นรายข้อ โดยวิธีการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected Item to total correlation) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2544 : 314)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับ
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนรายข้อ (Item) ของกลุ่มตัวอย่าง
$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนนรวม (total) ของกลุ่มตัวอย่าง
$\sum X^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนรายข้อ
$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของคะแนนรวมทั้งฉบับ
$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณของคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ

2.6 การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวและการเห็นคุณค่าในตัวเองโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha – Coefficient) ของครอนบัค (Cronbrach. 1970 : 161) โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 125 - 126)

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ α	แทน	สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
k	แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมในแต่ละข้อของแบบสอบถาม
S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบสอบถาม

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน โดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อ 1,5 และ 6 โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 166)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right]^2}{\frac{\left[\frac{S_1^2}{n_1} \right]^2}{n_1 - 1} + \frac{\left[\frac{S_2^2}{n_2} \right]^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ t-distribution
$\bar{X}_1 \bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
$S_1^2 S_2^2$	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
$n_1 n_2$	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
df	แทน	จำนวนค่าความเป็นอิสระ (Degree of freedom)

3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยใช้ค่าวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) หรือทดสอบค่า เอฟ (F-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2,3 และ 4 โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 236)

$$F = \frac{MS_B}{MS_W}$$

เมื่อ F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบ F-distribution
MS_B	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกยกกำลังสองระหว่างกลุ่ม
MS_W	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกยกกำลังสองภายในกลุ่ม

ถ้าพบว่าการทดสอบดังกล่าวมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman-Kuels' Method)

$$q \cdot \sqrt{\frac{MS_w}{\tilde{n}}}$$

เมื่อ q	แทน	q - Statistic ที่ได้จากตาราง
MS_w	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกยกกำลังสอง (Mean)
$\tilde{n}$	แทน	จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่ม ตัวอย่างที่ไม่เท่ากัน

3.3 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) ระหว่างคะแนนพฤติกรรมการรับรู้ความรุนแรงของการมรพชกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตัวเอง เพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 314)

$$r_{xy} = \frac{W \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{\{n \sum x^2 - (\sum x)^2\} \{n \sum y^2 - (\sum y)^2\}}}$$

เมื่อ r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน x และ y
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด x
$\sum y$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด y
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด x แต่ละตัวยกกำลังสอง
$\sum y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด y แต่ละตัวยกกำลังสอง
$\sum xy$	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่าง x กับ y
n	แทน	จำนวนคน

จะทดสอบความมีนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ที่คำนวณได้โดยทดสอบค่าที (t-test) ใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 325)

$$t = \frac{r\sqrt{n-2}}{\sqrt{1-r^2}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
-----------	-----	-----------------------------------

r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้
n	แทน	จำนวนคน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบที (t-distribution)
F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบที (F-distribution)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนยกกำลังสอง (Sum of square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกของคะแนนยกกำลังสอง (Mean of square)
df	แทน	จำนวนค่าความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
p	แทน	ความน่าจะเป็นหรือโอกาส (Prop ability)
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
$*$	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมาย ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมทางเพศเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบค่าที (T – test) ในขณะที่ค่าเอฟ (F – test) ใช้ทดสอบระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง ถ้าพบความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง

สถิติ จึงทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธี นิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method) และนำเสนอในรูปของตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเองกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ ดังปรากฏตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	131	44.71
หญิง	162	55.29
รวม	293	100.00
2. ระดับการศึกษา		
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	100	34.13
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	100	34.13
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	93	31.74
รวม	293	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือคะแนนเฉลี่ยในปีที่ผ่านมา		
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.00	00	0.00
คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 2.99	74	74.74
คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป	219	25.26
รวม	293	100.00
4. อาชีพของผู้ปกครอง		
รับราชการ	78	26.62
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	23	7.85
พนักงานบริษัท	55	18.77
ประกอบอาชีพอิสระ	117	39.93
รับจ้างทั่วไป	20	6.83
รวม	293	100.00
5. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ		
มีความรู้ระดับต่ำ	182	62.12
มีความรู้ระดับปานกลาง	95	34.42
มีความรู้ระดับสูง	16	5.46
รวม	293	100.00
6. การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ		
การรับรู้ความรุนแรงระดับต่ำ	3	1.02
การรับรู้ความรุนแรงระดับปานกลาง	149	50.86
การรับรู้ความรุนแรงระดับสูง	141	48.12
รวม	293	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปร	จำนวน	ร้อยละ
7. การเห็นคุณค่าในตนเอง		
การเห็นคุณค่าในตนเองระดับต่ำ	8	2.73
การเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง	200	68.26
การเห็นคุณค่าในตนเองระดับสูง	85	29.01
รวม	293	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า

1. เพศ

เพศ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพศหญิง จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 55.29 เพศชาย จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 44.71

2. ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา มีนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ส่วนใหญ่จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 34.13 รองลงมา ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 34.13 และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 31.74 ตามลำดับ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 - 4.00 เป็นส่วนใหญ่จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 74.74 และคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 3.00 จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 25.26

4. อาชีพของผู้ปกครอง

อาชีพของผู้ปกครอง ผู้ปกครองของนักเรียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพอิสระ จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 39.93 รองลงมา รับราชการ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 26.62 พนักงานบริษัท จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 18.77 พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 7.85 และอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 6.83

5. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ

ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ นักเรียนที่มีความรู้ในระดับต่ำเป็นส่วนใหญ่ จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 62.12 รองลงมา มีความรู้ระดับปานกลาง จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 34.42 และมีความรู้ระดับสูง จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 5.46

6. การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักเรียนมีการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับปานกลาง เป็นส่วนใหญ่ จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 50.86 รองลงมาการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับสูง จำนวน 141 คิดเป็นร้อยละ 48.12 และ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับต่ำ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.02

7. การเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเอง นักเรียนมีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง เป็นส่วนใหญ่ จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 68.26 รองลงมานักเรียนมีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับสูง จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 29.01 และนักเรียนมีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับต่ำ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.73

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง

ตาราง 3 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง ดังปรากฏตามตาราง 3

ตัวแปร	n	$\bar{X}$	S
1. เพศ			
ชาย	131	0.54	0.34
หญิง	162	0.43	0.32
รวม	293	0.48	0.33

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวแปร	n	$\bar{X}$	S
2. ระดับการศึกษา			
มัธยมศึกษาปีที่ 1	100	0.41	0.32
มัธยมศึกษาปีที่ 2	100	0.48	0.31
มัธยมศึกษาปีที่ 3	93	0.55	0.36
รวม	293	0.48	0.33
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 1.00	00	0.00	0.00
คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 2.99	74	0.53	0.33
คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป	219	0.46	0.33
รวม	293	0.48	0.33
4. อาชีพของผู้ปกครอง			
รับราชการ	78	0.44	0.33
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	23	0.46	0.25
พนักงานบริษัท	55	0.52	0.37
ประกอบอาชีพอิสระ	117	0.48	0.33
รับจ้างทั่วไป	20	0.48	0.32
มีความรู้ระดับสูง	16	0.47	0.33
รวม	293	0.47	0.33
5. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ			
มีความรู้ระดับต่ำ	182	0.53	0.34
มีความรู้ระดับปานกลาง	95	0.40	0.29
มีความรู้ระดับสูง	16	0.37	0.33
รวม	293	0.48	0.33

ตาราง 3 (ต่อ)

ตัวแปร	n	$\bar{X}$	S
6. การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ			
การรับรู้ความรุนแรงระดับต่ำ	182	0.53	0.34
การรับรู้ความรุนแรงปานกลาง	95	0.40	0.29
การรับรู้ความรุนแรงระดับสูง	16	0.37	0.33
รวม	293	0.48	0.33
7. การเห็นคุณค่าในตนเอง			
การเห็นคุณค่าในตนเองระดับต่ำ	8	0.76	0.40
การเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง	200	0.55	0.33
การเห็นคุณค่าในตนเองระดับสูง	85	0.28	0.24
รวม	293	0.48	0.33

จาก ตาราง 3 แสดงว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

1. เพศ

เพศ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ เพศชาย โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.54 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.34 และน้อยที่สุดคือ เพศหญิง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.43 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.32

2. ระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.55 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.36 และน้อยที่สุดคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.41 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.32

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.46 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33 และน้อยที่สุดคือ คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 2.99 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.53 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33

4. อาชีพของผู้ปกครอง

อาชีพของผู้ปกครอง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ อาชีพพนักงานบริษัท โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.52 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.37 และน้อยที่สุดคือ อาชีพรับราชการ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.44 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33

5. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ

ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศระดับต่ำ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.53 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.34 และน้อยที่สุดคือ มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.40 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33

6. การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับต่ำ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 1.01 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.16 และน้อยที่สุดคือ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.39 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.28

7. การเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเอง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ การเห็นคุณค่าในตนเองระดับต่ำ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.76 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 และน้อยที่สุดคือ การเห็นคุณค่าในตนเองระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.28 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.24

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรที่ศึกษา ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง และการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังปรากฏตามตาราง 4

ตัวแปร	$\bar{X}$	S	ระดับ
ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ	8.23	2.98	ปานกลาง
การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	3.66	0.49	ปานกลาง
การเห็นคุณค่าในตนเอง	3.36	0.57	ปานกลาง
การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	0.48	0.33	ต่ำ

จากตาราง 4 แสดงว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เท่ากับ 0.48 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33 และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้พบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยของระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศเท่ากับ 8.23 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.98 และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้พบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำ ค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เท่ากับ 3.66 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้พบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเอง เท่ากับ 3.36 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.57 และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้พบว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบค่าที (T-test) ในขณะที่ค่าเอฟ (F-test) ใช้ทดสอบระดับการศึกษา อาชีพของผู้ปกครอง ถ้าพบความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีนิวแมน-คูลส์ (Newman – keuls method) และนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ดังปรากฏในตาราง 5 - 6

ตาราง 5 เปรียบเทียบความแตกต่างของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยจำแนกตามเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

จำแนก	N	$\bar{X}$	S	t	p
เพศ					
ชาย	131	0.54	0.34	2.91*	.00
หญิง	162	0.43	0.32		
ผลสัมฤทธิ์ทางเรียน					
ต่ำกว่า 1.00	0	0.00	0.00	0.00	
1.00 – 2.99	219	0.46	0.33	1.54	0.12
3.00 ขึ้นไป	74	0.53	0.33		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 แสดงว่า

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ซึ่งได้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ตาราง 6 เปรียบเทียบความแตกต่าง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยจำแนกตามระดับตามการศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระดับการศึกษา						
	ระหว่างกลุ่ม	0.94	2	0.47	4.35*	0.01
	ภายในกลุ่ม	31.50	290	0.11		
	รวม	32.45	292			
อาชีพของผู้ปกครอง						
	ระหว่างกลุ่ม	0.18	4	0.05	0.41	0.80
	ภายในกลุ่ม	32.27	288	0.11		
	รวม	32.45	292			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่า

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพของผู้ปกครองต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพของผู้ปกครองต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเองกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ตาราง 7 ความสัมพันธ์ของความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเองกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

ตัวแปร	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ		
	n	r_{zy}	p
ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ	293	-0.26*	0.00
การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	293	-0.30*	0.00
การเห็นคุณค่าในตนเอง	293	-0.56*	0.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 แสดงว่า

ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้รุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -0.26, -0.30 และ -0.56 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5, 6 และ 7 ที่ว่า ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้รุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549

สังเขป ความหมาย สมมติฐานและวิธีการดำเนินการค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง
3. เพื่อหาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร กับตัวแปรความรู้เรื่องเพศเกี่ยวกับ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน จะมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน
4. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่ ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
5. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

6. การรับรู้ความรุนแรงของการจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

7. การเห็นคุณค่าในตนเอง จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,014 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane, 1967 : 886) ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 293 คน เป็นนักเรียนชาย 134 คน และนักเรียนหญิง 159 คน และสุ่มกลุ่มตัวอย่างจาก 3 ชั้นปี จากบัญชีรายชื่อของโรงเรียนโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับสลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพผู้ปกครอง ลักษณะสอบถามเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list) จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) มี 4 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 11 ข้อ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 3 ระดับ จำนวน 34 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ตามลำดับ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตาราง
2. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจำแนกตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง
3. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร หลังนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
4. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบค่าที (T-test) ในขณะที่ค่าเอฟ (F –test) ใช้ทดสอบระดับการศึกษา อาชีพผู้ปกครอง ถ้าพบความแตกต่าง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติจึงทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls method) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง
5. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเห็นคุณค่าในตนเองกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ปรากฏดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังนี้ จำนวน 293 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 55.29 ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 34.13 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 74.74 การ

ประกอบอาชีพของผู้ปกครองมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.93 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ระดับต่ำสุด คิดเป็นร้อยละ 62.12 การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมทางเพศ ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50.86 การเห็นคุณค่าในตนเอง ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 68.26

2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างดังนี้

เพศชาย มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 0.54 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.34 ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 0.55 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.36 คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 0.46 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.33 อาชีพของผู้ปกครองมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ พนักงานบริษัทมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.52 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.37 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศระดับต่ำมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากับ 0.93 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.34 การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับต่ำมากที่สุด 0.53 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.34 การเห็นคุณค่าในตนเองระดับต่ำมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด

3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ระดับต่ำ $\bar{X} = 0.48$, $S = 0.33$

4. วิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐาน

4.1 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

4.4 นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพของผู้ปกครองต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน

4.5 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

4.6 การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

4.7 การเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

อภิปรายผล

จากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ตามตัวแปร เพศ ระดับการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง ผู้วิจัยขออภิปรายผล ดังนี้

1. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่อันตรายสำหรับวัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่ขาดประสบการณ์ชีวิต มีปัญหาในด้านการปรับตัว นอกจากนี้ยังอาจนำไปสู่การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ต่างๆ รวมถึงโรคเอดส์ สิ่งเหล่านี้เกิดจากนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในวัยของตนเอง และจากการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศในระดับปานกลาง การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง การเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง มีผลให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำ และมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อรุษา จันทรวิจ. (2544 : 116-120) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 250 คน พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับต่ำ และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ จรรยา ดวงแก้ว. (2539 : 99-124) ได้ศึกษาเรื่องความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในเชิงบวก และพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการดื่มสุราหรือของมีเมา เทียบสถานเริงรมย์ เคยมีเพศสัมพันธ์ อายุของการมีเพศสัมพันธ์มากที่สุด คือ อายุ 16 ปี รวมถึงมีการตั้งครรภ์ และแก้ปัญหา โดยการทำแท้งทั้งหมด

2. เพศ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนหญิง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวัยรุ่นชายโดยธรรมชาติเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นจะมีสิ่งอยากรู้อยากเห็นและอยากทดลอง โดยเฉพาะเรื่องเพศ กอร์ปกับสื่อต่างๆ เช่น หนังสือ ซีดี วีดีโอ เรื่องเพศหาดูได้โดยง่าย จึงเป็นช่องทางทำให้นักเรียนชายแสวงหาพฤติกรรมทางเพศจนเป็นเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชายสูง ส่วนเพศหญิงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยกว่า เนื่องจากเพศหญิงเป็นเพศที่พ่อแม่มักจะอบรมเลี้ยงดูมากกว่าเพศชาย และส่วนใหญ่รู้จักระมัดระวังตัวเวลาอยู่ในที่ต่างๆ ตลอดจนการแต่งตัวไม่ให้ล้อแหลมจึงทำให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อรุษา จันทรวีรุจ. (2549 : 116) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 450 คน พบว่า นักเรียนเพศชายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนเพศหญิง ทั้งนี้อาจเนื่องจากในสังคมไทย ยังให้ค่านิยมความเป็นชายชาตรีว่าจะต้องมีความสามารถทางเพศเป็นเลิศ ในขณะที่เดียวกับค่านิยมในสังคมกลับเห็นบทบาททางเพศของผู้หญิงไว้ตรงข้ามกับผู้ชายว่า กุลสตรีจะต้องไม่ข้องแวะเรื่องเพศ (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, ม.ป.ป. : 3-7) ดังนั้นจึงส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายที่สามารถมีประสบการณ์ทางเพศได้มากกว่าวัยรุ่นหญิงโดยไม่ขัดต่อบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับ จุฑามาศ นุชนารถ (2531 : 74-77) ที่พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 40.6 โดยขณะที่นักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 6.6 สอดคล้องกับการศึกษาของ ออร์ และคณะ (Orr, et al., 1989 : 86-90) ที่พบว่านักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 70.0 ในขณะที่นักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 41.0

3. ระดับการศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน จากการศึกษา พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าสู่วัยรุ่น อยู่ในระดับชั้นสูงสุดของชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้เรียนรู้เกี่ยวกับพัฒนาการทางเพศ กอร์ปกับนักเรียนที่มีความรู้ อยากรู้อยากเห็น และอยากทดลองมากขึ้น ซึ่งต่างจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เริ่มเข้าระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกำลังตื่นตัวกับการเปลี่ยนสถานศึกษา เปลี่ยนกลุ่มเพื่อน จึงให้ความสนใจในเรื่องการเรียนมากกว่าสนใจเรื่องเกี่ยวกับเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของ ชุติพร ศรศรี. (2541 : 93) ได้ทำการวิจัยเรื่อง

พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า วัยรุ่น น่าจะได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศศึกษาจากสื่อมวลชนต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสารต่างๆ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น ช่วยให้วัยรุ่นเข้าใจถึงอันตราย และรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศ อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมเสี่ยงด้านการมีเพศสัมพันธ์ โดยส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก 16-18 ปี เมื่อเทียบระดับชั้นการศึกษาจะอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

4. อาชีพของผู้ปกครอง นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีอาชีพของผู้ปกครองต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่อาชีพของผู้ปกครองต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบันเป็นภาวะเศรษฐกิจที่ผู้ปกครองต้องหาเงินไว้เลี้ยงครอบครัว จึงอาจไม่มีเวลามาดูแลเด็กในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ ประกอบกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เป็นโรงเรียนที่ดูแลนักเรียนในเรื่องพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ต่างๆ ได้ดี สั่งสอนให้เด็กทำตัวอยู่ในกรอบของโรงเรียน และพยายามเรียนเพื่อให้ได้ผลการเรียนที่ดี เพื่ออนาคตของนักเรียน จึงอาจทำให้นักเรียนไม่สนใจกับการกระทำเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเพศ ซึ่งเป็นเรื่องอันตราย และสามารถทำให้อนาคตในการเรียนตกต่ำลงได้ จึงเป็นผลทำให้นักเรียนที่มีผู้ปกครองอาชีพต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน การศึกษารังนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ อรุษา จันทรวีรจ (2544 : 119) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า นักเรียนที่มีบิดาอาชีพรับราชการ / รัฐวิสาหกิจ มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากที่สุด ร้อยละ 72.4 ส่วนนักเรียนที่มีมารดามีอาชีพส่วนตัว / รับจ้าง / ค้าขาย มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากที่สุด ร้อยละ 69.6 ซึ่งจะพบว่า อาชีพบิดา อาชีพมารดา มีอาชีพต่างกัน แต่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนไม่พบว่ามีความสัมพันธ์ และไม่มีความสามารถในการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการได้

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน เป็นนักเรียนที่เข้ามาศึกษาเพื่อต้องการหาความรู้ เพื่อที่จะแข่งขันกัน เพื่อเข้าเรียนในแผนการเรียนที่ตนต้องการตอนมัธยมศึกษาตอนปลาย และระบบการเรียนการสอนของอาจารย์ในโรงเรียนค่อนข้างจะเข้มงวดกวดขัน เรื่องพฤติกรรมของเด็ก โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องเพศ ประกอบกับนักเรียนส่วนใหญ่มีผู้ปกครองที่สนใจดูแลเด็กเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการเรียน จึงอาจทำให้นักเรียนไม่มีเวลามาสงเกตเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วย

เหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกันไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ จิราภรณ์ เทพหนู. (2540 : ก-ข) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพัทลุง พบว่า นักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความตั้งใจในการเรียนและใช้เวลาไปในการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพราะนักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ว่าจะเป็นในด้านการดื่มสุรา การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดูวีดิทัศน์ / ภาพยนตร์ / อินเทอร์เน็ต การกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งตัวสัมผัสระหว่างชายหญิงเชิงซู้สาว และการเที่ยวสถานเริงรมย์ จะส่งผลให้เกิดผลเสี่ยงต่อการเรียนได้

6. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความรู้มีส่วนสำคัญต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศในปัจจุบัน ได้มีการบรรจุหัวข้อวิชาสุขศึกษาเกี่ยวกับ เพศศึกษา (กรมวิชาการ. 2543 : 10-12) ทำให้พบว่า นักเรียนมีความรู้ดี เกี่ยวกับเรื่องเพศ การวางตัวต่อเพศ ซึ่งเป็นความรู้พื้นฐานทางสติปัญญาของบุคคล และในปัจจุบันนักเรียนสามารถหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศได้จากสื่อต่างๆ และการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่เหมาะสมจากสื่อต่างๆ ที่ทำให้เด็กผู้หญิงทั้งหลายเสี่ยงต่อการถูกกลั่นแกล้ง และมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งความรู้ที่ได้เหล่านี้ อาจมีผลไปทำให้ นักเรียนเกิดความกลัวที่ตนเองอาจถูกโดนกระทำได้ ถ้าตนเองทำตัวไม่ดีด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ความรู้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในทางลบ การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ สันทัต เสริมศรี และสิปปพงษ์ไชยพรรค (2530 : 301 - 313) ศึกษาความสัมพันธ์ทางเพศของวัยรุ่นในเขตเมือง ส่วนภูมิภาคที่กำลังศึกษาในสถาบันอาชีวศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) เฉพาะที่อยู่ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า ความรู้เรื่องเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับการยอมรับการคุมกำเนิดในระดับความคิด และกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์จะมีความรู้ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกับกลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์

7. การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่า การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีความสำคัญต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งเป็นผลกระทบต่อการร่างกาย จิตใจและสังคม ที่ทำให้เกิดความกลัวต่อ

พฤติกรรมทางเพศ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์ การเสียโอกาสทางการเรียน รวมถึงการติดเชื้อ เอช ไอ วี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งจะมีผลทำให้นักเรียนเกิดความกลัวที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง จึงอาจทำให้เสียนาถการเรียน เสียชื่อเสียง และทำให้บิดามารดาผิดหวัง และถ้าติดเชื้อ HIV อาจทำให้เสียชีวิตได้ ซึ่งอาจทำให้นักเรียนไม่กล้ากระทำการที่นำไปเกิดมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศให้กับตนเอง จึงทำให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนสาธิต สอดคล้องกับการศึกษาของ จารุรัตน์ เจียมประชาชนกร (2537 : 135 – 140) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษา พบว่า การรับรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของโรคเอดส์มีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์ โดยนักเรียนอาชีวศึกษาชายที่มีความรู้เกี่ยวกับความรุนแรงของโรคเอดส์ในระดับสูง จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง

8. การเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 ที่ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองจะมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นความรู้สึกของบุคคลที่ต้องการได้รับความเชื่อถือตนเองมีความสำคัญ และมีคุณค่าในตนเอง ต้องการยอมรับนับถือหรือการสนับสนุนจากผู้อื่น และเป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดีให้กับตนเอง จึงอาจทำให้ตนเองมุ่งมานะพยายามทำงานจนประสบความสำเร็จ ทำให้เป็นคนที่มีความรู้สึกต่อตัวเอง และผู้อื่นในด้านดี ประกอบกับโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงและอาจารย์มีความเอาใจใส่ให้นักเรียนเกี่ยวกับเรื่องเพศดี จึงอาจทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่จะพยายามปฏิบัติตนให้ถูกต้องอยู่ในระเบียบวินัย เพื่อเป็นที่รักของครู อาจารย์ และผู้ปกครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การปฏิบัติตัวในเรื่องความเสี่ยงทางเพศ ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้นักเรียนที่มีการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งการศึกษารังนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ยุทธพงศ์ วีระวัฒนตระกูลและคณะ. (2541 : 112-116) ศึกษาการตั้งครรภ์ของวัยรุ่น พบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสและการตั้งครรถ์นั้น เกิดจากการมีวัยรุ่นที่ไม่รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า ไม่ภาคภูมิใจในตนเอง ตลอดจนเพื่อผูกมัดฝ่ายชาย ดังที่ อารี พันธุ์มณี (ม.ป.ป. : 96 - 97) กล่าวไว้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสำคัญต่อการอบรมเลี้ยงดูเด็กในช่วงวัยเด็ก ซึ่งทำให้เด็กเกิดความเข้าใจและตระหนักถึงคุณค่าในตนเอง มีความสำคัญ มีความเชื่อมั่น และมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เป็นการวางรากฐานบุคลิกภาพที่มีผลต่อชีวิตเด็ก เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ในระดับต่ำ โดยตัวแปรที่มาเกี่ยวข้องทำให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ และระดับการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอาชีพของผู้ปกครอง ส่วนความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการวิจัยครั้งนี้มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ควรให้นักเรียนมีโอกาสรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งเป็นผลเสียที่เกิดขึ้นกับตนเอง ครอบครัว และสังคม
2. ควรให้นักเรียนเห็นคุณค่าในตนเองให้มากขึ้น เพื่อจะสามารถเป็นเกราะป้องกันความรู้สึกลึกซึ้งของนักเรียน
3. นักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงระดับต่ำ ก็ควรมีการรณรงค์อย่างต่อเนื่อง เพื่อเน้นให้เห็นถึงความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. ควรมีการศึกษาจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีผลต่อการจัดการเรียนต่างๆ
3. ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรจัดกลุ่มเก็บข้อมูลมุ่งเชิงคุณภาพมาสนับสนุนในการวิจัย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2545). การสำรวจสภาวะสุขภาพของเด็กวัยเรียน. ออนไลน์ : <http://wairean.anamai.moph.go.th/wairean/statics/statdata/top001.php> 3/9/2547
- กมลทิพย์ วิจิตรสุนทรกุล. (2542). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาชายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์, สาขาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- กุลยา สุร่ายพรหม. (2538). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ และสายอาชีพในเขตเมือง จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิทยาการระบาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา ดวงแก้ว. (2539). การศึกษาความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาสุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จิราพร จิระสถิต. (2542). การรับรู้การยุติตราจากสังคม และปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อความว่าเหวในผู้ติดเชื้อเอช ไอ วี. วิทยานิพนธ์ พย.ม.(พยาบาลศาสตร์) ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ เทพหนู. (2540). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญศึกษาในจังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาอนามัยครอบครัว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑามาศ นุชนารถ. (2531). การมีเพศสัมพันธ์ และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดสุพรรณบุรี. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. (2539). พฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมืองสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จารุรัตน์ เจียมประชานรากร. (2537). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาประชากร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

- จันทนัช ทองศิริ. (2539). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่าน. ปรินญา
นิพนธ์ สส.ม. (สาธาณสุขศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์. (2543). เพศศึกษา. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ.
- ใจทิพย์ พวงทอง. (2540). การศึกษาความสอดคล้องระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับ
การอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของบุตรวัยรุ่น. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวนนท์ ไชยสิทธิ์ และคณะ. (2536). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศ
สัมพันธ์และโรคเอดส์. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชูลีพร ศรศรี. (2541). การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการพยาบาลแม่
และเด็ก). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์, สุรีย์ กาญจนวงศ์ และจารุณี นະวิโรจน์. (2542 : 114). เพศศึกษาแผน
ใหม่. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ดวงกมล เวชยรรยรัตน์. (2526). "การอบรมเลี้ยงดู." ในเอกสารประกอบการสอนชุดวิชา
พัฒนาการเด็กและการอบรมเลี้ยงดูหน่วยที่ 8-15. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรม
มาธิราช.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2523). การวัดทัศนคติ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินท์ ชูชม และงามตา วนินทานนท์. (2528). ปัจจัยทางจิตวิทยา
นิเวศที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของมารดาไทย. รายงานการวิจัยฉบับที่ 32.
กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดารุณี ภูษณสุวรรณ์. (2540). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ของ
นักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิตสาธาณสุขศาสตร์
(สาขาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
ถ่ายเอกสาร.
- เต็มสิริ บุญยสิงห์. (2526). "วัยรุ่นและการปรับตัว." เพศศึกษา : สมาคมวางแผนครอบครัวแห่ง
ประเทศไทย. กรุงเทพฯ: วิบูลย์กิจ.
- ทณศักดิ์ ปันทรัพย์และหลักทรัพย์ ขจรไพร. (2544). เอกสารประกอบการสัมมนาผลงานทาง
วิชาการ/บทความ ครั้งที่ 8 เรื่องพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนหญิง 11-13 กรกฎาคม
2544 ณ ศูนย์ประชุมอิมแพคคอนเวนชันเซนเตอร์ ครั้งที่ 8 เมืองทองธานี นนทบุรี.

- นงนุช โรจนเลิศ. (2533). การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองของนักเรียนวัยรุ่น. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นภาพร มัชฌายกุล. (2539). เอกสารคำสอนวิชาเพศศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นฤมล สิริพันธ์. (2533). ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลำดับการเกิด เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับพฤติกรรมก่อกวนแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินซ์นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- นิตยา โชตินอก. (2538). การประยุกต์แบบแผนการเชื่อด้านสุขภาพเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมการป้องกันโรคอุจจาระร่วงของมารดาในการเลี้ยงดูเด็กอายุ 2-5 ปี อำเภอขามทะเลสอ จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล. อัดสำเนา.
- นุชนารถ ขำขยัน. (2543). ความเข้าใจวัฒนธรรมทางเพศในการป้องกันเอดส์ของวัยรุ่น : กรณีศึกษาในวัยรุ่นที่อยู่ในชุมชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- บุญญาภา แจ่มสี. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อความผูกพันใกล้ชิด การเห็นคุณค่าในตนเอง และการยอมรับตนเอง ของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมเสี่ยงและไม่เสี่ยงของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้. วิทยานิพนธ์ วศ.ม. (จิตวิทยาการให้คำปรึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ประกิจ โพธิอาศน์. (2541). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการดื่มแอลกอฮอล์ของวัยรุ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิตสาธารณสุขศาสตร์ (สาขาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ปวีณา สายสูง. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน. การค้นคว้าเป็นอิสระสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรทิพย์ ศิริภักตราชัย. (2539). พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และโรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี). ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- มยุรี งามทอง. (2533). เพศศึกษาและสุขภาพในครอบครัวภาควิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ. คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีวิทยาลัยครู บุรีรัมย์ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู.

- เมตตา จอจวรรณศิริ. (2549). ประสิทธิผลของกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ สตริวิทยา พุทธมณฑล กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . อัดสำเนา.
- เลิศลักษณ์ บุญรอด. (2543). การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษา. วนิดา พันธุ์สะกด. (2531). “การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่น.” ในเอกสารประกอบการสอนชุดพัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดู หน่วยที่ 1-7 พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ประชาชน.
- วราภรณ์ รักวิจัย. (2529). การอบรมเลี้ยงดูเด็กประถมวัย. กรุงเทพฯ: ภาคหลักสูตรและการสอนคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิทยา นาควัชระ. (2531). “การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่น.” ในเอกสารประกอบการสอนชุดพัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดู หน่วยที่ 1-7 พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ประชาชน.
- ศิริธรรม ฐานะภูมิ. (2535). พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมพงษ์ จิตระดับ. (2528). เจตคติ. กรุงเทพฯ: รุ่งวัฒนา.
- สมหมาย อ่ำดอนกลอย. (2533). การศึกษาค่านิยมในการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในอำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สิริมา ฟองคำ. (2541). ความรู้และแหล่งความรู้เรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. อัดสำเนา.
- สุชา จันท์เอม. (2529). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาดา ศรีสิงห์วงศ์. (2547). ประสิทธิผลโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชาติ โสมประยูร. (2531). เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. (2531). เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สุชาติ โสมประยูร และวรรณ โสมประยูร. (2541). เพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

- สุพรรณิ อินตะนัย. (2540). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ และสายอาชีวศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. รายงานการวิจัย. งานควบคุมโรคเอดส์และกามโรคกลุ่มงานส่งเสริมวิชาการและบริการสาธารณสุข สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปราจีนบุรี.
- สุภาพรรณ โคตรจรัส. (2525). สุขภาพจิต : จิตวิทยาในการดำรงชีวิต เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาภักดิ์ ผ่องน้อย. (2544). ประสิทธิภาพของโปรแกรมสุขศึกษา โดยประยุกต์ใช้กระบวนการแนะแนวเพื่อพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกุนนทีรุทธาวิทยาคม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(สุขศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สันทัต เสริมศรี และสีบพงษ์ ไชยพรรค. (2530). ความสัมพันธ์ทางเพศของวัยรุ่นในเขตเมือง. ส่วนภูมิภาคการประชุมวิชาการประชากรศาสตร์แห่งชาติ
- สุนน อมรวิวัฒน์. (2539). บทบาทของครอบครัวต่อการพัฒนาคุณธรรมและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของคุรุสภา.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. (2535). "คู่มือการพัฒนาเด็กตามความต้องการพื้นฐานของเด็กฉบับประชาชน เล่มที่ 3." ใน รู้จักลูกวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา. (2530). คู่มือการสอนเพศศึกษาในระดับมัธยมศึกษา. เอกสาร ลำดับที่ 3/2530. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา.
- อรชума พุ่มสวัสดิ์. (2539). การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างตามการรับรู้ของตนเอง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรอุษา จันทรวิจ. (2544). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. เพศศึกษาที่น่ารู้. กรุงเทพฯ: หจก.สไตส์ ม.ป.ป.
- อังสนา บุญธรรม. (2535). เปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาการระบาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

Arther J. Vander, James H. Dherman, and Dorothy S. Luciano. (1990). *Human Physiology*. Fifth edition. Saint Louis : C.V.Mosby. New York: McGraw-Hill Book Company.

- Branden, N. (1981). *The Psychology of self-esteem*. New York: Banton Books.
- Coopersmith, S. (1981). *The Antecedents of Self-esteem*. 2nd ed. California: Consulting Psychologists Press, Inc.
- Donald, Mac N., et al., (1990). High-risk STD/HIV behavior among college student. *JAM*. 2536 : 3155-3159.
- Egger, M., et al., (1993). "HIV/AIDS-related Knowledge, Attitudes, and practices among Managua Secondary School Students. *Bulletin of PAHO*. 27 : 360-368.
- Hurlock, Elizabeth B. (1967). *Adolescent Development*. 3rd ed. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Kawabata Tetsuro., and other. (1999). "Relationship between self-esteem and smoking behavior among Japanese early adolescent : Initial result from a three-year study". *Journal of School Health*. 7: 280-284.
- Kling, Kristen C., and others. (1999). "Gender differences in self-esteem : A meta analysis". *Psychological Bulletin*. 125: 470-500.
- Kipke, M.D., et al., (1990). HIV infection and AIDS during adolescence. *Medical Clinics of North America*. 74 (September) : 1149-1167.
- Luster, T. and Small, A.S. (1994). Factor associated with sexual risk-taking behavior among adolescent. *Journal of Marriage and the Family*. 56 (August), 622-632.
- Macary, Lee C. Sex Education. Boston : Little, Brown and Company, 1978 Landis, Judson T. and Mary G. Landis. (1952). *Personal Adjustment Marriage and Family Living*. New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Meggert, Sandra S. (1996). *Who cares what I think : Problems of low self-esteem*. New York: The American Counseling Association.
- Orr, D.P., et al., (1989). Reported sexual behavior and Self-esteem among adolescents. *American Journal of Disease Child*. 143 : 86-90.
- Richter, D.L., et al., (1993). Correlates of Condom Use and Number of Sexual Partners Among High School Adolescents. *Journal of School Health*. 63 (February) : 91-96.
- Roger, Dorothy. (1972). *Issues in Adolescent Psychology*. New York: Meridith Corporation.
- Sasse, Connie R. (1978). *Person to person*. New York: Chas A. Bunnnett.
- Wiley, D.C., James, G. Femey S. and Belver, C.J., (1997). Using the youth risk behavior survey to compare risk behavior of Texas high school and college students. *Journal of School Health*. 67 : 45-49.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ
หนังสือราชการ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถาม

- | | |
|--|---|
| 1. รองศาสตราจารย์ จุฑามาศ เทพชัยศรี | อาจารย์ภาควิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร |
| 2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทรงพล ต่อนี่ | อาจารย์วิชาสุขศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร |
| 3. รองศาสตราจารย์ ดร.วิรัตน์ วรรณรัตน์ | ข้าราชการบำนาญ อธิการบดี
ประจำสำนักทดสอบทาง การศึกษาและ
จิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร |
| 4. อาจารย์ ดร.พรรณิ บุญประกอบ | อาจารย์ประจำสถาบันพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร |
| 5. รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี้ ขวัญบุญจัน | ข้าราชการบำนาญ อธิการบดี
ประจำคณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย |



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บันทึกวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศธ 0519.12/3593

วันที่ 3 เมษายน 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะพลศึกษา

เนื่องด้วย นางสุพัตรา พรหมเรนทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์นายแพทย์ มัชฌมากร และ อาจารย์บุปผา ปลื้มสำราญ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บันทึกวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ เทพชัยศรี และ อาจารย์ทรงพล ต่อนี้ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสุพัตรา พรหมเรนทร์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศร 0519.12/5544

วันที่ 3 เมษายน 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา

เนื่องด้วย นางสุพัตรา พรหมเรนทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมากร และ อาจารย์บุปผา ปลื้มสำราญ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์วิรัช วรรณรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสุพัตรา พรหมเรนทร์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731

ที่ ศธ 0519.12/31545

วันที่ 3 เมษายน 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

 เนื่องด้วย นางสุพัตรา พรหมเรนทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ณภาพร มัชฌมากร และ อาจารย์บุปผา ปลื้มสำราญ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณี บุญประกอบ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

 จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสุพัตรา พรหมเรนทร์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/3542



บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

เมษายน 2549

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์รัชนี้ ขวัญบุญจันทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวสุพัตรา พรหมเรนทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร” โดยมีรองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมางกูร และ อาจารย์บุญปภา ปลื้มสำราญ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวสุพัตรา พรหมเรนทร์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

กณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานกณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5731



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731 , 5646

ที่ ศธ 0519.12/13 ๐5 วันที่ 31 มกราคม 2550

เรื่อง ขอลาออกเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

เนื่องด้วย นางสาวพุดตรา พรหมเรนทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์นายพร มัชฌมาภรณ์ และอาจารย์บุปผา ปลื้มสำราญ เป็นคณะกรรมการ ควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 100 คน ตอบแบบสอบถาม เรื่อง พฤติกรรม เสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ 2550

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพุดตรา พรหมเรนทร์ ได้เก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5731 , 5646

ที่ ศธ 0519.12/ร.ร. ๗ วันที่ ๓ / มกราคม 2550

เรื่อง ขออนุญาตวิเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน

เนื่องด้วย นางสาวพัตรา พรหมเรนทร์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์นภาพร มัชฌมากร และอาจารย์บุผา ปัสสัมสำราญ เป็นคณะกรรมการ ควบคุมปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 290 คน ตอบแบบสอบถาม เรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ 2550

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตวิเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพัตรา พรหมเรนทร์ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้เป็นปฏิญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาสุศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

1. แบบสอบถามชุดนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาเท่านั้น คำตอบของนักเรียนไม่ว่าถูกหรือผิด จะไม่มีผลกระทบต่อการเรียนการสอน ผู้วิจัยขอความร่วมมือนักเรียนโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงหรือตามความคิดเห็นของนักเรียน และกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

2. ข้อมูลต่างๆ ที่นักเรียนตอบในแบบสอบถามจะถูกเก็บเป็นความลับ จึงไม่ระบุชื่อนามสกุลของนักเรียนลงในแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในลักษณะของภาพรวม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการจัดการเรียนการสอนวิชาสุศึกษา และการจัดกิจกรรมนอกหลักสูตรแก่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ในอนาคต

3. ขอความร่วมมืออ่านคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามแต่ละตอน และแต่ละข้อคำถามให้เข้าใจก่อนตอบ โดยแบบสอบถามชุดนี้จำแนกออกเป็น 5 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
- ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่สละเวลาและให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

นางสุพัทธรา พรหมเรนทร์
นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาสุศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ (ถูก) ลงในวงเล็บ () หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน และขอความร่วมมือตอบให้ครบทุกข้อ

1. เพศ
☐ ชาย
☐ หญิง
2. ปัจจุบันศึกษาในระดับชั้น
☐ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
☐ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
☐ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
☐ คะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 – 4.00
☐ คะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 2.99
☐ คะแนนเฉลี่ยสะสม 1.00 – 1.99
4. อาชีพของผู้ปกครอง
☐ รับราชการ
☐ รัฐวิสาหกิจ
☐ นักธุรกิจ เจ้าของกิจการ
☐ รับจ้างทั่วไป
☐ อื่นๆ โปรดระบุ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย X (กากบาท) บนตัวเลือก ก ข ค และ ง ที่เห็นว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว และความร่วมมือนำคำตอบให้ครบทุกข้อ

- ข้อใดกล่าวถึงจุดประสงค์สำคัญทางการเรียนรู้เรื่องเพศได้ถูกต้อง
ก. สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
ข. สามารถรักษาความสะอาดอวัยวะเพศได้ถูกต้อง
ค. เข้าใจพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงเรื่องเพศ
ง. สามารถหลีกเลี่ยงโรคต่างๆที่เกิดจากอวัยวะเพศได้
- การเปลี่ยนแปลงในข้อใดที่แสดงว่าเพศชายเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นแล้ว
ก. มีหนวดเครา
ข. มีเสียงแตกห้าว
ค. มีมดลูกอักเสบมากขึ้น
ง. มีอสุจิเคลื่อนไหลออกมาได้
- อวัยวะที่ทำหน้าที่ผลิตอสุจิและฮอร์โมนเพศชาย คือข้อใด
ก. อัณฑะ
ข. องคชาติ
ค. ต่อมอสุจิ
ง. ถุงเก็บน้ำอสุจิ
- การมีประจำเดือนครั้งแรกจะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับข้อใด
ก. อายุ
ข. พันธุกรรม
ค. สภาพอารมณ์และจิตใจ
ง. สภาพความสมบูรณ์ของร่างกาย
- อวัยวะในข้อใดทำหน้าที่สร้างไข่และฮอร์โมนเพศหญิง
ก. มดลูก
ข. รังไข่
ค. ช่องคลอด
ง. ต่อมบาร์โธลิน
- ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับหน้าที่ของอวัยวะสืบพันธุ์เพศหญิง
ก. ช่องคลอดเป็นทางผ่านของทารก
ข. ช่องคลอดละท่อปัสสาวะเป็นท่อร่วมกัน
ค. ช่องคลอดเป็นทางผ่านของอสุจิและทารก
ง. ช่องคลอดเป็นกล้ามเนื้อที่สามารถยืดหดตัวได้
- ในช่วงมีประจำเดือนอาจพบอาการใด
ก. ท้องร่วง
ข. มีไข้ปวดศีรษะ
ค. รับประทานอาหารได้มาก
ง. มีอาการหงุดหงิดตื่นเต้นง่าย
- การตัดหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศชายจะมีผลอย่างไร
ก. มีความรู้สึกทางเพศมากขึ้น
ข. ทำให้เกิดการอักเสบได้ง่าย
ค. ลดความรู้สึกทางเพศให้น้อยลง
ง. รักษาความสะอาดอวัยวะเพศได้ง่ายขึ้น

9. สุขปฏิบัติที่ดีสำหรับอวัยวะเพศชายควรทำอย่างไร
- ก. โรยแป้งให้แห้งอยู่เสมอ
 - ข. ระบายความรู้สึกทางเพศด้วยตนเองทุกวัน
 - ค. ล้างทำความสะอาดและเช็ดให้แห้งทุกครั้งก่อนอาบน้ำ
 - ง. ใส่กางเกงชั้นในให้รัดแน่นเพื่อป้องกันมิให้อวัยวะถูกกระทบกระเทือน
10. ข้อใดเป็นพฤติกรรมที่ฝ่ายชายควรปฏิบัติต่อเพื่อนหญิง
- ก. หาโอกาสอยู่ตามลำพังเพื่อปรึกษาหารือ
 - ข. ปฏิบัติตัวอย่างสุภาพบุรุษให้เกียรติและจริงใจต่อเพื่อนหญิง
 - ค. แสดงความสนิทสนมโดยจับมือถือแขนและถูกเนื้อต้องตัว
 - ง. แสดงความเป็นผู้ชายด้วยการเอาใจผู้หญิงทุกคนที่คุยด้วย
11. ข้อใดเป็นอันตรายที่สุดเกี่ยวกับสุขปฏิบัติของอวัยวะเพศ
- ก. ใช้ส้วมสาธารณะ
 - ข. อาบน้ำแล้วโรยแป้ง
 - ค. ใช้ชุดชั้นในที่รัดแน่น
 - ง. หลังปัสสาวะแล้วไม่ต้องทำความสะอาด
12. การระวังอวัยวะเพศให้คงอยู่ในสภาพปกติปราศจากโรคควรปฏิบัติอย่างไร
- ก. รักษาความสะอาดสม่ำเสมอ
 - ข. สังเกตความผิดปกติที่เกิดขึ้นในระยะแรก
 - ค. หลีกเลี่ยงไม่ให้อวัยวะเพศได้รับการบอบช้ำ
 - ง. รักษาความสะอาดหลีกเลี่ยงอันตรายและการติดเชื้อ
13. ข้อใดเป็นวิธีป้องกันการเกิดปัญหาทางเพศในวัยเรียนที่ดี
- ก. ไม่คบเพื่อนต่างเพศ
 - ข. เรียนรู้วิธีการคุมกำเนิดที่ถูกต้อง
 - ค. อย่าชิงสุกก่อนห่าม รักษาพรหมจรรย์
 - ง. ทำตัวตามสบายเมื่อเกิดปัญหาต้องหาทางแก้ไข
14. ข้อใดเป็นการวางตัวที่ดีที่สุดในการคบเพื่อนต่างเพศของฝ่ายหญิง
- ก. รักษาพรหมจรรย์และแต่งกายสุภาพ
 - ข. ให้ความสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศเหมือนเพศเหมือนเพศเดียวกัน
 - ค. หลีกเลี่ยงการขอความช่วยเหลือเพื่อป้องกันการใกล้ชิด
 - ง. ต้องแสดงความอ่อนแอเพื่อให้ฝ่ายชายคอยช่วยเหลือ
15. การใช้ส้วมสาธารณะทุกครั้ง วัยรุ่นชาย – หญิง ควรปฏิบัติอย่างไรจึงจะปลอดภัยจากการติดเชื้อโรค
- ก. เดินเข้าส้วมแล้วใช้เลย
 - ข. เมื่อใช้ส้วมเสร็จแล้วไม่ต้องราดน้ำ
 - ค. เลือกห้องส้วมที่เห็นว่าสะอาดแล้วใช้
 - ง. ก่อนและหลังการใช้ส้วมควรราดน้ำเสมอ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อและทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับ
ความคิดเห็นความรู้สึกของนักเรียนเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือตอบให้
ครบทุกข้อ ในคำถามแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียน ก้ำกึ่งเพียงครึ่งหนึ่ง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

การรับรู้ความรุนแรงของการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. การถูกเนื้อต้องตัวเพศตรงข้ามหรือคน รักอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้					
2. การมีคูรักในวัยเรียนไม่ทำให้เกิดผล เสียต่อการเรียน					
3. การมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียวไม่ทำ ให้เกิดการตั้งครรภ์					
4. การอยู่ลำพังสองต่อสอง กับเพศตรง ข้ามแม้จะต่างวัยอาจนำไปสู่การมี เพศสัมพันธ์ได้					

การรับรู้ความรุนแรงของการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
5. การแต่งกายด้วยเสื้อผ้ารัดรูป เห็น สัดส่วนที่ชัดเจน ทำให้ถูกกลืนลามได้					
6. การดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสม ของ แอลกอฮอล์ไม่ทำให้เกิดอารมณ์ทาง เพศ					
7. การติดต่อกับเพศตรงข้าม ที่ไม่รู้จักทาง อินเทอร์เน็ตอาจนำไปสู่อันตรายทาง เพศได้					
8. การไปเที่ยวสังสรรค์กับเพื่อนในเวลา กลางคืน อาจนำไปสู่อันตรายทางเพศ ได้					
9. การแต่งกายด้วยเนื้อผ้ารัดรูป เห็น สัดส่วนร่างกายที่ชัดเจน อาจนำไปสู่ การล่วงละเมิดทางเพศได้					
10. การพูดจาด้วยคำพูดไพเราะ อ่อนหวานกับเพศตรงข้ามตามลำพัง สองต่อสองอาจนำไปสู่การมี เพศสัมพันธ์ได้					
11. การดูมิวสิกวิดีโอ ที่มีท่าเต้นประกอบ เพลงโดยมีการถ่าย โยกย้ายอวัยวะ ของร่างกายแบบปัจจุบัน ทำให้เกิด อารมณ์ทางเพศได้					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย ✓ (ถูก) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นความรู้สึกของนักเรียนเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือตอบให้ครบทุกข้อ ในคำถามแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก ก้ำกึ่งเพียงครึ่งหนึ่ง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

การเห็นคุณค่าในตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. รู้สึกมีปมด้อยเมื่อไม่มีเพื่อนต่างเพศมาคบหาสมาคม					
2. รู้สึกน้อยใจเมื่อเพื่อนไม่ชวนไปเที่ยวสังสรรค์					
3. รู้สึกภาคภูมิใจเมื่อได้รับคำชมจากอาจารย์					
4. รู้สึกเสียใจผิดหวังเมื่อเพื่อนตำหนิเรื่องรูปร่าง					
5. รู้สึกไร้ค่าเมื่อเพื่อนต่างเพศตำหนิเรื่อง การแต่งตัว					
6. รู้สึกชื่นชอบเมื่อเพื่อนต่างเพศชวนเที่ยวตามลำพังสองต่อสอง					

การเห็นคุณค่าในตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
7. รู้สึกปลื้มใจเมื่อเพื่อนต่างเพศชื่อของมา ก้านัล					
8. รู้สึกโกรธทุกครั้งที่เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ได้					
9. รู้สึกไม่สบายใจเมื่อเพื่อนชักชวนให้ดู สื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ					
10. รู้สึกดีใจที่เพื่อนต่างเพศชวนเที่ยวใน เวลากลางคืน					
1. รู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการ เรียน (หรือรู้สึกภูมิใจที่เพื่อนยอมรับ ความสามารถในการเรียน)					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย ✓ (ถูก) ลงในช่องคำตอบ ที่ตรงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับนักเรียนมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือตอบให้ครบทุกข้อในคำถามแต่ละช่องมีความหมาย ดังนี้

ปฏิบัติทุกครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติทุกครั้ง
ปฏิบัติบางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติเป็นบางครั้ง
ไม่ปฏิบัติ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่นักเรียนไม่ปฏิบัติ

ข้อที่	การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บาง ครั้ง	ไม่ปฏิบัติ
1	ใส่เสื้อผ้านรัดรูปตามแฟชั่น			
2	ใส่เสื้อเกาะอกโดยไม่สวมเสื้อคลุม			
3	ใส่เสื้อเห็นแผ่นอกโดยไม่ติดกระดุมสามเม็ดบน			
4	ใส่กระโปรงสั้นเหนือเข่าหรือผ่ามากกว่าหนึ่งคืบ			
5	ใส่กางเกงเอวต่ำมองเห็นหน้าท้องและสะโพก			
6	ใส่เสื้อเอวลอยมองเห็นสะดือ			
7	ใส่เสื้อบางมองเห็นสัดส่วนที่ชัดเจน			
8	ใส่เสื้อผ้านุดเปรี้ยว เซ็กซี่ ดึงดูดสายตา			
9	ใช้เครื่องสำอาง แต่งหน้า ทาปาก			
10	ใช้น้ำหอมฉีดพรมร่างกายด้วยกลิ่นเร้าอารมณ์			
11	ไม่เที่ยวสถานที่เร่รุ่ม เช่น อาร์ ซี เอ			
12	ไม่ร้องเพลงคาราโอเกะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน			
13	ไปห้องอาหารที่มีการบริการฟังเพลง เล่นสนุกเป็นต้น			
14	ไปศูนย์การค้าที่มีการบริการเล่นโบว์ลิ่ง ดูภาพยนตร์			
15	ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมแอลกอฮอล์ เช่น ไวน์ เบียร์น้ำผลไม้ เมื่อสังสรรค์กับเพื่อน			
16	ดูภาพยนตร์ วิดิทัศน์ ที่มีเรื่องราวและฉากรักของหนุ่มสาวกับเพศตรงข้ามตามลำพัง			

ข้อที่	การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	ปฏิบัติ ทุกครั้ง	ปฏิบัติ บาง ครั้ง	ไม่ปฏิบัติ
17	อ่านหนังสือ นวนิยาย ที่มีบทรักเกี่ยวกับการมี - เพศสัมพันธ์			
18	ไปเที่ยวกับเพศตรงข้ามสองต่อสอง			
19	ยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัว จับมือถือแขน			
20	กอดจูบกับคู่รัก เมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพังสองต่อ สอง			
21	ยินยอมเปิดโอกาสให้คู่รักมีเพศสัมพันธ์			
22	ดูวิดีโอที่มีบทรักกับคู่รักตามลำพังสองต่อสอง			
23	ไปเที่ยวงานเลี้ยงสังสรรค์กับเพื่อนในเวลากลางคืน			
24	ใส่เสื้อผ้าที่สุภาพเรียบร้อย ปกปิดมิดชิด			
25	หลีกเลี่ยงการไปเที่ยวกับเพื่อน คู่รัก ในเวลา กลางคืน			
26	หลีกเลี่ยงการถูกเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้าม			
27	หลีกเลี่ยงการดูภาพยนตร์ประเภทกระตุ้นอารมณ์ เพศ			
28	หลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือประเภทกระตุ้นอารมณ์ เพศ			
29	ไปเที่ยวงานเลี้ยงสังสรรค์กับเพื่อนโดยมีผู้ใหญ่ ร่วมงาน			
30	พูดคุยกับเพศตรงข้ามตามลำพัง โดยอยู่ในสายตา ผู้ใหญ่			
31	ปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยง การดื่มเครื่องดื่ม ที่มี ส่วนผสมแอลกอฮอล์			
32	ให้ผู้อื่นสำเร็จความใคร่ เมื่อมีความรู้สึกทางเพศ			
33	ใช้ยากระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เมื่อไปเที่ยวกับคู่รัก			
34	หลีกเลี่ยงการใช้ยาประเภทกระตุ้นอารมณ์เพศ			

ภาคผนวก

ภาคผนวก ค
คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 8 ค่าสถิติพื้นฐาน การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศการเห็นคุณค่าในตนเอง และการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นรายข้อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

การรับรู้ความรุนแรงของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1. การถูกเนื้อต้องตัวเพศตรงข้ามหรือคนรักอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้	3.69	0.92	สูง
2. การมีคนรักในวัยเรียนไม่ทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียน	2.98	1.14	ปานกลาง
3. การมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียวไม่ทำให้เกิดการตั้งครรภ์	3.86	1.05	สูง
4. การอยู่ลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้ามแม้จะต่างวัยอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้	3.68	0.97	สูง
5. การแต่งกายด้วยเสื้อผ้ารัดรูป เห็นสัดส่วนที่ชัดเจนทำให้ถูกกลั่นแกล้งได้	4.09	0.92	สูง
6. การดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของแอลกอฮอล์ไม่ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศ	3.38	1.03	ปานกลาง
7. การติดต่อกับเพศตรงข้ามที่ไม่รู้จักทางอินเทอร์เน็ตอาจนำไปสู่อันตรายทางเพศได้	3.96	0.94	สูง
8. การไปเที่ยวสังสรรค์กับเพื่อนในเวลากลางคืนอาจนำไปสู่อันตรายทางเพศได้	3.93	0.98	สูง
9. การพูดจาด้วยคำพูดไพเราะ อ่อนหวานกับเพศตรงข้ามตามลำพังสองต่อสองอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้	3.15	1.01	ปานกลาง
10. การดูมิวสิกวิดีโอที่มีท่าเต้นประกอบเพลงโดยมีการส่ายโยกย้ายอวัยวะของร่างกายแบบปัจจุบันทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้	3.71	0.93	สูง
11. การอ่านหนังสือการ์ตูนที่มีภาพและคำพูดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้	3.79	0.98	สูง

ตาราง 9 ค่าสถิติพื้นฐาน การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นรายข้อ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

การเห็นคุณค่าในตนเอง	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1. รู้สึกมีปมด้อยเมื่อไม่มีเพื่อนต่างเพศมาคบหาสมาคม	3.46	1.05	ปานกลาง
2. รู้สึกน้อยใจเมื่อเพื่อนไม่ชวนไปเที่ยวสังสรรค์	3.02	1.08	ปานกลาง
3. รู้สึกภาคภูมิใจเมื่อได้รับคำชมจากอาจารย์	3.76	1.08	ดี
4. รู้สึกเสียใจผิดหวังเมื่อเพื่อนตำหนิเรื่องรูปร่าง	3.07	1.07	ปานกลาง
5. รู้สึกไม่มั่นใจเมื่อเพื่อนต่างเพศตำหนิเรื่องการแต่งตัว	2.94	1.09	ปานกลาง
6. รู้สึกชื่นชอบเมื่อเพื่อนต่างเพศชวนเที่ยวตามลำพังสองต่อสอง	3.34	1.14	ปานกลาง
7. รู้สึกปลื้มใจเมื่อเพื่อนต่างเพศซื้อของมาทำนัล	2.99	1.12	ปานกลาง
8. รู้สึกโก่งเกะทุกครั้งที่มีเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	3.80	1.16	ดี
9. รู้สึกไม่สบายใจเมื่อเพื่อนชักชวนให้ดูสื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ	3.31	1.14	ปานกลาง
10. รู้สึกดีใจที่เพื่อนต่างเพศชวนเที่ยวในเวลาว่าง	3.68	1.14	ดี
11. รู้สึกว่าตนเองประสบความสำเร็จในการเรียน (รู้สึกภูมิใจที่เพื่อนยอมรับความสามารถในการเรียน)	3.62	1.12	ปานกลาง

ตาราง 10 ค่าสถิติพื้นฐาน การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นรายชื่อ ของนักเรียนมัธยมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร

การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	$\bar{X}$	SD	ระดับ
1. ใส่เสื้อผ้านรัดรูปตามแฟชั่น	1.44	0.60	ต่ำ
2. ใส่เสื้อเกาะอกโดยไม่สวมเสื้อคลุม	1.08	0.52	ต่ำ
3. ใส่เสื้อเห็นแผ่นอกโดยไม่ติดกระดุมสามเม็ดบน	1.79	0.48	ต่ำ
4. ใส่กระโปรงสั้นเหนือเข่าหรือผ่ามากกว่าหนึ่งคืบ	1.68	0.54	ต่ำ
5. ใส่กางเกงเอวต่ำมองเห็นหน้าท้องและสะโพก	1.69	0.55	ต่ำ
6. ใส่เสื้อเอวลอยมองเห็นสะดือ	1.81	0.49	ต่ำ
7. ใส่เสื้อบางมองเห็นสัดส่วนที่ชัดเจน	1.72	0.56	ต่ำ
8. ใส่เสื้อผ่าดูเปรี้ยว เช็กซี ดึงดูดสายตา	1.73	0.58	ต่ำ
9. ใช้เครื่องสำอาง แต่งหน้า ทาปาก	1.71	0.55	ต่ำ
10. ใช้น้ำหอมฉีดพรมร่างกายด้วยกลิ่นรั้าอารมณ์	1.65	0.59	ต่ำ
11. ไปเที่ยวสถานที่เร่ร่อน เช่น อาร์ ซี เอ	1.79	0.48	ต่ำ
12. ไปร้องเพลงคาราโอเกะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน	1.33	0.65	ปานกลาง
13. ไปห้องอาหารที่มีการบริการฟังเพลง เล่นสนุก เป็นต้น	1.61	0.58	ปานกลาง
14. ไปศูนย์การค้าที่มีการบริการเล่นโบว์ลิ่ง ดู ภาพยนตร์	1.15	0.64	ปานกลาง
15. ดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมแอลกอฮอล์ เช่น ไวน์ เบียร์น้ำผลไม้ เมื่อสังสรรค์กับเพื่อน	1.64	0.59	ต่ำ
16. ดูภาพยนตร์ วิดีทัศน์ ที่มีเรื่องราว และฉากรัก ของหนุ่มสาวกับเพศตรงข้ามตามลำพัง	1.57	0.59	ต่ำ
17. อ่านหนังสือ นวนิยาย ที่มีบทรักเกี่ยวกับการมี เพศสัมพันธ์	1.44	0.66	ต่ำ
18. ไปเที่ยวกับเพศตรงข้ามสองต่อสอง	1.71	0.55	ต่ำ
19. ยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัว จับมือถือแขน	1.57	0.62	ต่ำ
20. กอดจูบกับคู่รัก เมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพังสองต่อ สอง	1.77	0.55	ต่ำ

ตาราง 10 (ต่อ)

การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	$\bar{X}$	<i>SD</i>	ระดับ
21. ยินยอมเปิดโอกาสให้คู่อภิเษกสัมพันธ์	17.5	0.55	ต่ำ
22.คู่วิถีทัศน์ ที่มีบทรักกับคู่อภิเษกตามลำพังสองต่อสอง	1.71	0.55	ต่ำ
23.ไปเที่ยวงานเลี้ยงสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศในเวลา กลางคืน	1.71	0.57	ต่ำ
24.ใส่เสื้อผ้าที่สุภาพเรียบร้อย ปกปิดมิดชิด	1.26	0.77	ปานกลาง
25.หลีกเลี่ยงการไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศหรือคนรัก ในเวลากลางคืน	1.27	0.85	ปานกลาง
26.หลีกเลี่ยงการถูกเนื้อต้องตัวกับเพศตรงข้าม	1.19	0.82	ปานกลาง
27.หลีกเลี่ยงการดูภาพยนตร์ประเภทกระตุ้นอารมณ์ เพศ	1.24	0.84	ปานกลาง
28.หลีกเลี่ยงการอ่านหนังสือประเภทกระตุ้นอารมณ์ เพศ	1.18	0.83	ปานกลาง
29.ไปเที่ยวงานเลี้ยงสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศโดยมี ผู้ใหญ่ร่วมงาน	1.06	0.79	ปานกลาง
30.พูดคุยกับเพศตรงข้าม โดยอยู่ในสายตาผู้ใหญ่	1.08	0.75	ปานกลาง
31.ปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยง การดื่มเครื่องดื่ม ที่มี ส่วนผสมแอลกอฮอล์	1.26	0.82	ปานกลาง
32.ให้ผู้อื่นสำเร็จความใคร่ เมื่อมีความรู้สึกทางเพศ	1.65	0.64	ต่ำ
33.ใช้ยากระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เมื่อไปเที่ยวกับคู่อภิเษก	1.75	0.54	ต่ำ
34.หลีกเลี่ยงการติดต่อกับเพศตรงข้ามที่ไม่รู้จัก ไม่ เห็นหน้า ทางอินเทอร์เน็ต หรือทางโทรศัพท์	1.10	0.88	ปานกลาง

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสุพัตรา พรหมเรนทร์
วัน เดือน ปี	26 พฤศจิกายน 2499
สถานที่เกิด	จังหวัดสุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	95/105 ซ.งามดูพลี ถ.พระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพมหานคร 10120
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ระดับ 7
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2511	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดไผ่เดี่ยว “ หอมหวลราษฎร์ บำรุง ” จากจังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2513	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนวัดรางบัว “ ศรีราษฎร์อุทิศ ” จากจังหวัดสุพรรณบุรี
พ.ศ. 2516	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางประกอกวิทยาคม จากกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2518	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ โรงเรียนพณิชการราชดำเนิน จากกรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2523	ป.กศ.สูง จากวิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2527	ก.ศบ. (สุศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา
พ.ศ. 2550	ก.ศม. (สุศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร